

SZITTYAKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEMLAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 9. SZÁM

2007. OKTÓBER

ÁRA: 240 Ft

George Lincoln Rockwell: „E JELBEN GYŐZNI FOGSZ” (12. oldal)

LANTOS JÁNOS:
MIT ÜZEN OKTÓBER 15-E?
2. oldal

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:
HŰSÉG ÉS ÁRULÁS
3. oldal

„PURIM-ÜNNEP, 1946!”
Julius Streicher vértanúsága
6. oldal

ROBERT FAURISSON:
A REVIZIONIZMUS
GYŐZELMEI
8. oldal

Major Tibor

OKTÓBER 23.

„A nép most tanítja zsarnokát”

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc a 20. század közepén olyan korban jött létre, amikor az emberi szabadságnak és méltóságnak már nemzetközileg elismert okmánya volt: az Egyesült Államok Chartája és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata. 1956. október 23. Ez volt az utolsó alkalom, amikor árva és társtalan népünk még jelentett valamit a világtörténelem zajos színpadán. A világ felrögzött lelki ismerete hajnaltól éjszakáig feljött izgalommal leste, mi lesz ebből a budapesti, égis csapó lángolásból, ami valójában akkor kezdődött Csonka Emil szavaival élve, amikor az első szovjet katona átlépte a Kárpátok gerincét és nyomában megjelent az első moszkovita agitátor...

Azokat a történelmi alkalmakat, amelyek lehetőséget nyújtottak volna a kelet-európai kommunista kisebbségi diktatúrák felszámolására: a nyugati nagyhatalmak elmulasztották. A szabad világ hatalmainak programtalansága és a politikai akciókra alkalmas pillanatok elmulasztása, csökkentette a magyar szabadság ügyét támogató kis- és középhatalmak akciókészségét is és így történhetett meg, hogy a magyar szabadság kérdése megszűnt az Egyesült Nemzetek állandó napirendi pontja lenni. Az Egyesült Államok semmit sem kockáztatott Magyarorszáért vagy a többi közép-kelet-európai nép szabadságáért.

Mindennek nem az amerikai nép az oka, hanem az amerikai vezetés, a politikai felső ötezer és a világhódítók anti-amerikánus nacionalizmusa, amely állammá vált Washington és Jefferson államában. Az amerikai nép ügyeit már nem a pionírok leszármazottai, nem az angolszász faj lángelméi intézték, hanem a Baruchok, Morgenthauk, Anna Rosenbergek, La Guardiák, a hollywoodi sztárok és a demokratikus liftboyok, akiknek szellemi nívója körülbelül a szovjet-ember szellemi mértékeivel hasonlíthatók össze.

Eisenhower elnök szavai, melyek szerint „az amerikai nép szíve együtt dobog az egész magyar nép szívével”, helyesek voltak. Sajnos nem ilyenek voltak az amerikai külügyminisztérium áruló szándékai. Az új rezsim diplomáciai elismerése – olvasható a *Wanderer* című legnagyobb tekintélyű katolikus lap 1966. október 20. számában – e kritikus pillanatban Amerika által, a lehető

legnagyobb valószínűség szerint Magyarországon szabadságát és a vasfüggöny hátragöngyöltetését eredményezte volna.

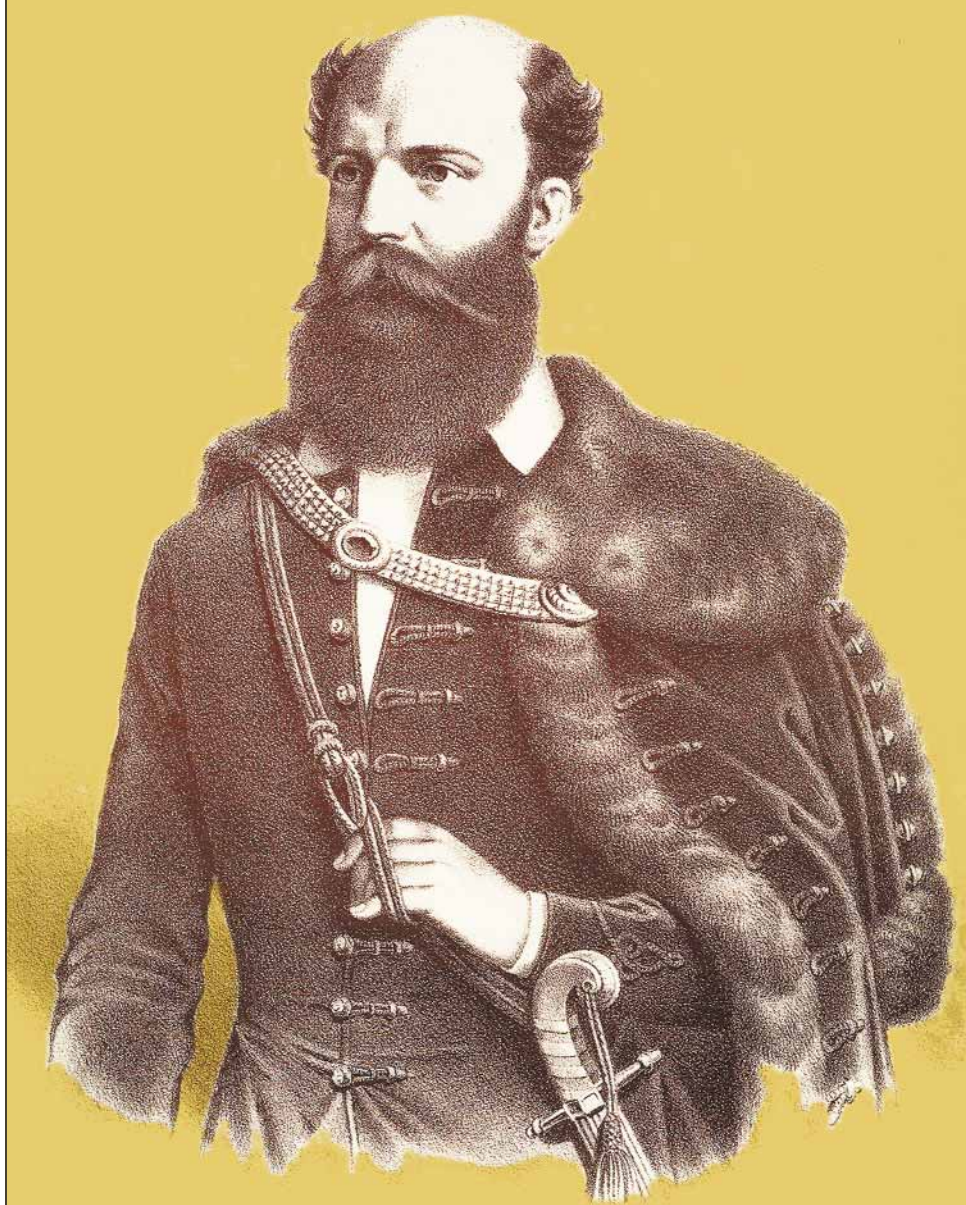
Ismeretes az a tény, hogy az USA külügyminisztériuma nemcsak, hogy semmi segítséget nem adott, de még arról is gondoskodott, hogy a szovjet páncélosok visszatérjenek Magyarországra. Amikor a magyar szabadságharc idején az Egyesült Államok az egész ügyet az Egyesült Nemzetek elé utalta s ezzel lerázta magáról a felelősséget, Moszkva joggal következtethetett arra, hogy az USA semmit sem fog tenni a magyar szabadságharcosok megsegítésére. Miközben az amerikai népet „megnyugtatták”, hogy az UNO segítség jönni fog. A kommunisták azonban jól tudták, hogy az UNO semmit sem tehet, mert a Szovjet vétőjoggal rendelkezik az UNO-ban, s így az Egyesült Államok nyugodtan moshatja kezét. A legtöbb amerikai nem tudja mit jelent a tény, hogy a magyar ügyet az UNO elé utalják. Lehetséges-e azonban, hogy Eisenhower elnök és külügyminisztériuma nem tudta volna, hogy mit cselekednek? Nagyon is jól tudták. Azonban azt akarták, hogy a magyar szabadságharc elbukjék!

A magyar szabadságharc az antibolsevista ügy leghatalmasabb és leghathatósabb érve lett. Nemcsak azért mert bizonyította, hogy a szovjet tömbbe kényszerített rabországokban a kommunista rezsim csak a legkíméletlenebb terrorral tudja tartani hatalmát, hanem azért is, mert lerántotta a „békeszerető, haladó, szocialista, demokratikus” szavakból szőtt propaganda-leplet a szovjet rendszer és a világkommunizmus nemzetgyilkos rendszeréről. *A világ felismerte, hogy a kommunizmus veszedelme, a zsidó-bolsevik világhódítás nemcsak a nacionalista propaganda „rémlátása”, hanem ez a veszedelem valóságos és csak egy óvatlan alkalomra vár, hogy meggyújtsa a világfelforgatás tüzeit.*

A második világháborút követő kényszerbékék, egyoldalú fegyverszüneti egyezmények Európa keleti felében alkalmat adtak arra, hogy ott a szovjet bolsevizmus diszkreditálja a törvényen kívül helyezett fasiszta irányzatok pótlására szánt „demokratizálódást”. *A demokrácia cégére alatt a magyarok országában olyan népfrontos, majd pedig marxista-zsidó vörös kommunista „népi demokráciák” születtek, amelyek a maguk*

GRÓF BATTYÁNY LAJOS KIVÉGZÉSE

15. oldal

kizsákmányoló, normahajszoló, véreskezű terrorjával végzetesen megrendítették a leigázott magyar milliók bizalmát a győztes hatalmi parancsszóval felkínált és demokratikusnak nevezett államszervező eszmékkel szemben. 1956. október 23-án egy békés politikai fejlődés kibontakozását, a kommunista diktatúra és a Szovjetunió más irányba terelte: tüzzel-vassal, vérrel és tankokkal háborút provokált. A szabadságharc vérbefojtása azt mutatta, hogy amikor egy országban az uralmon lévő kommunista pártnak az uralmat meg kell másokkal osztani, ott és akkor szovjet katonai erőszak tör le minden ellenállást.

1956-ban nem a Szovjetunió szenvedett erkölcsi vereséget, nem szenvedhetett, mert nem volt erkölcsé. 1956-ban Nyugat vesztett csatát s veresége erkölcsi vereség volt, mert nem cselekedhetett erkölcsé, megtartó ideológiája védelmében és szellemében. Nem volt fantáziája, civillkurázsija és diplomáciai felkészültsége ahhoz, hogy a magyar

szabadságharc által kínált óriási történelmi lehetőségeket megragadja. Henry Kissinger, 1960-ban írt, „*The necessity for choice*” című tanulmányában kifejti: *1956-ban a Nyugat katonailag erősebb volt, mint a Szovjetunió, vagyis a Szovjetunió katonailag gyengébb volt, mint Amerika: mégis a Szovjetunió félemlítette meg Amerikát és elrettentette attól, hogy Magyarország segítségére siessen.* „Nem annak a veszélye rettentett el bennünket, hogy esetleg alulmaradunk, hanem az a tény, hogy nem voltunk hajlandók megfizetni a győzelem árát. A szuezi-válság alatt a Szovjetunió azzal fenyegetett, hogy rakétákkal támad Párizsra és Londonra, ámbar csaknem biztos lehetett abban, hogy egy általános háborút elveszítene. A magyar forradalom alatt viszont a Nyugat, ámbar sokkal erősebb volt, nem tudta elszánni magát arra, hogy hasonló módon fenyegegesse a Szovjetuniót.”

A jaltai és a potsdami győztes hatalmi egyezmények az európai földrészt két ►

► darabra vágják. A két téridegen nagyhatalmi érdekkörbe utalt földrészecskéknek olyan határvonalat állapítottak meg, amelyre elfogadható indokokat sem történelmi, sem földrajzi, sem kulturális, de még néprajzi vonatkozásban sem lehet kimutatni. Így a pánszlávizmus és a vele társult istentagadó marxi-lenini változatú bolsevizmus a 20. század közepén Európa legkegyetlenebb veszedelmévé növekedett. A második világháború győzteseinek egyéni érdekei határozták meg 1956-ban a világpolitika mozdulásiit, az egymás között érdekkörökre felosztott és megnyomorított Európa státusának megváltoztathatatlanságát. Az UNO-nak is egy ilyen szervezési képlethez kell igazodni. Így az UNO közgyűlése a magyar szabadságharc törekvéseit, a nemzet szabadságának és függetlenségének kérdését, mint teljesíthetetlen kívánságokat, irattárba utalja.

Mindezeket egybevetve: a szabadság, emberi jogok, népi önrendelkezés s az úgynevezett Atlanti Chartában lefektetett egyéb nagy szavak értékmérője nem az erkölcs, hanem a gazdasági és hatalmi érdek, mely a morális tartalomnak csak propagandanyagot szállító jelentőséget biztosít.

Ötvenegy esztendővel ezelőtt a magyar szabadságharcnak az ismert körülmények között való kitörése, abban a nemzet apraja-nagyjának halálmegevető bátorsága, a legrettenetesebb körülmények közötti kitartó folytatása, végül a szabadságharc letörését követő szadista terrorral szemben megnyilvánuló impozáns ellenállással mutatott, nemzeti-erkölcs töretlensége bámulatba ejtette az egész világot. Hatalmas erkölcsi győzelem, melyet egy maroknyi nép a kommunista szörnyetegen aratott.

Prof. Karl Jaspers, a Bázelen élő világhírű filozófus írta 1958-ban a magyar szabadságharcról szóló, több nyelven megjelent dokumentáció előszavában:

„A diktatúra minden érdeke azt kívánja, hogy az akkori események feledésbe merüljenek, s az idő a hatalom malmára hajtja a vizet. A szabad világ minden érdeke viszont azt követeli, hogy ezek az események szüntelenül emlékeztünkben maradjanak... Ami történt, annak nem szabad feledésbe merülnie, a süket, mindent elnyelő feledésbe. Mert az élő emlékezésből a legsúlyosabb következte-

téseket vonhatjuk le. Egy mindannyiunk által rokonszenvvel, csodálattal és elismeréssel körülvett nép szabadságharcát nem sikerült megmenteni. Eme ájultság tudatát nem szabad elfelejtenünk, sem lelkiismeretünket nem hagyhatjuk aludni, ha a jövőben a szabadság és élet útjait keressük”...

A kommunista propagandától kezdeményezett és az elvakított nyugattól nagy buzgalommal felkarolt koegzisztenciális politikára a magyar szabadságharc halálos csapást mért. Budapest, Csepel, Dunapentele, Pécs és más magyar városok romjai alatt hősi halált halt magyar vértanúknak sikerült a kommunizmus álcát tökéletesen letépniük, s ezzel alkalmat nyújtani a nyugatnak arra, hogy a keletről fenyegető veszélyre még talán idejében rádöbbenjen. Ezért folyt a magyar vér Budapest barikádjain, az egyetemi városokban és az ország ipartelepeinek munkásnegyedeiben. A Pesten alázuhánzó Sztálin-szobor magyar és világtörténelmi korfordulót jelez.

Budapest torlaszain vérzett el a zsidó-kommunista diktatúra szelleme és gyakorlata. A hőmpölygő százezrek a körúton, a Rákóczi-úton, a Baross utcán, a Móricz Zsigmond körtéren és a Nyugati pályaudvarnál kimondották, világgá kiáltották a legfasisztább követelést: – Pusztuljon a kommunizmus! A szovjet csapatok azonnal hagyják el Magyarországot területét! – Ezeknél undorítóbban fasiszta ízü kívánságok a marxizmus művelői előtt nem is léteznek.

A magyar nép kommunista zsarnokság elleni küzdelmét semmiféle politikai párt vagy szerv központilag nem irányította. Terve volt egyes külföldi sajtótudósítóknak minden olyan elképzelése, mintha az országban egy „földalatti nemzeti-kommunista szervezet” létezett volna, mégpedig az egész országot behálózó összeköttetésekkel. Még céltudatosabb a zsidó-kommunistáknak az a vádja, mintha külföldi biztatásra „reakciók és fasiszta banditák” szervezték volna meg a magyar nép fegyveres harcát, hogy a bolsevizmus „népjóléti vívmányait” a szovjetek társadalmi békéjéért és a vörös „szociális jogrendet” felforgassák. Sem az egyik, sem a másik beállítás nem igaz. Az egészről annyi az igazság, hogy a kommunizmus és a liberalizmus hívei még ma is a

legfélelmetesebb ellenfelüknek a fasiszta-nemzetiszocialista irányzatot tekintik, s ezért lát kísérteteket a jelenlegi „kádárfiókás és vörösmadaras” kormány is valahányszor a magyar népmilliók kirobbanó és végsőkig elszánt elégedetlenségével találja magát szemben.

A magyarországi zsidó intellektüellek egyik jellegzetes kommunista vezetője mondotta Budapesten pár nappal az 1956-os októberi események előtt: „Az orosz-bolseviki diktatúra reakciója a kommunizmus alatt élő országok mindegyikében kialakulóban van. Kell egy új marxista irányzat, nehogy ez az ellenhatás a másik végletbe, a nacionalizmusba csapjon át.”

Az országhódítók tudták, érezték, hogy ha a magyar szabadságharc győz, megszűnik Magyarországon a marxizmus minden árnyalata. Amint a Rheinischer Merkur című nyugatnémet újság „Nachkommunisten” című nagyszerű vezércikkében már 1956. december 28-án megállapította: „Újfajta antikommunizmus ez... Népiünk idősebb politikai nemzedéke gondolkodásában megállt a kommunizmus előtt, mi már túljutottunk a kommunizmuson... E három ragyogó eszme: az emberi szabadság, a szociális igazságosság és a népek szolidaritásának eszméje a kommunizmuson túljutott magyar forradalmárok nagyszerű látomása az emberiség jövőjéről... Merre visz tehát a jövő útja? A gyárak és nagyüzemek ne térjenek vissza magánkézbe, de állami tulajdonba se menjenek. Jogi személy legyen a tulajdonos, amit a helyi munkástanács és az általa szakemberekből választott vezetőség alkot. Nincs szükség arra, hogy az állam küldjön pártfunkcionárius ellenőröket a nyakunkra, a munkástanács és a szakvezetőség kölcsönösen ellenőrizi egymást. A munkásnak legyen része a termelés jövedelméből. Érdekeljéppé, mint a munkaadók és a szabadpályán működők érdekeit az állambatalomtól és pártpolitikától független szakszervezetek védjék. Legyen öregkorára és baleset esetén biztosítva...”

Ez nemzeti program és nincsen köze sem a marxizmushoz, sem a világalomra törő zsidók érdekeihez. Ha győz a szabadságharc, nagyarányú felelősségre vonás következik az évtizednél is hosszabb bolsevista garázdálkodások és kegyetlenkedések miatt. Vitathatatlan, hogy ott aztán az első

vádoltak a zsidók, mert ők ültek a kommunista rendszer kulcspozícióiban.

A tankcsordákkal letipott magyar szabadságharc után a rokonszenvnek és segítőkézségnek az a spontán megnyilatkozása, melyet Ausztria részéről tapasztalhatott a magyarság, megnutatta, hogy az évszázados közösség a két ország között meghozta az érzelmi gyümölcsöket is. A majdnem minden oldalról ellenségektől körülvett magyarságnak van egy szomszédja, kivel a pozitív együttműködés összes feltételei adva vannak. „A kormányhoz illetékes hatóságtól döntő bizonyítékok érkeztek arra vonatkozólag – olvasható a Salzburger Nachrichten előkelő osztrák napilapban –, hogy miközben az ínséget és hazátlanságot szenvedő magyar menekültek ezrei, nőkkel és gyermekkel együtt, a láger-élet kemény megpróbáltatásait szenvedik, a magyaroknak egy egész csoportja – eine Clique von Ungarn –, Bécsben már összeköttetést talált a nemzetközi ékszer, arany és deviza csempészet exposituráival. Ezek a Schwarzhandelt üző emberek tanyát ütöttek már a jól ismert belvárosi kávéházakban s feltűnést keltő szemérmelenséggel – mit schon an Herausforderung grenzender Unbekümmertheit – bankjegy-csomagokat cserélnek, szinte a járókelők és más vendégek szemé látára... Ugyanezek az elemek – folytatja a jelentés – a büntetőtörvénybe ütköző tevékenységtől eltekintve, ezek a „menekültek” sértő és kihívó magatartásukkal – durch verletzende Prepotenz – és nálunk szinte ismeretlen magas igényekkel... stb. Az ártatlan és szenvedő honfitársaiknak is mérhetetlen kárt okoznak s azokkal szemben is bizalmatlanságot és idegenkedést keltenek...”

Az 1956-os Nemzeti Forradalmat és Szabadságharcot leverték, de történelmi nagyságán és súlyán, szerepén és jelentőségén ez mit sem változtat, mert nem lehet meg nem történtté tenni. Sinka István írta azokban a napokban: „a nép most tanítja zsarnokát”. A hősök, történelmi események, forradalmak és szabadságharcok és minden egyéb csak akkor hal meg igazán, ha elfelejtjük azokat. A pesti körúton elesett gyermekek is csak akkor halnak meg, ha ismeretlen sírjukon kizöldül a feledés füve. Ne engedjük kinőni a feledés fűvét 1956 elporladt hőseinek a sírján!

MIT ÜZEN OKTÓBER 15-E?

1944. október 15-én a hatalmat Szálasi Ferenc, és az általa vezetett Nyilaskeresztes Párt – Hungarista Mozgalom vette át (egy koalíciós kormány élén – a szerk.). A történelmi eseményeket pontos részletességgel itt e helyen most nem kívánom boncolgatni, hiszen mint ahogy cikkem címe is mutatja, nem ez a célom. De valóban, mit is üzen október 15-e a ma emberének? Nekünk, magyar nemzetiszocialistáknak, hungaristáknak ünnepi nap ez, lelkiünket ünnepélyes érzés hatja át. Ezzel ellentétben a ma konformista emberének ez a nap nem jelent mást, minthogy a szenvedések tovább folytatódtak, gyilkosságok, zsidóüldözések, és így tovább, és így tovább. Pedig október 15-e üzen. Még ha ezt a nagy többség nem is akarja, nem is látja. Hogy mit üzen, arra minden bizonnyal azok a magyar emberek pontosan tudnák a választ, akikkel maga a Nemzetvezető találkozott 1944 nyarán, mikor országjárást folytatott. Hogy megértjük, mire is gondolok, ahhoz Szálasi Ferenc „népbíró” előtt elmondott beszédéből idéznék. „Országjárást végeztem 1944 nyarán is, és akkor meggyőződtem arról, hogy a magyar nemzet legszelebb rétegeiben milyen nagy hittel, bizalommal és szeretettel veszi körül mindazt, ami Hungarizmus és mindazt, amit mi ennek a világnézetnek a kereteiben cselekszünk. Ez letagadhatatlan.”

A magyar becsület megmentése, ez a válasz. A hungaristák akkor vállalták a hatalmat, mikor már nem volt helye

habozásnak, mikor már itt dörömbölt a szovjet a kapuknál! Ebben a vészterhes időben, a magyar nemzet nem a fegyverletétel, a megalkuvás mellett döntött, de bátran kiállt a becsületes küzdelem mellett, a bolsevizmus réme ellenében. Ezek azok az okok, melyek megléte miatt a hungaristák hatalomátvétele zökkenőmentesen történhetett meg. Szálasi Ferenc és társai ebben az időben már nem vállalhatták volna teljes felelősséggel a hatalmat, de mégis megtették még ilyen nehéz körülmények között is. Vállalták, mert vallották a történelmi harc jelszavát:

„Inkább hős egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át!”

Akkor, mikor valóban tenni kellett volna a nemzetért, akár egy színházban, mikor a darab kezdetekor elhúzódik a függöny, ott állt egyedül a színpadon Szálasi Ferenc, és körülötte senki. Ebben a történelmi súlyú pillanatban bebizonyosodott, hogy kinek mennyit ért a szava. Kik azok, akik csak szavakban hazafiak, de leginkább az, hogy ki az, akinek saját élete sem számít, ha a nemzet érdeke úgy kívánja. Mindazonáltal Európa nyugati fele hálás is lehetne a hungarista kormány, és a magyar nép szovjet ellen vívott önvédelmi harca miatt. Ugyanis ha a nemzet a fegyverszünetet választotta volna, követve az áruló román példát, ak-

kor a bolsevista csapatok gond nélkül masírozhattak volna Németország felé. Ki tudja, meddig tehetné volna Európára a kezét Sztálin? Minden bizonnyal jóval nagyobb terület került volna szovjet megszállás alá, és sokkal többen részeseülhettek volna a kommunizmus embertelenségéből.

Szögezzük le a következőket. A Hungarizmus eszme-rendszeréből adódóan, a nemzettartó paraszt, a nemzet-építő munkás, a nemzetvezető értelmiségi, a magyar nő és ifjúság, azaz az egész nemzet érdekeit szem előtt tartva cselekedett a Nyilaskeresztes Párt – Hungarista Mozgalom október 15-én, és azt megelőző, és az azt követő időszakban is természetesen. A történelmet a győztesek írják. Ez alaptörvény. Nem csodálkozunk tehát azon, hogy – jelen esetben – az október 15-ei eseményeket a legotrombább módon tállalják elénk. Aki átlát az ún. hivatalos történelem-szemlélet szitáján, az értékes és érdekes dolgokra bukkanhat. A mi kötelességünk, hogy a ma emberét hozzásegítsük ahhoz, hogy ezen a szítán átláthasson. Igen, nekünk ez a feladatunk. Megjegyzem, hogy ez csupán egy a sok közül. Mert a legnagyobb feladatunk ma is az, mint ami elődeinké is volt, vagyis a magyar nemzet védelme és dicsőségének elhozatala mindennek előtt. Testvérek! Ez október 15-e valódi üzenete!

Tudós-Takács János:

HŰSÉG ÉS ÁRULÁS

(Rajk Endre és Rajk László életútja)

A mai Magyarország 10 millió lakosának túlnyomó többsége, ha a Rajk nevet hallja, kizárólag a tragikus sorsú Rajk László, egykori kommunista belügyminiszter nevére asszociál, s az ő életútjából főleg a kivégzésére, majd a 7 évvel későbbi dísztemetésére emlékezik. Pedig nála 10 évvel idősebb bátyja 1944–45-ben szintén igen fontos politikai szerepet játszott – a bolsevizmus ellen élet-halál harcot folytató hungarista Magyarországon. E két testvér életútja és sorsának alakulása tanulságul szolgálhat mindazoknak, akik nemcsak megtanulni akarják a történelmet, hanem hagyják, hogy a történelem tanítsa őket...

Rajk Endre és Rajk László Reich József és Mészáros Vilma gyermekeként Székelyudvarhelyen született, Endre 1899-ben, László 1909-ben. Amint apjuk neve mutatja, apai ágon német származásúak voltak, és a családi hagyományhoz híven református vallásúak. Minthogy a trianoni békediktátum következtében Erdély román uralom alá került, mindkét Rajk fivér elhagyta szülővárosát. Endre a Hangya Szövetkezeti Központ munkatársa, majd ügyvezetője lesz, László 1927-ben beiratkozik a Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészkarára, francia szakra. 1929-ben diákcseré folytán több hónapos francia tanulmányútra megy, és Franciaországban kezd rokonszenvezni a baloldali eszmékkel.

Franciaországból hazatérve a nemzeti beállítottságú Endre megpróbálja benne a hazaszeretet lángját felszítani, ezáltal ellensúlyozni a franciaországi hatásokat; nem sok eredménnyel. Itt Magyarországon is kap baloldali szellemi „injekciókat”: egyetemista társai közül Fejtő Ferenc és Szász Béla agitációi még inkább balra tolják felfogását. Most már kifejezetten a marxizmus „világboldogító” utópiájával rokonszenvezik: úgy képzelik, hogy a Magyarországon is tapasztalható szociális problémákra a kommunizmus ad majd megoldást, míg Endre bátyja a trianoni bilincsek lerázásától, Nagy-Magyarország helyreállításától várja a magyar jövő jobbrafordulását. A két testvér közötti világnézeti szakadék nöttön-nő, de ez egy cseppet sem kisebbíti Endre szeretetét öccse iránt.

Az egyetemen megalakul az illegális marxista tanulókör, amelyhez László lelkesen csatlakozik. Egyetemi marxista agitációja miatt kizárják az egyetemről, és 1932-ben csatlakozik a földalatti Kommunista Párthoz. Mozgalmi álneve „Kirgiz” lesz.

Marxista felfogását igen nagymértékben érzelmileg megerősíti, hogy feleszeret egy Schillinger Ilona nevű, zsidó származású, marxista beállítottságú nőbe, aki éveken keresztül a barátnője lesz. – Közben Endre megnősül. Leginkább László zsidó barátnőjét nehezményezi, és a két testvér életútja jó tíz évre teljesen elválik egymástól.

Lászlót 1935-ben kiutasítják kommunista tevékenysége miatt az országból, de ő illegálisan az országban marad. A Párt 1936-ban ugyancsak illegálisan „Bertók László” fedőnévvel Prágába küldi.

1937-ben a magyarországi illegális párt engedélyével Prágából Párizsba utazik, majd Spanyolországba megy, hogy csatlakozzon a spanyol polgárháborúban a kommunista oldalhoz. Barátnője Párizsban marad. Rajk Lászlóként részt vesz a spanyolországi harcokban.

A kommunisták veresége után elmenekül, egy ideig a le vernet-i menekülttáborban tartózkodik, és 1940-ben a Vichy-ben székelő magyar követhoz fordul a hazatelepülés érdekében. Az engedélyre 9 hónapot vár, majd a várakozást megunva Lipcsébe jelentkezik munkásnak, majd onnan megszökik, és a német kommunisták segítségével 1941-ben illegálisan visszatér Magyarországra.

Illegális kommunista tevékenysége miatt nemsokára le tartóztatják, de 1944 szeptemberében szabadlábra helyezik.

Endre a nagypolitikával 1936-ban kerül kapcsolatba. Ebben az évben gróf Széchenyi Lajos révén megismerkedik személyesen Szálasi Ferencel, akinek egyénisége lenyűgöző hatást gyakorol rá. Egész életében vallott nacionalista meggyőződését teljesen tudatosítja és rendszerbe foglalja, új gondolatokkal, meglátásokkal gazdagítja a Hungarizmus eszmerendje, amelyet Szálasi közvetlen tolmácsolásában ismer meg. Meggyőződésből, boldogan csatlakozik Szálasi ellenzékben lévő, sokszoros támadásnak kitért pártjához, és Szálasi felfigyel az intelligens és tehetséges új hívére.

László 1944-es szabadulása után illegalitásba vonul, a Teréz körút és Király utca sarkán lévő illegális lakásban húz-

za meg magát, és rejtkehelyéről csak egyszer jön elő: amikor a Horthy Miklós kormányzó megbízottjával, Ujszászy István tábornokkal találkozik (Horthy a Moszkvával titokban folyó fegyverszüneti tárgyalások alatt a baloldal, s ezen belül a kommunisták irányában is tesz kezdeményező lépéseket a fegyverszünet biztosítására).

A hungarista hatalomátvétel után, 1944. november 3-án Szálasi Ferenc miniszterelnök egy nappal a nemzetvezetői esküitétele előtt Rajk Endrét kinevezi a közellátási miniszter helyettesévé, készletgazdálkodási kormánybiztossá. Feladata lesz többek között Budapest közellátásának biztosítása. Kormánybiztosi minőségében elrendeli az ostrom közeledtével, hogy bizonyos kijelölt budapesti éttermekből népkonyhákat alakítsanak ki a tömegétkeztetés biztosítására. Az ostromgyűrű bezárulása előtt Szálasi utasítására Budapestről a kormányhivatalokkal együtt Sopronba távozik, és ott fejt ki továbbra is kormánybiztosi tevékenységét.

Közben 1944 decemberében Lászlót ismét letartóztatják a folytatólagos kommunista tevékenysége miatt. Más foglyokkal együtt december 11-én Sopronkőhidára szállítják. Onnan bátyjához fordul: meleg takarót kér. Endre személyesen viszi el a börtönbe a kért takarót, és közbenjár öccse érdekében dr. Budinszky László igazságügyi miniszternél.

Rajk László ügyében 1945. március 23-án tűzik ki a statáriális bírósági tárgyalást. Mindenki, maga Rajk László is biztosra veszi a halálos ítéletet, de a tárgyaláson egy váratlan fordulat következik be: tanúként megjelenik a bíróság előtt Rajk Endre kormánybiztos, és tanúvallomásaiban kiáll öccse mellett. Elmondja a bíróságnak, hogy meggyőződése: az öccse a kommunista eszméktől megtévesztve, idealizmusból folytatott kommunista tevékenységet, de ő reméli, hogy egy napon az öccse vissza fog találni a nemzetéhez.

A meglepő tanúvallomás hatására a statáriális bíróság polgári bíróságra teszi át az ügyet: ezzel Rajk László megmenekül a statáriális ítélettől – és ez alkalommal az akasztófától. A tárgyalás után a bíróság 10 perces beszélőt engedélyez a két testvér között. A mélyen megrendült Rajk Endre a találkozó alatt keservesen sír.

Ez az epizód több szempontból is roppant tanulságos. Mindenekelőtt rávilágít a meggyőződéses hungarista Rajk Endre mélységes testvéri szeretetére. Nem tudunk egyetlen példát sem arra, hogy egyetlen kommunista kiállt volna testvére mellett, akit Sztálin vagy Rákosi perbe fogott (Molotov szovjet külügyminiszter sem állt ki a Gulágra hurcolt felesége mellett, hanem továbbra is kiszolgálta Sztálint). Ebben is megmutatkozik a hatalomátvételt követően a korábbi ellenségnek békejobbot nyújtó, tiszta lapot biztosító Hungarizmus, és a gyűlöletet, bosszúállást hirdető és gyakorló bolsevizmus eszmevilága közötti hatalmas különbség!

De lehetetlen nem észre venni a hungarista statáriális bíróság és a kommunista befolyás alatti „Népbíróság” magatartása közötti döntő különbséget is. Az élet-halál harc általában minden országban, minden korban szigorú jogalkalmazási gyakorlatot, szigorú ítéletet tesz szükségessé. S íme, a statáriális bíróság nem él a törvény szigorával. Ugyanakkor a fegyverek elnémulása után a „Népbíróság” futószalagon gyártja a halálos ítéleteket...

A front közeledtével a sopronkőhidai rabokat március 29-én gyalogmenetben Mauthausenbe irányítják. Német területen Dominich László hadbíró kiszáll a rabokhoz és közli, hogy „a büntetésük kitöltésére a háború után kerül sor”. Ezzel a foglyok (köztük Rajk László is) szabadlábra kerültek (és nem mészárolták le őket, mint az NKVD a lengyel hadifoglyokat Katynban!)

Rajk Lászlót hazatérése után a budapesti kommunista pártszervezet vezetőjévé teszik. 1945. július 1-én házasságot köt Földi Júliával, akivel főleg az 1944-es bujkálásuk során került közelebbi ismeretségbe.

1946 márciusától belügyminiszter. Ebben a minőségében mindent elkövet, hogy a szovjet irányítás alatt álló elvtársainak segítsen lerombolni mindazt, aminek a megvédésére a hungarista kormány vezetése alatt a Fegyveres Nemzet tízezrei az életüket áldozták. Mindent elkövet, hogy Magyarországon a „proletárdiktatúra” minél előbb kiépüljön. Aligha akadt még egy ember az országban, aki annyit tett volna a rendőrállam kiépítéséért, mint ő. És aligha akadt ember, aki nagyobb árulást követett el nemzete ellen, amit ő 1946-tól 1948-ig terjedő belügyministersége alatt elkövetett. Elég két tettet megemlíteni: egy rendeletével fel-

oszlatta a Cserkészszövetséggel együtt az összes vallásos ifjúsági szervezetet, amelyek évtizedeken át rengeteget tettek a magyar ifjúság erkölcsi nevelése érdekében. Másik tette: 1947. augusztus 30-án ő szervezte meg a hírhedt „kék cédulás” választási visszaélést.

A második világháború végét követően Rajk Endre sorsa így alakult:

Az amerikaiak 1945. július 16-án letartóztatták, mint a hungarista kormány fontos tisztségviselőjét. Kihallgatása során hitet tett hungarista meggyőződése mellett és kifejtette, hogy Szálasi nem antiszemita, hanem aszemita volt: nem akarta a zsidókat sem kiirtani, sem megkínózni; úgy gondolta, hogy megilleti őket egy külön haza, és oda akart minden magyarországi zsidót kitelepíteni.

A salzburgi fogolytáborból 1947-ben szabadult. Szabadulása után megismerkedett a nála 22 évvel fiatalabb Ruth Ahlbornnal. Német ügyvédje útján elvált Magyarországon maradt első feleségétől, és 1952-ben elvette Ruthot, akitől két gyermeke született. Nem volt hajlandó lemondani a magyar állampolgárságáról, ezért nem vehette fel a német állampolgárságot. Nem kapott állást, de büszkeségből nem vette fel a munkanélküli segélyt.

1956-ban, a forradalom alatt haza akart jönni. Rendkívül erős volt benne a honvágy. Ám csak a határig jutott el, mert november 4-én megindult a szovjet invázió. Otthonukban ő és más hungaristák gyertyát gyújtottak a hősi halált halt felkelők emlékére.

Az évtized vége felé elhatalmasodott rajta betegsége. Kiderült, hogy rákja van, gyógyszerész felesége odaadón ápolta. 1960 szeptemberében hunyt el, 61 éves korában.

Rajk László végső sorsa közismert. Belügyministerségét követően, alig egy éves külügyministersége után trockista-összeesküvés vádjával 1949-ben a saját elvtársai letartóztatták, megkínózták és egy kirakatper után felakasztották. Érdemes megjegyezni, hogy ugyanaz a bíró, Jankó Péter ítélte halálra, aki három és fél évvel korábban Szálasi Ferenc fölött mondotta ki a halálos ítéletet.

A Sztálin halálát követő politikai légkörben Rajk Lászlót ugyanazok rehabilitálták és temették el ünnepélyesen, akik akasztófára juttatták. Az azóta eltelt fél évszázad alatt „elvtársai” mindent elkövettek, hogy a széles tömegek előtt a magyar nép elleni árulása feledésbe merüljön, és mint a „kommunisták áldozata” maradjon meg a magyar nép emlékezetében.

Ám a történelmi tisztánlátás érdekében világosan kell látnunk, hogy a kommunisták által kivégzett személyek három, egymástól jól elkülöníthető csoportba sorolhatók.

Az egyik csoportba a Magyarországhoz mindig hűséges hősiességek, a második világháború és az 1956-os forradalom és szabadságharc hősei és vértanúi tartoznak, akik fegyverrel vagy politikailag következetesen harcoltak a kereszténységet, a civilizációt, valamint Magyarország létét fenyegető bolsevizmus ellen. Ezek a mi vértanúink.

A második csoportot azok a kommunisták által kivégzett szerencsétlenek alkotják, akik életük egy részében a kommunistákat szolgálták, de életük végén visszatértek a nemzethez, mint Nagy Imre és Maléter Pál. Ezek a kommunisták áldozatai.

A harmadik csoport pedig az árulók köre, akik mindent megtettek a Magyarországot elnyomó kommunisták szolgálatában, de végül elvtársaik bizonyos politikai megfontolásból kivégeztették őket. Ebbe a csoportba tartozott Rajk László is. A mindig hűséges vértanúink iránt súlyos igazságtalanság lenne összemosni velük a második, de főleg a harmadik csoportot!

Rajk Endre élete a nemzethez való hűség, Rajk Lászlóé a nemzet elárulásának példája. Amikor Rajk Endre az amerikaiak foglya volt, tudta, miért szenved, és szenvedésében vigasz volt a jó lelkiismeret. Őt nem a harcostársai, nem a hungaristák, hanem az ellenség ejtette foglyul.

Rajk László életét ellenségei, a hungaristák megkímélték, és akik megkínózták és kivégezték, azok a saját elvtársai voltak, akiket kiszolgált. Ők hajtották végre rajta azt a halálos ítéletet, amelyre – nem a kommunisták által koholt hazug vádak, hanem a nemzetünk elleni vétkei miatt – igencsak rászolgált.

Isten malmai lassan, de biztosan örölnék, és ahogy a portugál közmondás tartja: „Isten a görbe betűkkel is egyenesen ír.”

Külső vs. Belső fenyegetés

Ki kell hangsúlyoznom, hogy nem a világ nem-európai lakossága – akár a muzulmán tömegekről vagy az áradó kínaiakról beszélünk, akár a növekvő barna és fekete bőrű tömegekről, amelyek bámulatos módon szaporodnak az egész világon – okozza azt az egzisztenciális válságot, amellyel most szembe kell néznünk.

Nem ők azok, akik rávettek minket pusztára létezésünk megtagadására, hogy kijelentsük: a faj, vagyis tulajdonképpen saját, fehér fajunk nem is létezik. Nem ők utáltatták meg velünk saját magunkat, nem ők beszélték tele gyermekeink fejét propagandájukkal, miszerint azzal fogják megoldani a világ problémáit, hogy vegyes házasságokat kötnek és a fehér fajt nemzés útján tüntetik el. Nem ők voltak azok, akik, hogy Jacob Javits szenátor örökbeűszavaival éljek, „kinyitatták velünk a kapukat”, ám kétséget kizáróan úgy özőnlöttek át felforgatással kitért kapuinkon, mint több milliárd liter sáros víz a kiszakadt védőgáton.

Történelmünk kezdete óta, európai anyországaik folyamatos külső fenyegetettséggel voltak kénytelenek szembenézni, olyanok inváziójával, akik szerettek volna részesülni az európai civilizáció mannájából. Nem egyszer sikerült is betörniük Európa szívébe, legalábbis egy kis időre. Ám hősies elődeink visszaverték őket, és fajunk védelmében nem kis szerepe volt annak a földnek, ahol most összegyűltünk: az oroszokénak.

Az utóbbi századokban a nyugati technológiai és katonai hatalom a külső katonai megszállást már megoldhatatlanná, ha nem elképzelhetetlenné tette. Belső fajirtásunk közepette, tömegtájékoztatásunkat és politikánkat irányító ősi ellenségünk most arra utasít minket, hogy idegen harcmezőkön költjük pénzünket, harcoljunk, gyűlölködünk és haljunk meg. **Van itt olyan, aki még mindig elhiszi, hogy az Irakban hozott áldozat, és a nagyon valószínű katasztrófális háború Iránnal bármi jót hoz népeinknek és fiainknak?**

Ami a terrorveszélyt illeti... el tudna bárki is képzelni egy hitelt érdemlő terrorfenyegetést az 1961-es év Európájában vagy Amerikájában, mikor azok, akik beleillettek a „terrorista profilba” oly kevesen voltak, hogy könnyen lelepleződtek, így a társadalom védve volt? Még csak fémdetektoros ajtón sem kellett keresztülmenni ahhoz, hogy valaki felszálljon egy nemzetközi járatra. Természetesen a hatóságoknak ma már nehéz dolguk van, ha ki akarnak szűrni egy bomba-merénylőt egy londoni metróról, ahol az utasok fele potenciális terroristának látszik.

Harsogják, hogy külföldi terroristák fenyegetnek bennünket, ám mélyen hallgatnak a nem-európaiak által elkövetett bűncselekmények járványszerűen magas arányáról saját városainkban. Népeink tagjai közül sokkal többet ölnek vagy sebesítenek meg a mi utcáinkon nem-európai bűnözők, mint Irakban vagy Afganisztánban. Állítólagos „terrorfenyegetésről” beszélnek. Akkor hogy lehet az,

A SZAKADÉK MÉLYÉRŐL

Az Európai Nép Egzisztenciális Válságának Elemzése és Terv a Megmentésünkre II. rész

Dr. David Duke 2007. július 18-án, a moszkvai Európa és Oroszország: Új Perspektívák Konferencián előadott tanulmányának második, befejező része.

hogy a 13 éves kislányok, akiket nem-európai bandák erőszakolnak meg Stockholmban vagy Lyonban, nem néznek szembe terrorral? Kérem, mondja meg nekem valaki, hogy lehet az nem „terror”, amikor egy idős, rokkant fehér nőt egy afrikai banda öngyújtó-folyadékkal lefröcsköl, majd meggyújt?

Azt halljuk tőlük, hogy a terroristák az úgynevezett piszkos bombáikkal akarnak elpusztítani minket, ám ugyanez a banda támogatja a tömeges bevándorlást, amely legalább ilyen biztosan semmisít meg bennünket „piszkos génjeivel”, hatásosabban, mint bármilyen piszkos bomba. **Egy bombatámadás után újjá lehet építeni egy várost, ám ha fajunkat egyszer genetikailag lerombolták, akkor az örökre eltűnik; olyan mintha egy megfőtt levest újra nyerssé próbálnánk tenni. Ha biztosítani akarjuk önnön létezésünket, és gyermekeinkét, akkor gyűlölködőknek titulálnak, a népeink elleni fajirtó eljárásmodokat pedig az emberi idealizmus magaslatainak tartják.**

Félelmünket most Iránra, és annak nukleáris energiaprogramjára irányítják. Ám olyan országok, mint Pakisztán vagy Kína éveken át rendelkeztek atomfegyverekkel, mégsem dobott át egyetlen kínai vezető sem belőlük Vlagyivosztkba vagy Seattle-be. És nem is valószínű, hogy megteszik, mivel tisztában vannak vele, hogy ha csak egyetlen nukleáris bombát ledobnak ránk, válaszuk gyakorlatilag eltörli őket a Föld színéről. Természetesen szükséges fenntartani éberségünket, technológiánkat és hatalmunkat.

Vannak, akik azt mondják: ne hibáztassuk a zsidó szélsőségeket, hiszen egyedül mi vagyunk felelősek azért, ami történt; hogy van valami alapvetően önpusztító a népeinkben. Igazuk van abban, hogy felelősek vagyunk, felelősek, amiért nem akadályozzuk meg az idegen hatalomátvételt a médiában és a tudományos életünkben. Ám önök, akik bennünket okolnak, mivel magyarázzák tetteink és hatalmunk hihetetlen lajstromát, amely egészen addig bővült, amíg el nem kezdődött kultúránk idegen birtokbavétele? Hát nem a mi népeink hozta létre az Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália és Új-Zéland csodálatos országait? Nem mi másztuk meg a föld legmagasabb hegyeit, ereszkedtünk le az óceánok legmélyére, vagy küldtük fiainkat még a Föld határain is túlra, hogy a Hold sárga homokjában hagyják az európai nép lánynoimat? Talán nem mi találtuk fel a tranzisztort, vagy indítottuk útjára a számítógép korszakát, fejtettük meg az emberi genomot, vagy köveztük ki az utat az összes emberi betegség meggyógyításához? Ne beszéljenek nekem népeink veleszületett fogyatékoságairól! Hát nem a mi génjeink voltak ott a Thermopülai-szorosnál, Tours-nál vagy Alamonál? Nem, bajtársaim, nincs bennünk semmi öröklött tulajdonság, ami ehhez a létválsághoz vezetett volna. Hatalmas bátorság van bennünk, ám közülünk túl sokakat megfertőzött már az idegen kórokozó mérge, és soha, ismétlem, soha nem óvhatjuk meg fajunkat testestől-lelkestől, amíg nem védekezünk ez ellen az örögi forrás ellen.

Engedtük, hogy népeink létének ellenségei átvegyék tömegtájékoztatásunkat, nagymértékben befolyásuk alá vonják kormányainkat és manipulálják gazdaságainkat. **Meg kell bélyegeznünk a közöttünk élőket, akik még mindig védik ezt az évszázados ellenséget, amely ebben a pillanatban a kihalás szélére sodor minket. El kell ítélnünk ennek az**

idegen ellenségnek a segítőit, akik azzal etettek minket, hogy halálos ellenségeink barátok, és nem jelentenek veszélyt számunkra. Igen, tényleg van egy nagy hibánk: mégpedig az, hogy nem ismertük fel és nem kezeltük megfelelően a zsidó szupremáciusz veszélyét.

A felelősség azoké, akik engedték, hogy az udvariasság a saját túlélésünk útjában álljon, azoké, akiknek sokkal inkább érdeke volt, hogy az igazságot zárt ajtóik mögött mondják csak ki, és így tiszteletrre tegyenek szert a szépelgő társadalomban, és nem vállalták fel, hogy ők is nyíltan kinyilatkoztassák azokat a dolgokat, amelyeket vezetőinknek ki kellett mondani, saját gyermekeik túlélése érdekében. Elődeink távol tartották ellenségeink társasági klubjaiktól, sőt még sznob szállodáiktól is, ám engedték, hogy átvegyék az uralmat a kultúránk felett, és hogy megtanítsák gyermekeinket saját szüleik utálására. Soha nem lesziünk képesek megoldani egyes nemzetek fenyegetettségének problémáját, anélkül, hogy szembenéznék az egyetlen, hatalmas veszéllyel, amely központi forrása az összes többinek.

És még most is, miután népeink egyik vesztését szenvedte el a másik után, mindig csak a tünetek, és nem az okok ellen harcolva, vannak olyanok közöttünk, feltehetően még bajtársak is a sorainkban, akik elítélik, ha valaki ki meri mondani a létfontosságú igazságot olyanokról, akik a pusztítás lehetőségét keresik, és akik minden áldott nap pusztítanak minket. Vannak néhányan, akik fehér nacionalistáknak nevezik magukat, és állítják, hogy ugyanaz az ellenség, amely a gonosz bolsevik forradalom alatt milliókat ölt meg vagy igazott le közülünk, most a barátunk. Ez ugyanaz az ellenség, amely ma a hollywoodi filmeket készíti, hirdetve, hogy fajunk gonosz, bűnbánatként pedig ki kell irtanunk értékes genetikai örökségünket azzal, hogy hagyjuk lányainkat kóbor kutyák módjára szaporodni.

Mint ahogy a jó oroszok millióinak halálával kapcsolatban az örökbeűszidókérdés volt a kulcsfontosságú, így van ez a zsidó szélsőséges fenyegetéssel kapcsolatos elhatározásban is, ami majd megadja a választ az örök kérdésre, „Lenni vagy nem lenni.”

Amikor a zsidó szélsőségesek védői arról beszélnek, hogy a fehér faj felelős saját, különösen álló haláláért, önmagukról beszélnek.

Jegyezzük meg jól: én nem azt javaslok, hogy mindenki beszéljen hozzám hasonló nyíltsággal. Őszintén szólva, egyiküknek sem kívánom ezt, hacsak nem rendelkeznek különleges erővel. Mert amikor szembekerülnek az igazi hatalommal, az igazi gonosszal és rosszakarattal, amely valóban veszélyt jelent népeinkre, akkor ők a pokol összes fajzatát önkre uszítják majd. Vannak itt olyan emberek, akik megjárták korunk modern várbörtöneit, pusztán csak azért, mert megkérdőjelezték megszállóink mítoszait. Egy ember ötlük most fel szeméim előtt, aki évekig szenvedett ellenségeink kezében, ám soha nem ingott meg, soha nem tört meg, és soha nem adta meg magát, aki köszikláként áll, miközben már a 9. évtizedébe lép, és ő Manfred Roeder. Tisztelgek Ön előtt. Mindannyian tiszteljük Ön előtt, éljen sokáig és legyen mindig az ihletőnk. Dr. Roeder meg merte kérdőjelezni korunk új vallásait: az egyenlőséget, a megtámadhatatlan zsidó szentséget és a Holo-„szent”-kauszot.

Tehát nem azt mondom, hogy ismétléljék

el Dr. Roeder szavait; ennél sokkal nagyobb irgalommal vagyok önök iránt. Néhányan önök közül, az ellenséges területek legmélyén, egyszerűen nem is beszélhetnek ilyen dolgokról. Ennek a küzdelemnek sok hadszíntere van; egy háborúban az összecsapások több szinten zajlanak, sok hadműveletben az óvatosság és a megtévesztés legalább olyan fontos, mint a szervezetség vagy a hatalom. A Mossad jelmondat, „Megtévesztéssel vívód majd a háborút” minden sikeres háborús hadjárat alapvető eleme. Tehát nem kell mindenkinek, aki részt vesz az európai túlélésért és rendeltetésért létrejött mozgalomban, magával az ellenséggel frontálisan megütköznie, sokkal inkább azokkal, akik az igazság kimondásáért elítélnek minket, vagy azt a gonosz hazugságot terjesztik népeink körében, hogy halálos ellenségünk igazából a barátunk. **Ők rosszabbak, mint az idegen ellenség, hiszen ők a háború legbetegebb teremtményei: árulók, akiket sem Isten, sem ember nem visel el.**

És meg kell, hogy mondjam önöknek, mindannyiuknak itt a konferencián, és azoknak is, akik a világ egy másik részén hallgatják, vagy olvassák ezeket a szavakat: hiszem, hogy semmi nem fontosabb, mint leleplezni az igazi hatalmat, amely létünk fenyegetése mögött áll. Tudom, hogy igazi győzelmeket nem érhetünk el, amíg ezeket az ellenséges idegeneket ki nem őrizzük a Nyugaton való uralmukból.

Válságban vagyunk, mert a faji háború már sokkal régebb óta dúl, mint a terrorizmus elleni harc; régebb óta, mint a Balkán muzulmán megszállásai, a kereszties háborúk, sőt annál is régebben, hogy ugyanezek az európai kereszties lovagok az európai beékelt területeinken lappangó héber megszállók ellen harcoltak. Ez a háború korábbi, mint ellenségeink kiemelkedő szerepe a gyűlölettel teli légkör megeremtésében, amely a huszadik század nagy gén- és lélekromboló testvérgyilkos háborúhoz vezetett – olyan háborúhoz, amelyeket nem szabad többet megvívunk. Jócskán előrevetítette az izraeli-arab konfliktust a Közel-Keleten, az iraki háborúnak nevezett eszteleniséget, és ezt a katasztrófális háborús agitációt Irán ellen.

A múlt évszázad során azért álltunk vesztesre a túlélésünkért folytatott háborúban, mert saját népeink nem ismerte fel igazi ellenségét, a belső, örök ellenséget, amely a pusztulás szélére taszított minket. **Ám lassan, szerte a fehér világban, férfiak és asszonyaink ráébrednek a túlélésünkért dúló igazi háborúra.** Ez a háború nem valamilyen Európán kívüli földön dúl; hanem otthonainkban, otthon Oroszországban és egész Kelet-Európában, otthon Németországban, Franciaországban, Nagy-Britanniában, Ausztráliában, Új-Zélandon és igen, még Kanadában és az én szeretett hazámban, az Egyesült Államokban is. Az idegenek oly mértékű befolyással bírnak a kormányomra, hogy testvéreimet ölni és megcsónkítani, meghalni és megnyomorodni küldhetik az iraki homokban harcoló ezrekkel szemben. Pofátlanul kirobbantottak egy pusztán hazugságokra épülő háborút. Egy háborút, amely elrabolja az amerikai emberek nehéz munkával létrehozott milliárdjait. Az amerikai kormányt használják fegyverként nem csak Irak, a palesztinok és líbiaiak ellen, ám ma már különféle módon a nagyszerű orosz nép ellen is. Ezek az irányvonalak egyetlen tőről fakadnak, hiszen Amerikát zsidó szélsőséges rituálé irányítja.

Sokan mondták már, hogy Amerika maga az ördög. Én ezzel vitába szállnék. Hiszen nem Oroszország volt az, a zsidó bolsevizmus idején, amit az ördögnek állítottak be a jó orosz emberek előtt? Nem Oroszországot kiáltották ki Sátánnak a Kelet-Európában meggyilkolt milliók előtt? Amikor manapság Németország börtönbe vet olyan embereket, mint *Manfred Roeder, Germar Rudolf* vagy *Ernst Zundel*, hát nem Németország maga az ördög? Én azt mondom, nem, nem Oroszország, vagy Németország, vagy Nagy-Britannia, vagy Franciaország, vagy Amerika, vagy bármelyik fehér ország a megtévesztült Sátán, hanem a zsidó szélsőséges hatalom, amely testvérháborúba és faji megsemmisülésbe hajszol minket. Fegyverként használják az USA kormányát a régóta szenvedő sajátjaink, az európai amerikaiak ellen is. Ne felejtsék el, hogy Amerika határain belül még mindig annyi fehér ember él, mint Oroszország teljes lakossága. Ők az önök testvérei, ahogy én is az vagyok.

Ahogy a palesztinoknak és más közel-keleti népeknek is mondtam már, azért nem szabadok, mert az európai amerikaiak sem szabadok; nem szabadok, mert földjüket és az életüket a cionisták irányítják. Mi, Amerikában nem vagyunk szabadok, mivel az amerikai kormányt a cionisták uralják, és számos módon felhasználják arra, hogy nekünk, „a népnek” ártsanak. És fájdalmasan tisztán látom az USA kormányának káros hatását Európára, keleten és nyugaton egyaránt. Ám hadd mondjam el önöknek, hogy a kormány politikájának semmi köze az európai amerikai emberek jólétéhez, kizárólag Amerika megszállóit szolgálja és nem Amerika alapítóit. Azt mondom a közel-keletieknek, hogy igazi ellenségeik nem az igaz amerikaiak vagy igaz európaiak. Hiszen csak, ha népünk már igazán szabad lesz, ha már igazán hazaszerető néppé válunk, akkor tekintjük majd végre Izraelt nem egy úgynevezett szövetségesnek, hanem egy terrorista országnak, amely az Egyesült Államok ellen is követett el terrortámadást, itt van a Lavon-ügy vagy az U.S.S. Liberty.

Ha van alapelv, amit szeretnék átadni ezen a konferencián, akkor az a következő: a háború az otthonunkban zajlik. Az ellenségünk a kapuinkon belül található. Szálljanak szembe az ellenséggel, amely meggyilkolta, leigázta és lealacsonyította népeink millióit. Szabadítsák fel és erősítsék meg magukat, nyújtsák ki erős karjaikat, acélozzák meg bátor szíveiket és törjék le a láncokat megbéklyózott fivéreinkről és nővéreinkről. Rengessék meg a világot génjeik hatalmával, igazságukkal és akaratukkal.

A felfelé vezető út

Sok út vezet hatalmunk visszanyeréséhez, forradalmunkhoz, faji túlélésünkhöz és végső rendeltetésünkhöz.

Sokan ezen a konferencián a népeinket érintő problémák egy konkrét megközelítést képviselnek. Ahogy már korábban is kiemelttem, most is azt vallom, hogy ezek a szemléletek kivétel nélkül értékesek, egészen addig, amíg egyikünk sem ítéli el a teljes igazság felvállalóit. Más dolog elmondani az igazság egy részét, tudván, hogy sok embert csak fokozatosan, lépésről lépésre lehet felvilágosítani. Nem hogy nem várom el mindenkitől a Pán-Európai Mozgalomban, hogy ismétljen engem, vagy másokat a cionisták fajunk fennmaradásában betöltött szerepéről – igazából örülök, hogy nem teszik, hiszen a társadalom minden rétegét át kell itatni, minden egyes társadalmi szintet, és minden kulturális, és tudományos intézményt. Ehhez sokunk részéről legalább annyi körmönfontásra, mint jól informáltságra lesz szükség. Tisztelegnek azok előtt, akik csak az átfogó probléma egyes részeit célozzák meg. És természetesen

pont annyira tudatában vagyok annak, mint bárki más, hogy a demokratikus politika természetében igazi erkölcsi áldozatokat követel.

A politika a lehető legpiszkosabb játék. Olyan egység, amely a legkisebb közös nevező vonzerejét igényli, az igazság megkerülését az akadályok gyengítése érdekében. Akkor érzem magam a legtisztátalanabbnak, amikor aktív politikai folyamatokba keveredek bele. Bármely őszinte politikus, már ha létezik ez az oximoron, ugyanezt fogja mondani. A politika olyan, mint dolgozni a tudományos világ szennyvízcsatornájában, és mint a szavak emberének, azt kell mondanom, hogy sokkal jobban szeretek előadást tartani, mint plebejus tömegeket meggyőzni, amikor is térdet kell hajtanom korunk babonái előtt, amelyeket fel kell vállalni ahhoz, hogy egyáltalán meghallgassák egy terv konkrét részleteit.

Így hát teljesen megértem, hogy néhányan önök közül kénytelenek fejet hajtani Cézár és istenei előtt, és áldozni a populáris mitológia templomában. A lényeg a következő: a legfőbb kérdésekkel kapcsolatban nem fontos az igazság összes aspektusának megvitatása; az a fontos, hogy ne futamodjanak meg ennek a mozgalomnak az alapvető elvei előtt. Nyilvános szónoknak lenni gyakran olyan, mint lábujjhegyen átosonni egy aknamezőn. Emlékezzenek célkitűzéseikre, és arra, hogy ha csak egyetlen hibát is elkövetnek, akkor nem érnek át a túloldalra.

Most hogy ezt elmondtam, íme a receptem arra, hogyan érjük el a hatalom visszaszerzését, majd pedig ezt felhasználva túlélésünket és ismételt felvirágzásunkat.

Vallásos érzelem

Egy nyugati ember, akár tagja valamilyen hivatalos vallási intézménynek, akár nem, tele van vallásos érzelmekkel. Még az ateista fehér ember is vallásosan kitarthat hitének hiánya mellett. A geometria és matematika gépezete az értelem alapja, ám a vallásos érzelem az a szellemiség, amely a geometriát lenyűgöző gótikus katedrálissá, vagy amely a matematikai egyenleteket a zenében egy Beethoven-szimfónia szürrealis szépségévé alakítja. Végül nem az ésszerűség fog meg ment minket. Egyetlen ember sem lép csatába pusztán érvek hatására; szenvedélyből, szeretetből, gyűlöletből és érzelemből teszi azt. Dosztojevszkij mondta, hogy a szépség fog megmenteni minket, és hát mi mást jelent a szépség a nyugati embereknek, ha nem a vallásos érzéseket? Ezen a késői órán csak a szenvedély lehet a védőpajzsunk, a szenvedély, amelyre szükség lesz nagy áldozatok meghozásában és az Úgy sikeréhez szükséges eszközök és pszichológiai fegyverek létrehozásában. Jól hallották, „pszichológiai” mondtam, hiszen ma, a szuperszonikus tömegtájékoztatás korában talán a legigazabb a mondas, hogy a toll erősebb a kardnál.

Bármit is tesznek tehát, adjanak utat a szenvedélynek. Akik önök közül videókat készítenek – ne csak a tényeket és az ésszerűséget közvetítsék – érintsék meg a szíveket is. Úgy értem, valóban érintsék meg. Ugyanez vonatkozik azokra, akik írnak és beszélnek: ne csak oktassanak – motiválják, inspirálják, világítsák meg, vetítsék előre, hozzák létre és ébreszték fel népünk tagjainak szívét és szenvedélyt.

Szervezeteikben teremtsenek hagyományt, zenét, szokásokat, testvériséget, közösséget, szeretetet és lelkiert. Önök nem valamiféle vitatársaság vagy politikai klub tagjai; a szó legszorosabb értelmében mozgalommal kell válniuk. A politikai és faji elmélet és adatok mellett ébresszenek egymásban elhivatottságot népünk és mozgalomunk, és ezek megmentése iránt. A szervezetek idejének legalább ugyanekkora részét az egyes tagok életének segítésére és fejlesztésére kell fordítani. Ne feledjék, hogy az államszintű forradalom, amire vágyunk, azzal a forradalommal indul, amely mindannyiunk szívében és elméjében

zajlik. Velünk, a mi mindennapi életünkkel, szokásainkkal, életmódunkkal kezdődik. Valamilyen szinten mindannyian az egészségtelen, idegen médiát tükrözzük, amely születésünktől fogva uralkodik rajtunk. Nem tudunk kitörni az állandó küzdelemből, hogy vajon mi irányítjuk saját magunkat, vagy engedjük, hogy a médiában születő elkorcsosulás mérgező kábítószerei letaglózzanak minket. **Bizonyos értelemben meg kell tisztulnunk, meg kell erősíteni magunkat és legnemesebb tulajdonságainkat, ha sikeresen öntudatra akarunk ébredni, és újra akarjuk formálni társadalmunkat. Ezek a belső feladatok legalább olyan fontosak, mint azok a messze túlmutatató erőfeszítések, amelyeket népünk felrészítésére teszünk.**

Hitünk felér bármilyen létező nyugati vallással. Ősapaink alapították ezeket a keresztény Egyházban, és ezt mi is megtehetjük, ha akarjuk. **A legnagyobb rombolás csak az Egyház történetének utolsó száz évében zajlott.** Ahogy már korábban említettem: **utunk nagyszerű beteljesedés felé vitt a múlt század első szakaszában, és a legtöbb intézményes Egyház, vonakodva vagy lelkesedve, de követte ezt. Mára a szervezett intézmények túlnyomó többségét természetesen megszerezték népünk ellenségei, és igen érdekes módon néhány keresztény Egyházban magának Krisztusnak a legnagyobb ellenségei irányítanak.** Talán a legfontosabb kivétel ez alól a még mindig viszonylag sértetlen Ortodox Egyház Oroszországban.

Akár keresztények, akár nem, váljanak vallásos jellegű szervezetek tagjaivá, tegyék lehetővé, hogy alapvető hitünk fennmaradjon ezekben, a szellemi környezetet pedig használják arra, hogy megosszák másokkal látomásunkat. Az emberek azért csatlakoznak egyházakhoz és vallásos közösségekhez, mert lelki egészségre és erkölcsi igazságra vágyanak, hiszen rendelkeznek társadalmi tudattal. Nyilvánvaló, hogy mi lelkiileg egészséges, társadalmi tudattal rendelkező emberek vagyunk, így feladatunk ennek kinyilatkoztatása, és az általunk képviseltet terjesztése, legyünk bármilyen intézmény tagjai is. Még ennél is fontosabb, hogy megteremtjük vallásos érzelmeink saját szervezeteit.

A népünk fennmaradásáért vívott utolsó nagy harcban felbukkannak majd vallásos jellegű szellemi irányzatok is. Ezeknek virágozni és erősödni kell, támaszkodva hagyományaikra és felépítésükre. Egyetlen politikai szervezetnek sem kellene léteznie szellemi rend nélkül. Ezekből a szent irányzatokból fakad szerte a fehér világban az a lelki/vallási hitrendszer, amely Mozgalomunkat a harc minden szintjén előbbre viszi majd.

Ideológiai Erő

Bármi is a feladatuk a Mozgalomban: **Tanulják meg a faj és a fajok tudományának alapjait. Tanulják meg a Zsidókérdés legalapvetőbb aspektusait.**

Merüljenek el népünk legnemesebb eszményképeiben. Merüljenek el népünk szépségében, művészetében, kultúrájában, örökségében és történelmében, életüket pedig úgy éljék, ahogy azt egész fajunknak is kívánják. Érezzék mély és maradandó szeretetet népünk iránt, amely erőt ad majd üldöztetés, család és nehézségek közepette is. Lelkierőnkre még a halál sincs befolyással, hiszen tovább él azon társaink szívében, akik kitarának, bármi történjék is.

Egyéni tettek

Eddzék testüket, fejlesszék elméjüket, acélozzák meg akaratukat és nemesítsék lelküket.

Tartozzanak bármely csoporthoz, **mutassanak példát becsületből, erőből, jellemről, képességekből, felelősségvállalásból és teljesítményből.**

Képességeikhez mérten nyújtsák a legjobbat az iskolában, a sportokban és hivatásuk területén.

Elkötelezettség a Mozgalom iránt

Mindennap tegyenek valamit, ami előmozdítja az Ügyet.

Anyagilag és pénzügyileg támogassák azokat az egyéneket és szervezeteket, amelyek világszerte a harc élén állnak. **Ha béke idején milliók tudnak 10 százalékot adni egy egyháznak, minden bizonnyal mindannyian tudunk 20 százalékot áldozni a Mozgalomnak ebben a fontos, háborús időszakban. Ha egy muzulmán képes naponta hatszor imádkozni, akkor egyszer egy nap mi is tudunk tenni valamit népünk túléléséért.**

Kommunikáció

Fejlesszék számítástechnikai és más műszaki képességeiket.

A számítógépes és internetes forradalom elmondhatatlan lehetőségeket nyújt számunkra, hogy szerte a világon felrészük az embereket, és hogy kiépítsük Mozgalomunkat. Eljön majd a nap, amikor minden fehér ember a Földön csak egy kattintásra lesz egymástól. Fejlesszék számítógépes ismereteiket és használják ezt az eszközt embereink elérésére, tanítására, átformálására, beszerzésére és lelkesítésére az önök országában és szerte a világon egyaránt.

Érjenek el magas szintet a Mozgalmon belül bármilyen szakterületen, amely a legvonzóbb az önök számára.

Ilyen lehetőség például:

Zene

A zene a népünk lelkéhez és szelleméhez vezető ösvény, és mind a zeneszerzés, az előadás, a mixelés, a lemezkiadás vagy az énekítés értékes lehetőség. Alkossanak olyan zenei műveket, amelyek felrészük, motiválják és megerősítik embereinket.

Írás

Tanuljanak meg meggyőző és hatásos módon írni, majd használják mind a nyomtatott mind az elektronikus sajtót, hogy anyagaikat eljuttassák fajtársainkhoz az egész világon.

Weboldalak készítése és üzemeltetése

Tanuljanak meg nagy hatással bírót, interaktív weboldalakat és más internetes eszközöket létrehozni, hogy milliókhoz juttathassanak el hatásos üzeneteket.

Multimédia

Váljanak szakértővé a Flash technológia létrehozásában, és a multimédia már eddig is hatásos eszközeinek használatában.

Filmek és dokumentumfilmek

Legyenek jártasak a filmkészítés művészetében és a vágásban. A modern számítógépes technikák lehetőséget nyújtanak nekünk, hogy hatásos dokumentum-műveket alkossunk igen alacsony pénzügyi befektetéssel, ám gondos tanulással és gyakorlattal. Készítsenek olyan dokumentumfilmeket, amelyek elég hatásosak, hogy kézzel terjedjenek el fajtársaink között.

A fehér ember lassan öntudatra ébred. Mindenki, aki most itt, ezen a konferencián szavaimat hallgatja, vagy olvassa bárhol a világon, feladata, hogy ezt a folyamatot legjobb tudásának megfelelően felgyorsítsa.

Ebben a városban – ahol a legtöbb fehér ember él a Földön – arra szólítom fel Önöket, hogy újra kötelezzék el magukat a Mozgalom mellett, de most már nem csak egyszerűen támogatóként. Tegyék életük részévé. Tegyék életük alapvető értelmévé és céljává.

Ha mindenki, aki hallja a hangom, vagy olvassa ezeket a sorokat, segít gyönyörűvé és hatalmassá tenni ezt a Mozgalom, akkor képesek leszünk kimászni a halál szakadékból, és egy napon felemelkedünk a mennyország legmagasabb csillaga fölé.

David Duke

Moszkva, 2007. július
(Ford.: *Horváth Barbara*)

„PURIM-ÜNNEP, 1946!”

Julius Streicher vértanúsága

Streicher Nürnbergben akasztófán halt meg, egyedül azért, mert egy olyan újságot adott ki, amely a zsidókat bírálta.

Streicher nem volt a német kormány tagja a háború alatt.

Streicher nem játszott szerepet a német háborús erőfeszítésekben vagy a koncentrációs táborokban.

Julius Streicher – az Igazságért vértanú halált halt kereszties vitéz

Julius Streicher a zsidókérdéssel kapcsolatosan a legismertebb író és tekintély az egész történelem folyamán. Rendkívüli mértékben megrágalmazták a szervezett zsidóság erői. **Az 1946. október 16-án, Nürnbergben felakasztott 11 német vértanú közül egyedül Streicher halt meg kizárólag csak a beszédeiért és írásaiért.**

Streichernek az égvilágon semmi köze nem volt a második világháborús német tervekhez vagy hadviseléshez. A háború alatt ténylegesen még a kormány tagja sem volt. Nürnbergi kivégzésének semmi más oka nem volt, mint az, hogy nagyon hatásosan leplezte le a zsidókkal kapcsolatban sok rejtett tény. Világhírű hetilapja, a *Der Stürmer*, nyíltan tárgyalta a zsidókérdést, beleértve szerepüket a kommunizmus létrehozásában, a kereszténység elleni összeesküvést, a hatalmas pénzügyi források felhasználását a kormányok felforgatására, és a monopóliumok létrehozását a keresztény tulajdonú kis üzletek tönkretételére. Streicher nagymértékben leplezte a zsidók hajlandóságát arra, hogy becstelen úton pénzügyi előnyöket szerezzenek a nem-zsidókkal szemben.

Életfogytig tartó harc az Igazságért

Julius Streicher 1885. február 12-én született Augsburg bajor város közelében. Egy vidéki iskolamester kilencedik gyermeke volt. Rajongással szerette az édesanyját, akit később „gyermekkorom erősségének” nevezett.

A zsidókkal kapcsolatos első emléke öt éves korában kezdődött, amikor az édesanyja sírt, mert szöveget rendelt egy zsidó üzletből, és a szövegről kiderült, hogy hitvány minőségű. Az anyja ezt mondta neki: „Ez pontosan jellemző egy zsidóra.” Streicher, akinek a családja buzgó katolikus volt, később beszámolt arról, hogy a falu papja egyszer azt mondta a Kongregációnak, hogy a zsidók elkekeredten harcoltak Krisztus ellen, végül keresztre feszítették Őt. Streicher hozzátette: „**akkor kezdtem először gyanítani, hogy a zsidóknak különleges természetük van.**”

Tizenhárom éves korában tanítókép-zőbe iratkozott be. 1904 januárjában megkezdte tanítói pályafutását. 1912-ben belépett a Demokrata pártba és részt vett a nürnbergi összejöveteleiken. Tehetséges szónok volt és hamarosan nagyon népszerű lett. Viharos tapsot kapott, bárhol is beszélt.

Egyszer egy banki alkalmazott e szavakkal figyelmeztette Streichert, hogy ne támadja a zsidókat:

„Streicher, hadd adjak Önnek néhány tanácsot. Egy zsidó bankban dol-

gozom. Megtanultam hallgatni olyankor, amikor a német szívem örömmel beszélne. A zsidók kevesen vannak, de nagy gazdasági és politikai hatalomra tettek szert, és a hatalmuk veszélyes. Ön, drága Streicherem, még fiatal és fölényes, nem finomkodik a szavakkal. De sohse felejtse, amit mondok Önnek: a zsidóknak nagy hatalmuk van, és ez a hatalom veszélyes, nagyon veszélyes.”

Első világháborús hő

Streicher 1913-ban feleségül vette *Kunigunde Roth*-ot. Első fiuk, *Lothar*, 1915-ben született. Ő később írt a *Der Stürmer*-be. A második fiúk, *Elmar* 1918-ban született.

1914-ben kitört az első világháború, és Streichert a gyalogsághoz sorozták be. Franciaországban harcolt, súlyos küzdelmek tanúja volt. Veszélyes küldetésekre vállalkozott. Egy döntő fontosságú üzenetet közvetített a súlyos, ellenséges tűz ellenére, és ezzel megakadályozott egy ellenséges bekerítést. Ezért a csapatából elsőként kapta meg a Vaskeresztet. Azután kiemelték és az elit Hegyi Gépfegyveres Különítmény tagja lett. Később elfogadták, mint tisztjelöltet. Ez szokatlan volt, mert abban az időben csak az arisztokrata családok leszármazottai lehettek tisztek. Mint főhadnagy bátran harcolt a román és az olasz fronton.

Az 1918-as év novemberi fegyverszünete idején újra visszatért a francia frontra, és szolgálataiért megkapta az áhított első osztályú Vaskeresztet. A hivatalos jellemzés szerint ez az érdemrend „hiteles kitüntetés egy kiváló parancsnoknak, aki bátorságot és állhatatosságot tanúsított az ellenség tüze alatt”.

Streicher felfedezi Németország megalázásának okát

A szövetséges katonák 1918-ban megszállták Nürnberget és fenntartották Németország „kieheztetési blokádját”, hogy így kényszerítsék a Versailles-i békeszerződés elfogadására. Ez a „szégyen-szerződés” úgy rendelkezett, hogy a Német Hadsereg nem állhat 100 000-nél több emberből, a hajóhadát el kell sülyesztenie, billiókat kell fizetnie háborús jóvátétel címén és a legmegalázóbb (és hamis) módon egyet kell értenie azzal, hogy Németország a háború egyedüli okozója.

A Weimari Köztársaság katasztrofális inflációja abban az időben kezdődött. Minden német megtakarított pénze elveszett. Akkor a zsidók fel tudták vásárolni az újságokat, iparágakat, a háztömbök és a kis üzletek ezreit a valódi értékük töredékéért. Polgárháború tombolt a német városok utcáin, amelyet ugyanazon zsidó bolshevikok robbantottak ki, akiknek hit-sorsosai Oroszországot fosztogatták.

Ekkor kapta meg Streicher a „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei” első példányát. A jegyzőkönyveket Oroszországból az akkori forradalmi felfordulásban egy fiatal egyetemi hallgató, Alfred Rosenberg hozta Németországba.

Streicher szónokolni kezdett ezekről az új felfedezésekről, a zsidók politikai

tevékenységéről. Gyűlések százain sok ezer emberhez szólt, hangsúlyozva a tényt, hogy a zsidók egy különálló fajt alkotnak. Ők egyáltalán nem németek, hanem idegenek és veszélyesek, „állapot az államban” alkotnak.

Harcias újságot indít

A *Deutscher Volkswille* Streicher által 1921-ben indított újság volt. Ez a „Német Munkás Közösség” nevű szervezet lapjává vált, amely szervezetnek Streicher volt az alapító elnöke. Egy cikkben, amely a németországi leggazdagabb zsidó üzletemberek némelyikét kritizálta, Streicher ezt írta:

„Igazán azt hiszitek, hogy a Rothschildokat, a Bleichrodereket, Warburgokat és Kohnokat izgatja a ti szegénységetek? Amíg ezek a fajtestvéreitek a mi vezetőink, amíg a ti pártvezéritek a zsidók lakójai, és amíg az idegen vér sötét árnyéka van mögöttetek, el lesztek árulva, és be lesztek csapva. A sötét árnyék önmagával törődik, nem veletek.”

Streicher gyakran idézte a nem-zsidók fölötti uralomra törő zsidó összeesküvés bizonyítékaként azt, amit maguk a zsidó vezetők írtak. Anglia egyedüli zsidó miniszterelnöke, *Benjamin Disraeli* (1804-1881) a „*Lord George Bentick*” című könyvében, a 357. oldalon ezt írta:

„Lázadás megy végbe a hagyomány és az arisztokrácia, a vallás és a tulajdon ellen... a titkos társaságok részéről, amelyek ideiglenes kormányokat alakítanak, és mindegyikük élén zsidó fajú embereket találunk. Isten népe (a zsidó) ateistákkal működik együtt; a tulajdon legagyafúrtaabb halmozói kommunistákkal szövetkeznek; a külföldi, választott faj kezét fog Európa minden söpredékével és alsóbbrendű hulladékával; és mindezt azért, mert meg akarják semmisíteni a hálátlan kereszténységet.”

Streicher 1923-ban a fehér faj más fajokkal való keveredése ellen harcolva egy cikkében elítélte a fajok közötti nemi kapcsolatot és támadta a Rajna-vidéken a néger megszálló csapatokat állomásoztató, bosszúálló francia gyakorlatot:

„Amikor egy néger katona a Rajna-vidéken megerőszakol egy német lányt, utóbbi elveszett a faj számára.”

Továbbá, a fajok közötti nemi kapcsolatot azért is elítélte, mert

„egy fajilag tiszta, vérének tudatában lévő nép sohasem lehet a zsidók rabszolgája. A zsidóság csak a kevert fajok ura lesz.”

Streicher rámutatott, hogy az emberek nagyon gondosak a telivér lovaik, szarvasmarháik és kutyáik tenyésztésével kapcsolatban, és ugyanígy ügyelniük kell arra, hogy az utódok felsőbbrendű fajhoz tartozóval házasodják. Meggyőződése volt, hogy létezik egy zsidó összeesküvés, amelynek célja a felsőbbrendű fajok véreinek mérgezése alsóbbrendű fajjal. A zsidók azért is pártfogolják az abortuszt, mivel az csökkenti a fehér népességet.

Streicher kulcsfigura volt az 1923. november 9-i, elvetélt müncheni puccskísérlésben, amikor Hitler át akarta venni a

Julius Streicher

hatalmat a korrupt bajor kormánytól. Együtt menetelt *Hitlerrel*, *Himmlerrel* és *Erich Ludendorff* tábornokkal Münchenben keresztül a Feldherrnhalle emlékműhöz, ahol a rendőrség tüzet nyitott. Tizenhat felvonulót meggyilkoltak, tizenketten, köztük *Göring* is, súlyosan megsebesültek, és a többieket szétosztatták. A „**sörccsarnoki puccs**” véget ért.

Egy szenzációs pert követően, amelyben még a bírák is megdicsérték a vádlottakat a hazafiasságuk miatt, Hitlert Landsbergben 14 hónapig tartották fogva. Streicher szerencsésebb volt: egy hónapot töltött börtönben. Elvesztette tanítói állását, de jó személyi lapja miatt 39 éves korában, nyugdíjban részesítették.

Ezt követően belépett a Német Munkáspártba (DAP), és azonnal (1924. április 6-án) beválasztották a Parlamentbe. Míg az átlagos DAP-szónokok néhány száz főnyi tömeget vonzottak, Streicher átlagosan 2000-et, és mindenki fizetett azért, csak hogy őt hallhassa. 1924 őszén indult a Nürnbergi Városi Tanács választásán és győzött. Így két választott pozíciója volt egyidejűleg.

Streicher beindítja a Der Stürmer-t

1923. április 14-én Streicher beindította híres hetilapját, a *Der Stürmer*-t. Az újság alcíme: „Német hetilap az Igazságért folytatott küzdelemben”

Streicher szüntelen, folyamatos küzdelemben kezdett a zsidó hatalom ellen. Az újságot az 1923-1933 között három ízben tiltották be, illetve foglalták le kiadványait, és egy 11 hónapos periódusban Streichert öt perrel sújtották. Összesen 8 hónapot töltött börtönben, mert szembeállt azzal a bírósági rendelkezéssel, hogy szüntesse be a *Der Stürmer* betiltott példányainak terjesztését.

1927-ben 14 000 példány volt forgalomban. 1933-ban a példányszám 25 000-re, 1934-ben 113 800-ra emelkedett és 1940-ben 2 millióra ugrott. Ekkor mintegy 300 ember dolgozott a *Der Stürmer*-nek, köztük egy *Jonas Wolk* nevű zsidó. A *Göring-jelentés* megjegyzi, hogy *Wolk* „jó fizetést” kapott és az újság legzsidóellenesebb cikkei közül néhányat ő írt. A *Der Stürmer* ekkor már nemzetközileg ismert, és a zsidók részéről egyik leginkább rettegett kiadvány volt. Az újság 1941-ben sajtóirodát nyitott Bécsben, Prágában és Strasbourgban. Megindult a dániai kiadása is.

Amikor csak tehetett, Streicher hetenként átlagosan egy beszédet mondott. Ki-nevezték az NSDAP országos szónokának, és egyike volt a legnépszerűbb szónokoknak. Az ő gyűlései egyben látványos események is voltak, zenekarokkal,

menetelő emberekkel, színes dekorációkkal, és amikor ő a pódiumra lépett, hosszan tartó ováció tört ki, hasonlóan egy modern rock-koncerthez. Streicher szónoklasi művészete élénk, szórakoztató és erőteljes volt.

Streicher évente karácsonyi zsúrt szervezett a Dachauban fogva tartott különféle bűnözők számára. Az egyik vacsorán szabadulást és egy vonatjegyet kínált fel minden fogva tartott kommunista számára, aki Oroszországba, a „munkás paradicsomba” kíván utazni. Senki sem jelentkezett.

Streichert 1933-ban beválasztották a Reichstagba, de befolyásának napjai az NSDAP-ben elmúltak.

Julius Streicher tanítása

A zsidók bizonyos foglalkozásokban koncentrálnak, mint orvosok, ügyvédek, pénzkölcsönzők, kereskedők, a szórakoztató ipar üzöi stb. Így aránytalan nagy vagyonra tesznek szert. Ők irányítják a nagy áruházakat, s így a független nem-zsidó üzletek tönkremennek.

A zsidók által fizetett alacsony munkabérek a szegény munkásokat bűnözésre és bizonyos nőket prostitúcióra kényszerítenek.

A zsidók nem igazi létrehozói a vagyonnak. Elkerülik a fizikai munkát és ők csak ritkán földművesek, kőművesek, gyári munkások stb. Az ő vallásuk az ilyen munkákat szégyenletesnek tartja.

A zsidók gyűlölik Jézus Krisztust, de születésnapjából nagy profitot húznak. Ahogy Jacob Wise rabbi mondta: „Jobb a karácsony, mint a himlő. Különben, ha a Megfeszítettnek lett volna egy testvére, aki nyári időben született, akkor nekünk két ilyen hasznot hozó ünnepünk lenne.”

A zsidók a szexualitást haszonszerzésre használják, azzal, hogy kezükben tartják a színházat és a kiadványokat.

A zsidók paraziták, akik titokban nagy vagyonra tesznek szert a megmondolatlan gazdanépek kizsákmányolásával.

A zsidók úgy tesznek szert hatalomra, hogy kezdetben a „tolerancia és a testvériség” szószólói. Hasznossá téve magukat, kényeztetik a nép politikai vezetőit – behízelgik magukat, amíg a trón mögött hatalommá válnak.

A zsidók jótékony célokra azért adakoznak, hogy tiszteletre méltóvá váljanak.

A zsidók a nagy városokban koncentrálnak, ahol a szocializmus és a dekadencia terjesztői.

Julius Streicher kedvenc mondása: „Aki ismeri az igazságot és nem mondja ki, szármalmas, gyáva ember.”

Streicher bebörtönzése: megkínzása zsidók és négerek által

Streicher felesége 1943-ban meghalt. Néhány héttel a háború befejezése előtt feleségül vette Adele-t, aki egész életében a titkárnője volt. Azután elmenekültek otthonukból, mielőtt az USA-hadsereg megérkezett. 1945. május 23-án Plitt, egy zsidó származású amerikai őrnagy felismerte és őrizetbe vette. Plittet úgy üdvözölték, mint egy hőst; visszarepült New York City-be, ahol hivatalos „Plitt őrnagy-napot” tartottak. A zsidók az utcá-

kon ünnepeltek; üdvözölték annak az embernek a letartóztatását, akit a „világ első számú zsidófalójának” neveztek.

Streicher átadott egy jegyzéket védőjének, Dr. Hans Marx-nak, amelyben leírta, hogy a zsidók és a négerek megkínnozták a zárkájában. Egy fénykép alátámasztotta a vádjait, amely azt mutatta, hogy Streicher meztelenül áll, testén fekete és kék foltokkal, és a nyaka körül egy tábla, ezzel a felirattal: „Julius Streicher, a zsidók királya.”

A jegyzék szövege

„Két néger levetkőztetett és kettétepte az ingemet. Csak az alsónadrágot tartottam meg. Mivel megbilincseltek, nem tudtam felhúzni, amikor lecsúszott. Így most meztelen voltam. Négy napig! A negyedik nap annyira lehültem, hogy a testem zsibbadt volt a hidegtől. Képtelen voltam hallani bármit is. Minden 2-4 órában (még éjjel is) a négerok bejöttek a zárkába egy fehér ember parancsnoksága alatt és végigvertek. Cigaretta égettek a mellbimbómon. Az ujjukat belenyomták a szemgödörbe. A szemöldökömet és a mellkasi szőrzetemet kitépték. A nemi szervemet korbáccsal ütötték. A herém nagyon megdagadtak. Rám köptek. „Kinyitni a szádát”, és beleköptek. Amikor nem voltam hajlandó kinyitni, állkapcsomat felfeszítették egy bottal és a számba köptek. Korbáccsal vertek – duzzanatok, fekete-kék foltok az egész testemen... Lefényképeztek meztelenül! Gúnyolódva adtak egy régi katonai nagykabátot, amelyet rám terítettek.”

Amikor Marx úr tiltakozott a bíróság előtt a Streicherrel való rossz bánásmóddért, a bírák felháborodva törtek ki. Azonnal elrendelték, hogy az indítványt töröljék a per jegyzőkönyvből, mert „nagyon nem oda illő”. Streicher kétszer felhozta, hogy megkínnozták, és a bírák ahegyelt, hogy vizsgálatot kértek volna, elrendelték, hogy a kijelentéseit töröljék a jegyzőkönyvből. Úgy tartották, hogy megsértette a bíróságot, már azáltal is, hogy felfedte ezt a témát.

Boszorkányüldöző per Nürnbergben

Az illegális bíróság a szégyenteljes eljárását 1945. november 30-án kezdte meg, olyan vádirattal, amely Németország összes vezetőjét „agresszív háború folytatására való összeesküvéssel, béke- és emberiség elleni” bűncselekménnyel vádolta.

E vádak közül egyik sem illet Streicherre. Nem volt tagja a kormánynak, házi őrizetben volt, és az égvilágon semmi köze nem volt a háborúhoz. Így az ügyészek az antiszemita írásai miatt azt a nevetséges vádat emelték, hogy ez „összeesküvés, népiártás elkövetésére”.

Holocaust-tagadás a Nürnbergi Törvényszék előtt

Streicher védője, Hans Marx azt mondta a bíróságnak, hogy az ügyfele nem tudott semmiféle „holocaustról”, sőt ellenezte a zsidók elleni erőszakot. Streicher bátran és szilárdan tagadta, hogy bármilyen ügynevezett „holocaust” valaha is megtörtént. Ténylegesen ő volt az első, aki leleplezte ezt az égbekiáltó csalást. Ismételtel kijelentette:

„Én nem tudtam (semmiféle, kiala-

kulóban lévő zsidóirtásról), és nem is hittem volna el azt. Mind a mai napig nem hiszem el, hogy 5 millió embert megöltek. Gyakorlatilag lehetetlennek tartom, hogy megtörténhetett. Nem hiszem el. Én még nem láttam bizonyítékát eddig.”

Meg kell jegyezni, hogy Streichert őszinte tanúnak tekintették. Douglas Kelly elmeorvos, aki megvizsgálta Streichert, azt mondta, hogy meggyőződése szerint Streicher szilárdan hitt a zsidókkal kapcsolatos nézetei igazságában.

Szakértők megkérdőjelezték a Streicher-ügy érvényességét

Telford Taylor, aki az USA ügyészeinek egyike volt a peren, 1992-ben közzétette a „The Anatomy of The Nuremberg Trials” című könyvét. Könyvében azt írja, hogy az ügyészi testület közül sokan kétségbe vonták Streicher bíróság elé állításának törvényességét, mivel ő „egy magántulajdonú, a kormánnyal összefüggésben nem lévő újság kiadója volt. Streichernek semmi köze nem volt katonai döntésekhez, és 1940 óta nem volt politikai személyiség sem. Fontos tényező volt az antiszemizmus magvainak elhintésében, de nemzetközi bűncselekmény volt ez?”

A Taylor által idézett brit vádló, Sir Hartley Shawcross ezt mondta:

„Én és sokan mások úgy gondoltuk, hogy a Streicher-ügy a legvitathatóbb.”

Taylor továbbá azt állítja, hogy a Streicher-ügy jelentette a bíróság számára a legkomolyabb problémát, mivel „nem volt vád tárgyává téve, hogy maga Streicher részt vett volna bármely erőszakos cselekményben a zsidók ellen”. A kétnapos, keresztkérdéses vizsgálata során kizárólag a Der Stürmer-ben megjelent cikkeiről és a karikatúrákról kérdezték!

Élethivatása

Streicher ismételtel kijelentette: „Élethivatásom a zsidók leleplezése.” Ezt mondta a bíróságnak:

„A zsidók fajt és nem vallást alkotnak. Az én célom nem a zsidók üldözése, hanem a nem-zsidók felvilágosítása volt, hogy legyenek elővigyázatosak velük szemben.”

A Der Stürmer 1934. májusi számát a Streicher által elkövetett „leghitványabb antiszemita aktus” bizonyítékául hozták fel. Az egész szám jellemző vonása az az évszázados vád volt, hogy a szélsőséges ortodox zsidók titkos szektája a zsidó húsvét idején keresztény gyermekek vérével veszik rituális szertartás céljából. A vád a zsidók körében, mint „vérvád” ismeretes.

Figyelembe véve a számos háborzonogató, gyilkos kultuszt, ami az USA-t sújtja a második világháború óta, Streicher vádja nagyon is hihető. (A közelmúltban egy zsidó történész ismételtel bizonyította, hogy valóban igaz a vád. A szerk.)

Nem engedték válaszolni a bíróságnak

Streicher alaposan vizsgálta ezt a témát, számos forrást idézett lábjegyzetekkel. Ügyvédje megkérte, válaszoljon arra az ügyészi vádra, hogy nincs dokumentatív bizonyíték arra, hogy ilyen bűnöket bizonyos zsidók tényleg elkövettek. Streicher így válaszolt:

„A forrásokat megadtuk ebben a számban. Hivatkozás történt egy könyvre, amelyet görög nyelven egy

egykori rabbi írt, aki később keresztény hitre tért át. Hivatkozás történt egy milánói magas egyházi méltóság kiadványára. Még zsidók sem tettek ellevetést erre a könyvre.

Rituális gyilkosságra hivatkozás történt bírósági iratokban, amelyeket Rómában helyeztek el. Ezekben olyan képek vannak, amelyek azt mutatják, hogy 23 esetben maga az Egyház foglalkozott a kérdéssel. Az Egyház 23 személyt szentté avatott, akiket rituális gyilkossággal ölt meg. Szobrok, illetve sírkövek képei láthatók illusztrációként. Mindenhol rámutattunk (a Der Stürmer-ben) a forrásra... de ebben az összefüggésben szeretném megjegyezni: mi sohasem akartuk azt mondani, hogy minden zsidó kész elkövetni rituális gyilkosságokat. De tény, hogy a zsidóságon belül létezik egy szekta, amely elkövette ezeket a gyilkosságokat. Megkértem az ügyvédemet, hogy terjesszen a Bíróság elé egy nagyon friss eljárást tartalmazó dossziét a csehszlovákiai Pisekből. Egy fellebbviteli bíróság megerősítette a rituális gyilkosság egy esetét. Így befejezésül azt kell mondanom...”

Ennél a pontnál Jackson ügyész megszakította Streicher vallomását. Ezt mondta:

„Tiltakozom e kijelentés ellen... A vádlottat vissza kellene kísérni a zárkájaiba; minden további megállapítást, amit még óhajt tenni, ügyvédje útján már beterjesztette a Bírósághoz; úgy kell őt tekinteni, hogy megveti a Bíróságot.”

Taylor megállapítja:

„A Der Stürmer nem a kormány szócsöve volt, hanem magánkézben lévő újság, amelynek tulajdonosa és kiadója Julius Streicher volt. A vádat egy privát újság tulajdonosa és újságírója ellen emelték, és olyan kijelentések közzététele miatt büntették meg, amelyeket ő igaznak hitt.”

A vádlottak valótlannak nyilvánították a szovjet félrevezetést

Lépten-nyomon felhozta a vád a zsidók állítólagos kiirtását. Streicher kijelentette: hogy nem hiszi el. Hozzátette: technikailag lehetetlen, hogy ilyen tömeggyilkosság bármikor megtörtént. A lehetetlenséget évtizedekkel később tudósok bebizonyították. Göring is azt tanúsította, hogy sohasem volt semmilyen szervezett megsemmisítési program. Napjainkban a tájékozott emberek tudják, hogy a „holocaust” propagandisztikus célú félrevezetés, amelyet a szovjet NKVD feje, Lavrentij P. Berija koholt a „Zsidó Antifasiszta Bizottság” közreműködésével, amelynek központja az ő hivatalában volt.

Streicher sorsa előre eldöntött

Nyolc hónap után, 1946. augusztus 31-én a per véget ért. A bírói mérlegelés során hosszas vita folyt néhány vádlott ügyéről, de Streicheréről nem. Noha Robert Stewart USA-őrnagy jogi tanácsadó memorandumja szerint Streicher ügye „gondos megfontolást” igényel, Streichert bűnösnek találták és egyhangúlag kötélt általi halálra ítélték.

Telford Taylor elismerte: „A Törvényszék részéről a Streicher-ügy sietős, lelketlen, átgondolatlan kezelése nem olyan epizód ▶

► *volt, amire büszkéek lehetünk.*” Hozzá-
füzte: a vádhatóság sem nem kínált fel,
sem nem terjesztett elő semmiféle bizo-
nyítékot a Streicher ellen emelt vádjainak
az alátámasztására, és „*bizonytalanságban
maradtam az ellene emelt vádak jogi alap-
ját illetően.*”

A mindvégig harcos, *Julius Streichert*
szeptember 30-án tájékoztatták a Bírósá-
gon, hogy kötél általi halálra ítélték. Mér-
gesen távozott a teremből.

Streicher hátralévő napjait azzal töltöt-
te, hogy megírta „*Végső Politikai Végren-
deletét*” a zsidókról.

Az áldozatok megtartották utolsó fáj-
dalmas találkozójukat hozzátartozóikkal.
Nem tájékoztatták a vádlottakat felakasz-
tásuk pontos időpontjáról. A zsidó *S. N.
Binder*-re bízták az ítéletet az ítélet és a
kivégzés közötti időszakban. Kegyetlenül
megtiltott minden privilégiumot. Napi
félóra „testedzést” engedélyezett számuk-
ra, amely alatt is bilincsből voltak.

Hermann Göring megtagadta az ellen-
segeitől azt az élvezetet, hogy láthassák
meghalni: öngyilkos lett egy gondosan
elrejtett cián-kapszula segítségével a ki-
végzés éjjelén.

Szándékosan rosszul végrehajtott akasztások

John C. Woods őrmester, az USA had-
seregének hivatalos hóhéra nyerte el azt
a „megtiszteltetést”, hogy akassza fel a
11 vértanút. Tizenöt éven át volt a had-

sereg fő hóhéra, és állítólag szakértője volt
szörnyű szakmájának.

A börtön tornatermében 3 akasztófát
állítottak fel, mert lassú, gyötrelmes halál
volt tervbe véve, talán megtartva a Tal-
mud parancsát a zsidók összes, valódi és
képzeletbeli ellenségeire vonatkozóan.

A *Stag magazine* (3. évfolyam, 1. szám,
1946. december) beszámolt arról, hogy
Woods zsidó volt. Rövid kötelelet alkalma-
zott, amely megakadályozta a nyaktörés-
ből származó azonnali halált, s helyette
megfojtásból eredő, lassú halált biztosít-
ott. A csapóajtót túl kicsire készítette,
ezért a kivégzettek arca megsérült az esés
alatt. *Woods* később azzal dicsekedett az
amerikai hadsereg újságjának, a *Stars and
Stripes*-nek, hogy élvezte a feladatát:
„ezeknek a nácioknak a felakasztása a leg-
jobb dolog volt, amit valaha is tettem.”

Purim-ünnep, 1946. október 16.

E nap korahajnalán azt mondták az
elítélteknek, hogy öltözzenek át bírósági
viseletükbe a kivégzésre. Streicher erre
nem volt hajlandó, és az örök erőszakkal
öltöztették át. A fölötte lévő emeleten
Hess hallotta a dulakodást és így kiáltott
fel: „*Bravó, Streicher!*”

Elsőként *Joachim von Ribbentrop* kül-
ügyminisztert vezették ki hátra bilincsel
kézzel, hogy a kivégzése még kellemet-
lenebb legyen. Hajnali 1 óra 14 perckor
Woods meghúzta az emelőkart, *Rib-
bentrop* lezuhant, és 18 perccel később az

orvosok végérvényesen megállapították a
halál beálltát.

Wilhelm Keitel tábornagy a második
akasztóházhoz ment, mivel *Ribbentrop*
még mindig az elsőn fuldoklott. 24 per-
cig tartott a bátor *Keitel*nek meghalni.

Ernst Kaltenbrunner SS tábornokot a
harmadik akasztóházhoz irányították, mi-
vel az első két áldozat még mindig ful-
doklott. 13 perc múlva állt be gyötrelmes
halála.

Alfred Rosenberg miniszter következett
és 10 perc múlva halt meg. *Hans Frank*
volt a következő, és az ő halála 10 és fél
gyötrelmes perc után állt be. *Wilhelm
Frick* a kötél végén 12 perccig fuldoklott.

Végső figyelmeztetés a nem-zsidók felé

Streicher állítólag „dühös daccal” lé-
pett be a terembe. Amikor megkérdezték
a nevét, nem volt hajlandó válaszolni.
Mialatt felment a lépcsőn, a vértanúk kö-
zött egyedülként ezt kiáltotta: „*Heil
Hitler!*”

Amikor felért az emelvényre, *Woods*ot
arcul köpte, és ezt mondta: „*Egy nap té-
ged majd a bolsevisták fognak fel-
akasztani.*” Ő volt az egyetlen, akinek
nem adtak időt végső megszólalásra – ar-
ra vágytak, hogy a lehető leghamarabb
kezdődjék meg lassú fuldoklása. Ezt kiál-
totta: „*Purim-ünnep, 1946!*” Utalás
volt ez az Eszter könyvében szereplő
70 000 nem-zsidó lemészárlásának zsidó
megünneplésére. Streicher utolsó szavai

ezek voltak: „*En most Istennél, Atyám-
nál vagyok! Adél, drága feleségem!*”
Hosszas, 14 perces fuldoklás után halt
meg.

Fritz Sauckel következett, aki így tiltá-
kozott: „*Ártatlanul halok meg. Az íté-
let téves. Isten óvja Németországot és
tegye újra naggyá! Éljen Németország,
és Isten óvja családomat!*” 14 perccig ful-
doklott. *Alfred Jodl* tábornok, akinek sor-
sa amerikai tiszteteket is felháborított, egy-
szerűen ezt mondta: „*Üdvözlégy Né-
metországom!*” 16 perc múlva halt meg.

*Arthur von Seyss-Inquart*ot akasztották
fel utoljára, hajnali 2 óra 57 perckor, aki
két hosszú órán át hallgatta a lassú halál
borzalmát.

Sohasem állított ki orvos halotti bizo-
nyítványt a kivégzettekéről, akinek szabá-
lyosan végrehajtott akasztás esetén a halál
okaként nyaktörést kellett volna megje-
lőlnie.

A szövetséges „győztesek” bosszúállása
nyilvánvaló volt, még ezen emberek halá-
la után is. A tizenegy halott emberről
fényképeket készítettek és széles körben
közvetítették. Még azt sem engedték meg
a hozzátartozóiknak, hogy szeretteik
holttestét kikérjék. A holttesteket elham-
vasztották, és a hamvakat az Isar folyóba
szórták.

**Tisztelet adassék Julius
Streichernek
és vértanútársai emlékének.**
konsi holocaust detox centre
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Robert Faurisson:

A REVIZIONIZMUS GYŐZELMEI

(Elhangzott 2006. december 11-én a revizionisták teheráni nemzetközi konferenciáján)

Mahmud Ahmadinezsád elnöknek

Azoknak, akik a lelkiismeretükért raboskodnak:
Ernst Zündelnek, *Germar Rudolfnak*, *Horst Mahlernek*

Arthur Butznak, *Fred Leuchternek*, *Barbara
Kulaszkanak*, *Ahmed Raminak*, *Gerd Honsiknak*,
Heinz Koppénak

Összefoglaló:

A nürnbergi perben (1945-1946) a győztesek bírósága azzal vádolta meg a legyőzött Németországot, hogy

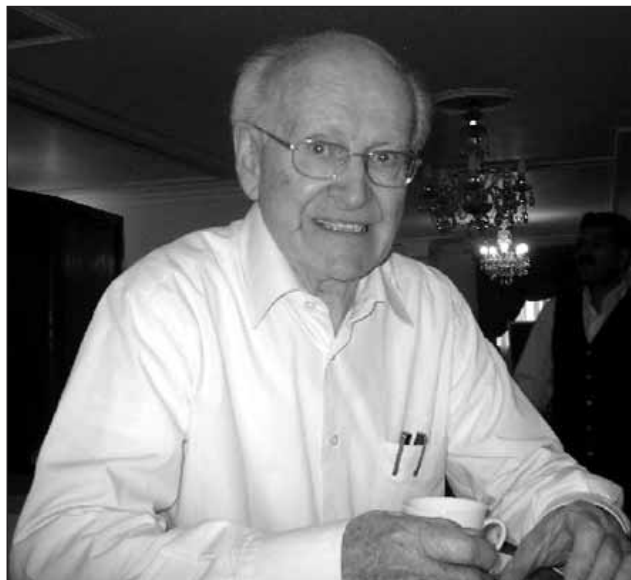
1. elrendelte és kitervelte az európai zsidók kiirtását;
2. ebből a célból „gázkamráknak” nevezett tömegpusztító fegyvereket alkotott és használt;
3. lényegében ezekkel a fegyverekkel, de más módszerekkel is hatmillió zsidó halálát okozta.

E hármas vádpont alátámasztására, amelyet azóta a teljes nyugati média átvett, egyetlen olyan bizonyítékot sem produkáltak, amely kiállta volna a vizsgálódás próbáját. *Robert Faurisson* professzor 1980-ban megállapította, hogy az állítólagos hitleri gázkamrák és a zsidók állítólagos megsemmisítése egy és ugyanazon történelmi hazugság alkotóelemei, amely egy gigantikus politikai-pénzügyi csalást tett lehetővé, amelynek fő haszonélvezője Izrael Állam és a nemzetközi cionizmus, fő áldozatai pedig a német nép – kivéve a vezetőit – és az egész palesztin nép.

Ezt a konklúzióját *Faurisson* professzor 2006-ban is teljességében fenntartja. Majdnem hatvan év alatt a revizionisták, kezdve a francia *Maurice Bardeche*-sel és *Paul Rassinier*-vel, történelmi és tudományos szempontból sorozatosan látványos győzelmeket arattak ellenfeleiken. Az alábbiakban ebből az 1951-től napjainkig tartó sorozatból ragadunk ki húsz példát.

A revizionizmus nem egy ideológia, hanem olyan módszer, amelyet a történelmi valóság keresése inspirál. A körülmények miatt azonban a revizionizmus a jelen idők nagy intellektuális kalandjává is vált.

A francia apától és skót anyától 1929-ben született *Robert Faurisson* klasszikus (francia, latin, görög) irodalmat oktatott, majd a modern és kortárs francia irodalom szövegelemzésére, valamint irodalmi, történelmi és tömegtájékoztatási szövegkritikára szakosodott. A párizsi Sorbonne-on és a Lyoni Egyetemen tanított mindaddig, amíg revizionista állásfoglalásai miatt el nem tiltották az oktatástól. Számos esetben elítélték, tízszer szenvedett el fizikai támadást. Franciaországban a sajtó, a rádió és televízió ugyanúgy bojkottálja őt, mint az összes többi revizionistát. Művei között: *Écrits révisionnistes (1974–1998)* négy kötetben.

Faurisson professzor Teheránban

Figyelmeztetés

Jelen előadás címe „A revizionizmus győzelmei”, nem pedig „A revizionizmus története” vagy „A revizionista tézis érvei”. Csak azokat a győzelmeket tárgyalja, amelyeket nyíltan vagy burkolt formában ellenfeleink fölött arattunk. Ne várjanak tehát szisztematikus hivatkozásokat revizionista szerzőkre vagy művekre. Ha mégis ajánlanom kellene a revizionista olvasmányok rövid áttekintését, mindenekelőtt *Arthur Robert Butz* 1976-ban publikált, *The Hoax of the Twentieth Century / The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* című kiváló referenciaművét említeném, amelyet megjelenése óta senki sem próbált megcáfolni, olyan szilárd alapokon nyugszik. Különösen az öt figyelemre méltó melléklettel kiegészített 2003-as kiadását ajánlom. Ugyancsak el kellene olvasni *Fred Leuchter* híres, *An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland* című szakértői vizsgálatát. Ennek a torontói Samisdat Press által 1988-ban kiadott, aranyborításos változatát ajánlom, amely a 42. oldalon tartalmazza egy 1988. május 14-én kelt levél szövegét arról, hogy az auschwitz-birkenau II. és III. krematóriumok állítólagos gázkamráinak tetőzetén egyáltalán nincsenek (a gáz bejuttatására szolgáló) nyílások. *Fred Leuchter* emellett három másik jelentést is közzétett a gázkamrák kérdéséről. *Germar Rudolf* német kémikustól mindenképpen el kell olvasni a *Lectures on the Holocaust / Controversial Issues Cross Examined, (Theses and Dissertations Press, 2005, USA)* című munkát, valamint azt az igen hatásos (eddig több mint harminc kötetnyi) sorozatot, amelyet a *Vierteljahreshfte für freie Geschichtsforschung* cím alatt publikált, nem beszélve angol nyelvű folyóiratáról, a *The Revisionist*ről és számos más publikációjáról, amelyek (a jelenleg 42 éves, Németországban politikai fogoly) *Germar Rudolf* munkásságát egészen rendkívüli tudomá-

nyos emlékművé teszik. Végül emlékezzünk meg *Barbara Kulaszka* kanadai ügyvédő *Did Six Million Really Die? / Report of the Evidence in the Canadian „False News” Trial of Ernst Zündel*, 1988 című, 1992-ben közzétett, mintegy ezer oldalas főművéről, amelyből kitűnik, hogy az *Ernst Zündel* ellen a torontói bíróságon 1985-ben és 1988-ban indított két hosszú per során a revizionista érveléssel szembesített ellenoldal valósággal összeomlott: ez egy valódi Sztálingrád lett az ortodox történészek, köztük a legnagyobb, *Raul Hilberg* számára. Lényeges tanulmányokat írt a német *Wilhelm Staglich* és *Udo Walendy*, az olasz *Carlo Mattogno*, a spanyol *Enrique Aynat*, a svájci *Jürgen Graf* és tucatnyi más szerző. Jórészt az amerikai *Mark Webber*nek köszönhetően a *The Journal of Historical Review* (1980-2002) 97 száma alapos információforrást jelent a revizionista kutatás minden aspektusa tekintetében. Franciaországban *Pierre Guillaume*, *Serge Thion*, *Henri Roques*, *Pierre Marais*, *Vincent Reynouard*, *Jean Plantin* lépett *Maurice Bardeche* és *Paul Rassinier* nyomába. A cenzúra és az elnyomás ellenére világszerte se szeri, se száma a revizionista jellegű kiadványoknak és internetes honlapoknak.

Mindazonáltal a „holocaust” marad az egész Nyugat egyetlen hivatalos, ugyanakkor pedig a lehető leggyilkosabb vallása, amely továbbra is a legdurvább módszerekkel téveszti meg az emberek millióit: az „elgázosítottak relikviáiként” bemutatott szemüvegek, cipők és emberi hajzat kiállításával, hamisított vagy eredeti értelműkből kiforgatott fényképekkel, átértelmezett dokumentumokkal, hivatásos tanúk felvonultatásával, emlékművek, megemlékezések, ceremóniák végtelen sorával, iskolai „soatikus agymosással”, az állítólagos zsidó mártírium szenthelyeire szervezett utazásokkal és lincsfelhívásokkal kísért látványos perekkel.

Ahmadinezsád elnök fején találta a szöveget: a zsidók állítólagos „holocaustja” csupán egy „mítosz”, vagyis a hiszékenység vagy a tudatlanság által fenntartott hiedelem. Franciaországban tökéletesen szabad azt mondani, hogy nem hiszünk Istenben, de tilos azt mondani, hogy nem hiszünk, vagy akár csak kételkedünk a „holocaustban”. A kételkedés mindenfajta tilalma az 1990. július 13-i törvénnyel vált formálissá és hivatalossá, amelyet a Francia Köztársaság hivatalos közlönye a következő napon, július 14-én, vagyis a köztársaság és a szabadság emléknapján tett közzé. A büntetés egy év börtön és 45 ezer eurós pénzbírság is lehet, emellett jelentős kártérítési és sajtóközlési költségeket is magába foglalhat. A joggyakorlat szerint mindez akkor is kiszabható, ha „(a tagadás) bűjtatott vagy kételkedő formában vagy sejtetés útján jelentkezik” (BTK, Dalloz, Párizs, 2006. 2059. old.). Franciaországnak tehát csupán egyetlen hivatalos mítosza van, mégpedig a „holocaust”, és csak egyetlen istenkáromlást ismer, azt, amelyet a „holocaust” sérelmére követnek el.

Személy szerint engem 2006. július 11-én ismét egy párizsi bíróság elé citáltak ez alapján a különleges törvény alapján. Az ügyemben ítélkező bíróság elnöke, *Nicolas Bonnal* korábban szakmai továbbképzésben részesült az internetes revizionizmus elnyomása tárgyában, mégpedig a franciaországi zsidók képvisleti szervének (CRIF) égisze alatt működő párizsi *Simon Wiesenthal Központ* szervezésében. Ez a zsidó szervezet „A CRIF aktívan részt vesz az európai bírók képzésében” diadalittas közleményében nem félt közzétenni, hogy *Nicolas Bonnal* a tanítványai közé tartozik. Ám ez nem minden. Peremben, hogy tartsák a mértéket, *Anne de Fontette* zsidó ügyésznek képviselte a vádat, aki egy állítólagosan szekularizált állam nevében elmondott vádbeszédében „Jahve, az ő választott népének védelmezője” bosszújára apellált a *Szabar I* nevű iráni tévéállomásnak adott revizionista jellegű telefonos interjúban a bűnös Faurisson „hazug ajkai” ellen.

A revizionista kutatás konklúziói

A Harmadik Birodalom németjei ki akarták üldözni az európai zsidókat, de nem akarták őket kiirtani. „A zsidókérdés végleges területi megoldására” törekedtek, nem pedig egy bármiféle fizikai megsemmisítésre, „végső megoldásra” (a „munkanélküliség végső megoldásának”

akarása nem jelenti a munkanélküliek halálának akaratát). A németeknek voltak koncentrációs táboraik, de nem voltak „haláltáboraik” (a szövetséges propaganda által gyártott kifejezés). Fertőtlenítő gázkamrákat működtettek a (cián alapú) Ciklon-B nevű rovarölő használatával, de sohasem voltak emberirtó gázkamráik vagy gáz-teherautóik. Krematórium-kemencéket halottak, nem pedig élőlények elégetésére használtak. A háború után az állítólagos „náci atrocitásokról” mutogatott fényképek vagy betegeket, vagy haldoklókat, vagy halottakat ábrázolnak, nem pedig meggyilkoltakat. A szövetségesek blokádja, szisztematikus bombázásai és a csaknem hat éves konfliktus végén Németországban átért apokaliptisz miatt az éhség és a járványok, nevezetesen a tífusz nagy pusztítást okoztak mindenütt, különösen a keleti táborokból evakuált élelmiszer-, orvosság és a tífusz elleni védekezéshez szükséges Ciklon-B hiánnyal sújtott foglyok tömeges érkezése miatt túlszűfolt nyugati táborokban.

Az olyan mézárásban, mint amilyen egy háború, szenvednek az emberek. A modern háborúban a hadviselő nemzetek polgárai néha ugyanannyit szenvednek, sőt még többet is, mint a katonák. A konfliktus során, amely 1933 és 1945 között szembeállította őket a németekkel, az európai zsidóknak is szenvedniük kellett, de sokkal kevésbé, mint azt gátlástalanul állítani merészelik. Persze a németek úgy kezelték őket, mint egy ellenséges vagy veszélyes kisebbséget (amire jó okuk volt), és a Harmadik Birodalom hatóságai kénytelenek voltak a háború miatt egyre több kényszerítő, rendőri vagy katonai biztonsági intézkedést foganatosítani ellenük. Egyes esetekben ezek az intézkedések odáig terjedtek, hogy internálótáborba zárták vagy kényszermunka, illetve koncentrációs táborba deportálták őket. Néha szabotázs, kémkedés, terrorizmus vagy különösen a szövetségesek javára kifejtett partizánvétekezés miatt kivégeztek zsidókat, főleg az orosz fronton, de nem csupán azért, mert zsidók voltak. Hitler sohasem rendelte el vagy engedte meg, hogy valakit faja vagy vallása miatt megöljenek. Ami a hatmillió zsidó halottat illeti, ez a szám merő kitaláció, amely sohasem igazolódott be, a jeruzsálemi *Jad Vasem Intézet* erre irányuló erőfeszítései ellenére sem.

A legyőzött Németországgal szembeni elképesztő vádaskodásokra válaszul a revizionisták felszólították a vádaskodókat, hogy:

1. Mutassanak egyetlen olyan dokumentumot, amely véleményük szerint azt bizonyítja, hogy Hitler vagy bármelyik nemzetiszocialista elrendelte és eltervezte a zsidók fizikai megsemmisítését.

2. Mutassák meg azt a tömegpusztító fegyvert, amely egy gázkamra lett volna, mutassanak belőle egyetlen egyet Auschwitzban vagy máshol, és ha véletlenül azt állítják, hogy azért nem tudnak mutatni, mert a németek szerintük elpusztították a „büntény eszközt”, akkor legalább mutassanak olyan technikai rajzot, amely ezekről, a szerintük németek által elpusztított vágóhidakról készült, és magyarázzák meg, hogy ez a fantasztikus kapacitású fegyver hogyan működhetett anélkül, hogy a működtetőik és a segítőik halálát okozta volna.

3. Magyarázzák meg, hogy miként jutottak a hatmillió áldozati számhoz.

Márpedig több mint hatvan év alatt a zsidó vagy nem-zsidó történész-vádlók képtelenek voltak választ adni erre a három kérdésre, tehát bizonyítékok nélkül vádaskodnak. Ezt rágalmazásnak hívják.

Ami azonban még ennél is súlyosabb: a revizionisták felsorakoztattak egy csomó valódi tény, amelyek mind azt bizonyítják, hogy ez a fizikai megsemmisítés, ezek a gázkamrák és ez a hatmillió nem létezhetek.

1. Ezen tények közül az első, hogy a háború teljes időtartama alatt európai zsidók milliói, mindenki szeme láttára és tudtával éltek, jórészüket gyáraikban dolgoztatták a németek, akiknek nagyon hiányzott a munkaerő, a zsidók ezen millióit tehát nem ölték meg. Sőt mi több, a németek makacsul ajánlgatták a szövetségeseknek, egészen a konfliktus utolsó hónapjaiig, hogy annyi zsidót adnak át nekik, amennyit csak akarnak, azzal a kifejezett kikötéssel, hogy a zsidó telepesek által már elárasztott „nemes és bátor arab népre” való tekintettel ne küldjék őket Palesztinába.

2. Ezen tények másodikika, amelyet gondosan elrejtettek előlünk, hogy egyetlen zsidó megölése halálra ítélt és kivégzést jelenthetett mindenki számára, a német ka-

tonákat is beleértve. Másként mondván, a német adminisztráció alatt élő zsidók, ha betartották az érvényben lévő rendelkezéseket, továbbra is büntetőjogi védelmet élveztek, még a fegyveres erők tagjaival szemben is.

3. Ezen tények harmadika az, hogy az Auschwitzban vagy bárhol másutt lévő állítólagos náci gázkamrák nyilvánvaló fizikai és kémiai okok miatt egész egyszerűen elképzelhetetlenek: az emberek százainak vagy ezreinek egy helyiségben történő állítólagos ciángázosítása után sok sohasem léphettek volna be egy igazi méregfürdőbe, hogy onnan kivigyenek megannyi hullát, akik a felületi és belsőleges elgázosítást követően szó szerint érinthetetlenekké váltak volna. A ciángáz erősen hozzátapad a felületekhez, még a cementbe és a téglába is behatol, és nehéz kiszellőztetni; valósággal beívódik a bőrbe, megtelepszik a testben, összekeveredik a testnedvekkel. Az Egyesült Államokban éppen ezt a gázt használják még napjainkban is egy gázkamrában a halálra ítélt kivégzéséhez, de ez a gázkamra acélból és üvegből készült, nagyon bonyolult szerkezetű és kezelése során rendkívüli elővigyázatosságot igényel. Elég egyszer látni az egyetlen egyén kivégzésére szánt amerikai gázkamrát és azonnal rájövünk, hogy az állítólagos auschwitzi gázkamrák, amelyek embertömegek állítólagos megsemmisítésére szolgáltak nap, mint nap, egyszerűen nem létezhetek és nem működhetnek.

Akkor viszont, mondják, mi lett mindazokkal a zsidókkal, akikkel kapcsolatban mi, revizionisták, kutatásaink során arra a végkövetkeztetésre jutottunk, hogy sohasem pusztították el őket? A válasz itt van előttünk, mindenki szeme láttára: az európai zsidók egy része meghalt, ahogyan a nem-zsidók tízmilliói is, mégpedig a háború, az éhség és a járványok következtében, a zsidók másik része viszont, több milliónyi, szépen túlélte a háborút. Ez utóbbiak azután azt állították magukról, hogy ők „csodával határos módon” maradtak életben. Ezeknek a „túlélők” európai zsidóknak a száma 1945-ben milliókra rúgott, akik aztán szétrajzottak a világ ötven országába, kezdve Palesztinával. A zsidók teljes fizikai megsemmisítésére vonatkozó állítólagos döntés hogyan eredményezhette a „csodálatos módon” megmenekült zsidók millióit? **Ha „túlélők” milliói köszönhetik életüket a csodának, az többé már nem „csoda”, hanem egy álcsoda, hazugság, csalás.**

Én a magam részéről 1980-ban egy hatvan francia szóból álló mondatban foglaltam össze a revizionista kutatások végkövetkeztetéseit, imígyen: Az állítólagos hitleri gázkamrák és a zsidók állítólagos kiirtása egy és ugyanazon történelmi hazugság alkotóelemei, amely egy gigantikus politikai-pénzügyi szélhámoságot tett lehetővé, amelynek fő haszonélvezői Izrael Állam és a nemzetközi cionizmus, fő áldozata pedig a német nép, de nem a vezetői, és a teljes palesztin nép.

Ma, 2006-ban, vagyis huszonhat évvel később változatlanul fenntartom ezt a mondatot, amelynek a megfogalmazásában semmiféle politikai vagy vallási rokonvagy ellenszenv nem inspirált. Olyan bizonyított tényeken alapul, amelyeket egyrészt *Maurice Bardeche* kezdett el napvilágra hozni a nürnbergi perről 1948-ban és 1950-ben megjelentetett két könyvében, másrészt pedig *Paul Rassinier* a *Le Mensonge d'Ulysse* (Odüsszeusz hazugsága) 1950-es publikálásával. 1951 óta ellenfeleink, bármilyen gazdagok és hatalmasak is legyenek, és bármennyire is elszántak a revizionizmus elleni elnyomás minden lehetséges formájának gyakorlásában, évről évre folyamatosan kénytelenek igazat adni nekünk technikai, tudományos és történelmi téren. A második világháborús revizionizmus által aratott győzelmek számosak és jelentősek, de napjainkban még majdnem ismeretlenek a nagyközönség előtt. A hatalmasok mindent elkövetnek, hogy elrejtsek azokat szerte a világon. Mindez érthető: világalalmuk valamiféleképpen az állítólagos „holocaust” vallásán alapul. Kétségbe vonni a „holocaustot”, nyilvánosan leleplezni rendkívüli szélhámoságát, lépni azon politikusok, újságírók, történészek, egyetemi oktatók, egyházi emberek álcáit, akik több mint hatvan évén át hazugságot prédikáltak, miközben kiátkozták az istentelenekeket, veszélyes kalandnak számít. De ahogy látni fogjuk, az elnyomás ellenére az idő végül mégis a revizionistáknak kedvez.

Dr. William Pierce:

DEMOKRÁCIA ÉS PROPAGANDA

Kiértékelem a visszajelzéseket, amiket előadásaimra kapok, a hallgatók elmondják aggodalmaikat és gondolataikat, és olykor hasznos ötleteket is adnak új történetekkel kapcsolatban, amelyekről máskülönben nem tudhatnék.

Egy dolog, amire mindig újból és újból emlékeztem a hallgatói visszajelzés: számos hallgatóm még mindig nem tett magáévá egy üzenetet, amit belefoglalok majdnem minden előadásomba, és ez a zsidó média-irányítás központi jelentősége minden problémánkra vonatkozóan. Sok hallgató, talán a többség, még mindig azt hiszi, hogy ha a fehér közvéleményt valahogyan felbosszantják, akkor kiszavazhatjuk magunkat a problémáinkból. Amikor azt mondtam, hogy a televízió korában a demokrácia egész eljárása csupán egy szégyenteljes illúzió, nem hittek nekem. Még mindig azon az elgondoláson csüngenek, hogy a demokrácia együtt jár a fehér faj életével, vagyis mindig velünk marad, és arra kell támaszkodnunk, hogy leküzdjük a problémáinkat. Úgy tűnik, ezt az elgondolást olyan mélyen belevésték a tudatukba, hogy a kigyomlálása valódi traumával jár. Nos, biztosak lehetnek abban, hogy a trauma már útban van, de néhányunknak eközben kötelessége a helyzet megértése.

Máshol már néhány mondatot idéztem egy 1928-ban megjelent könyvből, amelynek címe: „Propaganda”, és szerzője a zsidó *Edward Bernays*. Most ismét idézek Bernays könyvéből, hogy kicsit többet adjak üzenetének lényegéből:

„A tömegek szokásainak és nézeteinek tudatos, szervezett és intelligens manipulálása fontos elem a demokratikus társadalomban. Akik manipulálják a társadalomnak ezt a láthatatlan mechanizmusát, egy láthatatlan kormányt alkotnak, olyat, amely az országunk fölött az igazi hatalmat gyakorolja.

Olyan emberek kormányoznak bennünket, olyanok formálják gondolatainkat, ízlésünket, szuggereálják nagyrészt az eszméinket, akikről sohasem hallottunk. Ez logikus következménye annak a módnak, ahogy a demokratikus társadalom szerveződött. Ezen a módon nagyon sok embernek kell együttműködni, ha úgy akarnak együtt élni, mint egy simán működő társadalom...

Bármilyen magatartást választ is valaki ezzel a helyzettel szemben, tény marad, hogy a mindennapi életünk csaknem minden cselekedetében, mind a politikai, mind az üzleti élet területén, a szociális magatartásunkban vagy az erkölcsi gondolkodásunkban viszonylag kis létszámú embercsoport irányít minket..., olyanok, akik értik a tömegek lelki folyamatait és társadalmi mintáit. Ők azok, akik rángatják a drótokat, amelyek a közvéleményt irányítják, akik felhasználják a régi társadalmi erőket, és új utakat találnak ki a világ irányítására...

Olykor hivatásos propagandista gyakorolja a hatást a közvéleményre, mások az erre a feladatra kijelölt amatőr. A fontos az, hogy a propaganda egyetemes és folytonos legyen; és összességében éppen úgy irányítsa a közvélemény minden szeletét, mint egy hadsereg a katonái testét...

A tömegpszichológia tanulmányozása feltárta a tanulmányozók számára a társadalom láthatatlan kormányzásának

lehetőségeit azon motívumok manipulálásával, amelyek ténylegesen elhelyezik az embert a csoportban... Így természet-szerűen felmerül a kérdés: ha megértjük a csoport lelkiéletének mechanizmusát és motívumait, nem lehetséges-e a tömegeket akaratainknak megfelelően irányítani, anélkül, hogy ők tudnák ezt?

A propaganda friss gyakorlata bebizonyította, hogy ez lehetséges, legalábbis bizonyos pontig és bizonyos határok között...

Egy komoly szociológus sem hiszi, hogy a nép szava valamilyen isteni vagy különösképpen bölcs és emelkedett eszmét fejez ki. A nép szava a nép gondolatát fejezi ki, és ez utóbbit a nép számára azok a csoportvezetők alakítják ki, akikben a nép hisz, és azok, akik értik a közvélemény manipulálását...

Akár valamely hivatali tisztségre való választás problémájában, akár az új problémák értelmezésében és népszerűsítésében, akár pedig a közügyek mindennapos kezelésében, a közösségi életnek igen fontos része a propaganda alkalmazása, amely gondosan a tömegek lelkiéletéhez van formálva. Ez lényeges kelléke a politikai életnek.”

Meg kell említenem, hogy Bernays könyve önmagában véve nem mély, és különösképpen nem is értékes. Csupán néhány önmagában nyilvánvaló tény mutat be azzal a módszerrel kapcsolatosan, ahogy egy modern társadalom működik. A propagandában érdekelt személyek számára sokkal hasznosabb könyvek állnak rendelkezésre. Az a tény, hogy Bernays zsidó, kizárólag azért fontos, mivel ő hangsúlyozza a propaganda, a tömegmédiá, a pszichológia és mások manipulálásának fontosságát, és mindezek mindig is a zsidók különleges érdeklődésének tárgyai voltak. Az is jelentős, hogy ők napjainkban éppen olyan otthonosak ezen a területen, mint Bernays és Freud idejében voltak. Azért választom Bernays könyvét az idézésre, mert tömörebb és világosabb összegzés ad a propaganda szerepéről a modern életben, mint erről a témáról szóló egyéb más könyv.

Könyvének álláspontja világos: a demokrácia egész koncepciója jelentőség nélküli egy olyan korban, amikor kevés ember tartja a kezében a választók többsége magatartásának és véleményének irányítási mechanizmusát. És Bernays arra a hamis álláspontra helyezkedik, hogy ez az irányítás nemcsak ténye életünknek, hanem egyenesen jó dolog: szükséges irányítani és befolyásolni a közgondolkodását, hogy elkerüljük a káoszt, és ez csak nagyobb haladást és jólétet eredményez számunkra. Ő csupán azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy kiknek kell gyakorolniuk ezt az irányítást, és milyen motívumoknak kell lenniük.

Ha valóban tanulmányozni óhajtják a propaganda témáját, akkor ezt a francia *Jacques Ellul* 1962-ben megjelent szintén „Propaganda” című könyvével kell kezdeniük. Ellul professzor sokkal nagyobb mélységgel és tisztességgel foglalkozik a témával, mint Bernays, de egyetért vele a legtöbb nyilvánvaló és alapvető következtetésben, például a demokrácia eszméjének jelentéktelenségében. Idézek Ellul professzor könyvéből:

„Ha a demokrácia pártján állok, csak sajnálkozhatok amiatt, hogy annak gyakorlását a propaganda szinte lehetetlenné teszi. De úgy gondolom, hogy még

rosszabb lenne elfogadni bizonyos illúziókat az igazi demokrácia és a propaganda koegzisztenciájáról.”

Számomra csalódást okoz, hogy egy ilyen nyilvánvaló következtetésnek ellenáll oly sok egyébként intelligens ember. Majdnem megszentelt fogalomná vált számunkra a demokrácia, vagyis azaz eszme, hogy a nemzetünket irányító politikai irányvonalat mindazon kétlábú tollatlan lény szavazatának kell megszabnia, aki elérte a 18. életévét. Hasonló ez az anyasághoz: majdnem félnek rákérdezni.

Ez társadalmunkban éppúgy igaznak tűnik az értelmiségiekre, mint a Sörös Joe-ra. Tény, hogy nem valószínű, hogy az értelmiségiek függetlenebb gondolkodásúak, mint azok, akik kétkezi munkát végeznek. A legtöbb értelmiségi, éppen úgy, mint a legtöbb Sörös Joe, a propaganda fogyasztói. Ahogy Ellul rámutat, **pontosan az értelmiségiek azok, akiket a legerősebben irányít a propaganda, mivel ők nyitottabban mindenfajta propagandaeszköz irányában.**

És be kell vallanom, hogy hosszú időmbe tellett leküzdenem azt az iskolás koromban belém sulykolt elgondolást, miszerint a demokráciában az emberek szabadabbak, mint bármely más politikai rendszerben. A demokráciában valamennyien szabadabban gondolkodunk, kimondhatunk bármit, amit akarunk, nagyobb felelősségünk van demokrata polgárokként és függetlenül alakíthatjuk ki a gondolatainkat srb. Valójában még mindig azért van bizonyos fokú egyéni szabadságunk ma az Egyesült Államokban, mert több, mint 200 évvel ezelőtt egyes emberek, akiknek a vérmérséklete sokkal arisztokratikusabb volt, mint a szómai értelmében vett demokratáknak, hajlandóak voltak háborúba menni legitim kormányuk ellen, annak érdekében, hogy biztosítsák ezt a szabadságot számunkra, és az igazi demokratikus vérmérsékletű embereknek, akiket azóta gyötör a lelkiismeret a szabadság miatt, még nem sikerült azt teljesen elnyomni.

Nos, nem csodálkozhatunk, hogy bár jóllehet Ellul professzor „Propaganda” című könyve és sok más hasonló témájú könyv is könnyen hozzáférhető, szinte senki sem hallott rólok. A közvéleményt megtartani a demokrácia mítoszába vetett hitben – ez fontos eleme az irányítás megtartásának a közösség gondolkodása és magatartása fölött. Egyszerűen erkölcstelen és botrányos dolognak számít megkérdőjelezni a demokrácia realitását. Hasonló dolog kétségbe vonni a „holocaust” történet igazságát. Ezen oknál fogva nem valószínű, hogy az iskolában a társadalomtudomány-nal kapcsolatban tanítják, vagy a *New York Times*-ban, avagy a *Wall Street Journal*-ban leírják Bernays vagy Ellul legvilágosabb, nyilvánvaló következtetéseit. Mi még azt tanultuk, hogy a demokrácia a szabadságunk biztosítója, még akkor is, ha azok, akik irányítják a propaganda mechanizmusát a mi demokratikus társadalmunkban, éjjel-nappal azért fáradoznak, hogy ezt a szabadságot kiküszöböljék.

A „szabadság” Rúzsos Mancinak azt jelenti, hogy vásárolhat két műanyag hajcsavarót vagy sárga műanyag hajcsavarót, vagy azt is megteheti, hogy egyáltalán semmilyen hajcsavarót nem vásárol a boltban. És a férjének azt a jogot, hogy megnézheti bármelyik meccset és odamehet a hűtőszekrény-

hez egy újabb doboz sörért a félidőben. És mindkettőt, Rúzsos Mancit is és Sörös Joe-t is a demokraták már megtanították arra a nézetre, hogy az Alkotmány valójában senkinek nem adja meg a jogot, hogy „gyűlöletes” dolgokat mondjon: olyan dolgokat, amelyek megbántanának más embereket. A többség már azt hiszi, hogy a rasszizmus illegális – vagy annak kell lennie.

Szerencsétlen dolog, hogy mi nem használhatjuk a propagandának azt a módját, amit ellenünk alkalmaznak. Én magam biztosan nem vagyok propaganda szakértő, de azzal kapcsolatban eleget értek ahhoz, hogy tudjam: a propaganda alkalmazása olyan széles skálán, ami elegendő ahhoz, hogy megváltoztassa a társadalom viselkedését és magatartását, sokkal nagyobb mechanizmust igényel annál, amit a zsidókon kívül bárki is birtokol.

Itt az úgynevezett „vertikális propagandáról” beszéltek, amely egyidejűleg befolyásol rengeteg embert, a televízió, a szórakoztató magazinok és más tömegmédiá eszközök által. A zsidók keményen dolgoztak az egész elmúlt évszázad folyamán, hogy megkaparintsák ennek a mechanizmusnak az irányítását és teljesen felépítsék azt. Létezik természetesen az is, amit „horizontális propagandának” neveznek, amelyben az egyének viselkedése és magatartása kis csoportokban van megváltoztatva a csoport vezetőinek szuggesztíója és az irányított csoport-viták által. Ez az a fajta dolog, amit a kommunista fogolytáborokban, bizonyos vallási kultuszokban, valamint Amerikában a „fogékonyági tréning” keretében a közgazgatási alkalmazottak befolyásolására és magánügyekben alkalmaznak jelenleg. Használják még félelmetesen nagy mértékben az amerikai iskolákban a gyermekek propagandisztikus befolyásolására. Ez nem kíván olyan sokat a mechanizmus módján, mint a „vertikális propaganda”, de nagyszámú, egyidejűleg működő befolyásoló csoportot feltételez, hogy hatékony legyen a népszerűség jelentős részében, és ennek megfelelően nagy szervezési infrastruktúrát tesz szükségessé, hogy az embereket bevonja a csoportokba, és azután koordinálja a befolyásukat.

Mindezt nagyon érdekesnek, de kissé lehangolósnak találom. Csak egyetérteni tudok Bernays és Ellul megállapításával, hogy a propaganda irányító szerepe elkerülhetetlen egy modern, központosított, technológiai társadalomban. Propaganda nélkül a propagandát fogyasztók koordinátoraként káosz lenne osztályrészünk. Egyetlen módja a propaganda kikerülésének a tömegmédiá nélküli, decentralizált társadalomhoz való visszatérés lenne, ami a földművelésen és a falun alapult, és a középkorban meg az ókorban létezett. Ide nem térhetünk vissza, amíg olyan világban élünk, amelyben veszélyes ellenségek vesznek körül minket, ami azt jelenti, hogy nem engedhetjük meg magunknak a decentralizációt, és nem adhatjuk fel a tömegkommunikációs lehetőségeinket, amíg a zsidók arra várnak, hogy csökkentjük éberségünket. A fontos az, hogy ne kikerülni próbáljuk a propagandát – valójában nem is tehetjük ezt –, hanem törekedjünk biztosítani, hogy azok az emberek, akik ellenőrzésük alatt tartják a propaganda tartalmát és irányítását, a mi embereink legyenek, és helyes legyen a motívációjuk. Ez a lényeges dolog. Ezen kívül minden más jelentéktelen.

A jelenlegi helyzetünk megértése egy olyan következtetéshez vezet, hogy sok, egyébként intelligens ember fél a konfrontációtól. A félelmetes következtetés az, hogy nincs békés kiút ebből a helyzetből. A zsidók sohasem fogják önként feladni a propaganda mechanizmusának irányítását, és amíg az ő kezükben van az ország irányítása, civilizációnk és népünk tovább csúszik le a síkos lejtőn a felejtés felé, a nem-fehérek bevándorlása folytatódik, a fehérek születési arányszáma messze a reprodukciós szint alatt marad. A média továbbra is erőlteti a multikulturalizmust és a fajkeveredést, és a zsidók továbbra is a hajcsavarók és a meccsek közötti választásra akarják korlátozni szabadságunkat, ahogy ezt Európában tették. És amíg az ő televíziójuk az őket támogató irodalmat sugározza és a polcok

az üzletekben telve maradnak fogyasztási cikkekkel, a propagandát fogyasztók boldogan egyetértenek mindennel.

Szavazással nem nyerhetünk kiutat az eltervezett kivégzésünkből. Vagy engedjük magunkat a báránnyhoz hasonlóan a vágóhídra vinni a propaganda urai által, vagy ellenállunk; és ha ellenállunk, véres korszak következik. Amikor ezt megmondtam a múltban, olyan emberek, akik egyébként egyetértettek velem, véres fantáziálással vádoltak. Nem akartak szembesülni az erőszak és a vérontás kilátásával, és amikor azt mondtam, hogy ezzel szembesülni kell, azzal vádoltak, hogy én akarom ezt.

Nos, én nem akarom ezt, – kivéve, ha ez az egyetlen alternatívája a kivégzésünknek, mert annál végtelenül kedvezőbb alternatíva. Előnyben részesítem a békés utat a túl-

éléshez, a szabadsághoz és a haladáshoz, de nem hiszek már abban, hogy ez a békés lehetőség megmarad számunkra. Azok az emberek, akik vérszomjassággal gyanúsítottak engem, olyan emberek voltak, akik kényelmes életet éltek, magas beosztásban, és természetesen nem akarták, hogy a kényelmük véget érjen. Nem akarták, hogy a kényelmes világuk kaotikussá, veszélyessé, véressé váljon. Nem vádolom őket ezért. De ők engednek, hogy a kényelem utáni vágyuk elrejtse az igazságot előlük. Azt akarták hinni, hogy szavazással kiutat nyerhetnek a zűrzavarból, amelyben benne vagyunk, és minden békés úton megoldható. Ez tehát az, amiben hittek. Én csak Ellul professzorral tudok egyetérteni: a legrosszabb dolog, amit most tehetünk, ha magunkévá teszünk bármilyen illúziót a de-

mokrácia hatékonyságáról, a zsidók által ellenünk alkalmazott destruktív propaganda-mechanizmussal való küzdelemben.

Kötelességünk folytatni annak a készségünknek a fejlesztését, hogy meg tudjuk ragadni az események kínálta kedvező lehetőségeket, és ez elsősorban azt jelenti, hogy folytassuk minden függetlenül gondolkodó, lelkiismeretes fehér férfival és nővel a hatékony kommunikációs eszközeink kiépítését és próbáljuk megnyerni őket arra, hogy vegyenek részt a mások elérésére irányuló erőfeszítéseinkben. Nem várom azt, hogy a kommunikációs készségünk megnyer majd egy választást a számunkra, de biztosan fokozni fogja az ellenállási készségünket. Ez az ellenállás az, amire töreksem utolsó leheteltemig.

(Ford.: Tudós-Takács János)

A. V. Schäffenberg:

KI VOLT GEORGE LINCOLN ROCKWELL?

Tízezer dühös zsidó rajzott be New York City Central Parkjába, ahol az általuk leggyűlöltebb ember azt tervezte, hogy beszédet mond a „szabad fórum területén”. A hatalmas tömeghez feszült idegállapotú emberek csatlakoztak, akik vérszomjassal üvöltöztek. Ólomcsöveket és a feltört aszfalt darabjait lóbálták a szólásszabadság „legjobb” öszövétségi hagyományainak szellemében. Valójában senki sem számított rá, hogy a szónok megjelenik ilyen eszeveszett tömeg előtt, ezért a tajtékzó „kiválasztottak” az eseményt náciellenes rendezvényé változtatták. Tapsoltak, a „Havanaglia”-t énekelték és körtáncot lejtettek az utcán. De a bosszúvágytól telt hisztériájuk csúcspontján a kítűzött időpontban, az örült csöcselék kellős közepén egy kimagasló és magányosan álló magas férfi levetette hosszú, álcázó felsőkabátját. Mintha a fekete mágia műve lett volna, *George Lincoln Rockwell* megjelent, teljes rohamosztagos egyenruhában, ellenségeitől körülveve, egy érzelmi hurrikánnal szembe nézve. A megdöbben tömeg moccanni is képtelen volt. Ő meglepő módon gúnyolni kezdte őket és megnyúlt képükbe nevetett. Úgy kezelte őket, mint gyávákat, akik a holdkórosok menhelyeiről menekültek.

Azt mondta, hogy az ő kérésükre jelent meg. Lássuk hát, valójában milyen kemény emberek. Senki se tett egy lépést sem az egykori félelmetes amerikai tengerészparancsnok felé, aki büszkén, mosolyogva feszített közöttük, kinevetve hamisnak bizonyult ígéreteiket, hogy megakadályozzák az ő New York-i beszédét. Ez személyes összeütközés volt az árja férfi és a zsidó ellenfelei, a faji anyag és az anti-anyag között. Elkerülhetetlen volt a robbanás.

Megbolondulnak a zsidók

Fiatal lányok csak fokozatosan, késlekedve szoktak fellelkedni a kellő hisztéria fokára. De a zsidók epileptikus rángatózással, visítózva rohantak rá Rockwell parancsnokra. Ő azonban rendelkezett a halálmegvető személyes bátorság pszichológiai előnyével. Minden egyes ember számára, aki nem volt ténylegesen tanúja vagy harcoló részese egy ilyen pillanatnak, hihetetlen, hogy egy teljesen egyoldalú küzdelemben ő verekedve, teljes erővel utat tört magának a visító tömegben. A szorongató, köpködő elteremtült ördögök jobbra-balra földre hulltak, amikor a fehér faj magányos hőse a vér és törött csontok között ösvényt vágott New York Cityn keresztül. Ők sohasem terítették le a földre, és ő sohasem fáradt bele az ellenséges zsidók ingerlésébe.

Az ilyen herkulesi bátorságtól riadóztatva és ösztönözve tört be egy rendőrszázad az ordító tömegbe, gumibotokat lengetve. A zsidó veszteségek gyorsan szaporodtak, miközben a rendőrök nyilvánvalóan élvezték a maguk sportját. Vérben gázolva vágtak utat a folytonosan küzdő Rockwellhez, és a földön fekvő, zokogó zsidók

testén át kísérték őt, aki a küzdelemből csupán néhány karcolással és kisebb zúzódásokkal került ki. Még az egyenruhája is viszonylag jó állapotban volt.

A parancsnok fiatalon

George Lincoln Rockwell 1918. március 9-én született Illinois központi részén. Nagy utat tett meg élete során a szülőföldjétől. Biztos, hogy ifjúsága messze távol telt el New York City csataterétől. Arra vágyott, hogy sikeres kommersz művészé váljék. Ambíciója teljesült, amikor elnyerte az első díjat a Rákellenes Alapítvány által rendezett országos versenyen. De a második világháború mindörökké megváltoztatta a terveit. Önkéntesként bevonult az USA Haditengerészetéhez, még mielőtt Amerika belépett a világháborúba. A többi elárult amerikai polgár millióival együtt meggyőződéssel hitte, hogy Adolf Hitler könnyen átveheti a hatalmat Izland és a Szabadság-szobor felett. A háború alatt kitüntették a német tengeralattjárók elleni harci teljesítményeiért. Újra besorozták a koreai háború alkalmából, parancsnokká előléptetve. Izlandi állomásozása során találkozott egy gyönyörű nordikus asszonnyal, akit feleségül vett, és akivel családját felnevelte az 1950-es években.

De a második világháború befejezése óta Rockwell egyre inkább nyugtalanította a nyugati civilizáció rosszabbodó állapota, amelyre az ellenszert végül a *Mein Kampf*-ban fedezte fel. Végre igazi rendeltetésének tudatára ébredve megalapította az *Amerikai Nemzetiszocialista Pártot*, beteljesítve egy jövendölést, amelyet a *Führer* röviddel halála előtt tett:

„A zsidók elleni küzdelem először nem Európában fog megújulni, hanem az USA-ban. Huszonöt éven belül az amerikaiak elkezdnek felébredni álmukból a zsidókérdéssel kapcsolatban.”

A megújult küzdelem

De 1958-ban az amerikai emberek túlságosan önteltek és önelégültek voltak ahhoz, hogy megindítsák a Fehérek Forradalmát. A hatvanas évek néger zavargásai, gazdasági káosza, kulturális rothadása és a vietnámi korszak árulásai még mind előttük voltak. A nem-zsidók apátiája ellenére Rockwell aktivitása robbanásszerűen eljutott a tudatukig a „Papírfüggönyön” keresztül, ahogy a zsidók bojkottjára utalt a nemzetiszocializmussal kapcsolatos minden információra a médiában.

Az elismerésben nem részesült áldozat évei végül megteremték a gyümölcsöt a néger tüntetésekkel együtt az amerikai fehér dolgozó osztály körében. Az erőltetett integráció elleni népi ellenszenv csúcsát meglovagolva Rockwell parancsnok felszólalt fehér amerikai társainak nagyszabású összejövetelein, akik első ízben halmozták el azzal a hálával, amelyet megérdemelt. „A zsidókból elégünk van 72-ben!”, a kor gyakran ismételt jelszava, azt a nagy reményt testesítette meg, amelyet azután később kifejezett az ő USA elnök jelöltetésében is.

Rockwell népszerűsége az évtized vége felé olyan nagy volt, hogy úgy tűnt, egy napon feltétlenül el kell nyernie az ország legmagasabb posztját. Ezzel – tragikus módon – a zsidó rendszer is egyetértett, ezért orvul meg is gyilkolták a virginiai Arlingtonban, olyan különös körülmények között, amelyet még mindig homály fed.

Ki volt George Lincoln Rockwell?

A sors biztosan az ideális férfit választotta ki a háború utáni nemzetiszocialista mozgalom képviselőjére. Hat láb négy inch magas, férfiasan szép, atléta termetű, élénk és gyors észjárású volt; benne megtestesült az amerikai népi hős ideálja, ugyanolyan formában (fizikailag mindenesetre), mint *John Wayne*-ben vagy *Clark Gable*-ben, hasonló karizmatikus vonzerővel, amelyre az amerikai lélek a legfogékonyabb. Sőt egyes megfigyelők szerint ő *James Garner* és a zsarnoki király keresztződésének tűnt, különösen a küzdelemben. Mégis, minden dinamizmusa mellett, gyengéd atya-figura és abszolút hűséges barát volt.

A nemzetiszocialista vezetés legmagasabb hagyományai szerint ő állandóan odadobta magát habozás nélkül az ellenség közé, amely mindig számbeli fölényben volt. Amikor Viet Kong zászlajával először parádézott nyilvánosan egy kommunista zsidó Boston utcáin 1956-ban, Rockwell odament az árulók marxista tüntetőihez és arra merészkedett, hogy letépte a zászlót. Börtönbe ►

► került ezért az önzetlen hazaszeretetért. Ekkora tette senki másnak nem volt bátorsága. Ahogy az ilyen alkalmakkor magáról szerényen mondta, ő csak megpróbálta kis mértékben helyrehozni azt a kárt, amit a nemzeti-socializmusnak okozott, mint megtevesztett amerikai a második világháborúban.

Rockwell öröksége

A fehér faj ellenségei szeretnék azt a látszatot kelteni, hogy *George Lincoln Rockwell* sohasem létezett. Bizonyos, hogy minden lehetőt megtekinttek, hogy kitöröljék a nevét az amerikai történelemből. De erőfeszítéseik folya-

matosan kudarcot vallanak. Az ő képe és tettei mindörökké be vannak vésve milliók szívébe és emlékébe, azokéba, akik végigélték a hatvanas évek nyugtalan évtizedét. Írásai és rögzített szavai továbbra is tanítják és ösztönzik a faji öntudatú hazafiak új nemzedékeit.

Noha gyászoljuk az eltávozását még 25 év után is, de tudjuk, hogy ő nem halt meg idő előtt, mint ahogy a „senki” ember meghal. Végül is az a legnagyobb hősök végzete, hogy nem békésen, öreg korukban, hanem erejük teljében esnek el, ellenségeik gyűlölete következtében. Csakis ily módon élhetnek örökké fajunk népi tudatában.

George Lincoln Rockwell minden élő nemzetiszocialis-

tát és azokat is, akik még meg sem születtek, összehasonlíthatatlanul gazdagabbá tett azzal, hogy ilyen életet élt. Egymagában emelte fel a zászlókat Berlin hamujából Amerika égéig. A mi eszménket oly személyes, hivatásos és győzelmes módon képviselte, hogy büszkévé tett bennünket arra, hogy az ő küzdelmének részesei vagyunk. Az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy átvesszük az ő örökségét. Önfeláldozásának vérével megszentelt nevében fogjuk legelőnyösebben használni azt!

Egy ember élete a legnemesebb műve. És ha az ő művét tovább viszik azok, akik túléltek őt, akkor ő nem is halt meg igazán. Rockwell általunk él!

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

George Lincoln Rockwell:

„E JELBEN GYŐZNI FOGSZ”

Bármilyen emberi törekvés esetén a hosszan tartó siker sohasem a vak szerencse következménye. Egy világosan meghatározott célnak („X” pontról „Y” pontra jutásnak, egy ház felépítésének vagy egy üzleti ügy megszervezésének) elérése mindig három dolog eredménye. Ez a három dolog:

1. A szóban forgó problémának, a várható ellenszegülésnek és az ellenszegülés leküzdése legjobb eszközének felismerését lehetővé tevő értelmi képesség.

2. Akarat és elhatározás megtenni mindent, ami szükséges lehet a kívánt cél elérésére, tekintet nélkül az ellenszegülésre.

3. A testi eszközök, erő és bátorság a kivitelezésre, illetve végrehajtására az értelem által felfogott és az akarat által elhatározott tervnek, illetve harcnak.

Ha e három elem egyike hiányzik valaki tervéből, a kudarc elkerülhetetlen, a kimenetel előre megmondható.

Egy olyan ember, aki túlságosan ostoba ahhoz, hogy megértse a különféle tényezőket, amelyek szerepet játszanak abban, hogy eljusson „X” pontból „Y” pontba, ahol a két pont között egy kigyókkal, veszélyes vadállatokkal, lázzal elárasztott dzsungelen keresztül vezet az út, és nem fegyverzi fel magát fegyverekkel és térképpel, orvossággal és egyéb kellékekkel, sohasem érkezik meg az „Y” pontba, akármilyen konok is az elhatározása, és bármilyen erősek is az izmai. Egy másik ember, aki ugyanezzel az úttal próbálkozik, noha világosan felfogja a veszélyeket és fel is készül azokra, és erősek az izmai, mégsem fog megérkezni az „Y” pontba, ha olyan határozatlan és gyenge akaratú, hogy nem tart ki a küzdelemben és nem veszi igénybe könyörtelenül mindazt az erőt, amire szüksége lenne ahhoz, hogy összezúzza és megsemmisítse a vele szembeszegülő erőket. És egy harmadik ember, akinek az értelem felfogja a veszélyeket, és fel is készül azokra, és megvan az az akarat és eltökéltsége, hogy az úton a legnagyobb hősiességgel fog harcolni, de testileg törekeny és fizikailag olyan gyenge, hogy nem képes végrehajtani értelmének és akaratának parancsait, megadja magát az útjába kerülő nehézségeknek.

Ugyanez a helyzet a civilizációkkal, mint az emberek küzdelmeivel. Számos nagy civilizáció elpusztult, mert a túlélésért vívott harcban szükséges három elem közül egy vagy több hiányzott.

A civilizálatlan társadalmak általában elpusztulnak, nem annyira az erős akarat vagy a fizikai erő hiány miatt, mint inkább azért, mert hiányzik a reális helyzet felfogásának képessége. Babonába fulladva és a tudatlanság sötétségében botladozva megsemmisítik őket az erőszakos természeti események, katasztrófák és betegségek fizikai erői, amiket a civilizáltabb társadalmak megtanultak leküzdödni.

Másrészt bizonyos civilizációk minden intellektuális teljesítményük és tudományuk ellenére igen gyakran azért pusztulnak el, mert hiányzik az akarat, csökken a vadság és a túlélésre és uralkodásra irányuló könyörtelen ösztönzés, amely eredetileg létrehozta a társadalmat. „Humanitáriusok”, önzők és gyengék lettek. Fizikailag legyengültek és függővé váltak a zsoldos hadseregektől és rendőrségtől: ez utóbbiaknak feladata, hogy pénzért helyettük harcoljanak. Őseiknek a becsületből, önfeláldozásból és hősiességből fakadó harci szellemét felváltotta az egyre növekvő kényelemszeretet, fényűzés és gyávaság, amelynek álarcá lett a „humanizmus”.

Amikor egy civilizáció a dekadenciája során eljut gyengeségének ilyen fokára, csak egy igen ritkán előforduló tör-

ténelmi esemény állíthatja meg a társadalom összeomlását, mivel a dekadencia naponta világosabbá válik. Csak ha a haldokló társadalomnak még mindig van elegendő életenergiája ahhoz, hogy létrehozzon egy szellemi óriást, aki isteni erővel visszatér népének ősi hősiességéhez és képes felrázni és kivezetni a civilizációt álmának és halálának történelmi éjjeléből, haldokló népe ellenállása ellenére, amely hosszú ideje csak a békéért él és halálos álmát alussza, csakis így képes egy társadalom még egyszer felemelkedni egy időre.

A nyugati, árja civilizáció a XIX. század folyamán túljutott azon a történelmi ponton, ahol a pokol tornácára vezető úton már nincs visszatérés, ahogy ezt helyesen jegyezte meg Spengler, Chamberlain és mások is. Nem készítette-e ez elő Adolf Hitler hihetetlen, csodálatos eljöttét az utolsó lehetséges pillanatban? Nem ez volt-e az egyetlen lehetséges életút egy intelligens, fogékony, érzékeny ember számára, akit egy undorító, öngyilkosságra hajló civilizáció vett körül? Ez a világ hajlandó volt lemondani a pillanatnyi élvezetekről, mert Hitler kiutat kínált egy elszidósodott, kannibalizált, elbutított, a dzsungelbe a „humanizmus” nevében hanyatt-homlok visszamenekülő civilizáció lélekölő realitásából.

De Adolf Hitler megjelenése a történelemben annak bizonyítéka, hogy még mindig maradt a fehér, nyugati civilizációban az önfeláldozásnak és az alkotóerőnek annyi szikrája, ami talán lehetővé tesz egy újabb évezredet a fehér ember túlélése számára. Mindazonáltal ez végtelenül értékes szikra marad, és gyorsan belevész a sötétségbe, amíg az emberiség kisebbségét jelentő vékony elit-réteg túlságosan önző és gyáva ahhoz, hogy értő módon meglássa, hogy mit tett Hitler, és túlságosan rövidlátó ahhoz, hogy alkalmazza a történelem leckéjét, még mielőtt mindörökké túl késő, és felszítta a Hitler által adott szikrát a bátor őseinktől alapított alkotó civilizáció lobogó lángjává.

Ami azt illeti, a dekadencia és rombolás zsidó erői által Adolf Hitlernek a civilizációért harcoló hőseire mért félelmetes büntetés annyira elbátortalanította és terrorizálta a világot, hogy még azok is, akik képesek meglátni és megérteni az emberiséget fenyegető veszélyt és a szabadulás útját, ahogy azt megmutatta Adolf Hitler, annyira szánalmasan ragaszkodnak életükhöz, szabadságukhoz és kényelmükhöz, hogy nem merik a fehérek túlélésének szent szikráját saját életük leheletével felszítani, pedig azt hamarosan meg kell tenni – vagy ez a szikra mindörökké kialszik.

Az árja, fehér emberiség a sötétség és felejtés szakadékában van. Lent, az örök sötétségben, a homokba szórva vannak más, jól ismert pompás civilizációk csontjai, amelyek kétségtelenül képtelenek voltak elképzelni a maguk halálát, éppen abban az időben, amikor körül voltak véve külső hatalommal és a birodalmuk nagyszerűségével. Képtelenek voltak tudatosítani az egyre növekvő gyengeség és „humanizmus” TOTÁLIS fenyegetését, képtelenek voltak szembeülni azzal; képtelenek voltak egyesíteni a TOTÁLIS akaratot, amely szükséges a halál és felejtés felé való történelmi menetelés megfordításához. Túlságosan kényelmesek, önzők, kapzsiak és gyávák voltak ahhoz, hogy figyelembe vegyék azt a vékony réteget, azokat a keveseket, akiket megégettek, keresztre feszítettek, megköveztek, oroszlánok elé vetettek, vagy akiknek átadták a méregpoharat.

Ha mostantól számítva évezredek múlva lesz még valamilyen történelem, és lesznek emberek, akik tanulják azt,

a legtöbbben hitetlenkedve fognak csodálkozni azon, hogy a fehér ember makacsul elutasította, hogy felhasználja a maga fölületes tudását, ismeretét és Adolf Hitler vezetésének gondviselészerű adományát arra, hogy megszabadítsa magát a leghihetlenebb és legmegalázóbb szolgálattól, megszabadítsa magát a visszataszító, betegesen kiegyensúlyozatlan, testileg gyenge és gyáva, arrogáns, zsarnoki zsidók viszonylag kis csoportjának uralmától. A mi problémánk ma nem „amerikai” problémák, nem „angol” problémák, nem „francia”, „német”, „európai” vagy „afrikai” problémák – ezek minden fehér ember túlélésének problémái.

A legelemibb ész nevében kérdem: van-e jelentősége annak, hogy Bartholomew Buckingham a Temzéhez, Hans Schmidt a Rajnához, Pierre Dubois a Szajnához közel, Per Olafson Stockholmban, Eric Erasmus Durban-ban, Joe Doaks Podunkben (Ohio) született, vagy mondjuk John Smith Auckland-ben (New Zealand), ahhoz a kérdéshez viszonyítva, hogy „lesznek-e a jövőben Bartholomew-k, Hansok, Pierre-ek, Eric-ek, Joe-k vagy John-ok?”

A mi bolygónk hemzseg a színesbőrűektől, akik négyszer annyian vannak, mint a fehér emberek – és minden nép körében ezek az alsóbbrendű lények, akiket velünk „egyenlőnek mondanak”, képesek elszavazni tőlünk a pénzünket, szabadságunkat, életünket, becsületünket.

A nacionalizmus és a demokrácia régimódi fogalmai alapján feltételezhető-e, hogy én, Lincoln Rockwell, nagyra becsülöm a dzsungel bizonyos legalsóbbrendű teremtményeit, gondoskodom róluk és lojális vagyok hozzájuk, annak alapján, hogy az ő fekete anyjuk valamelyik amerikai árokban vagy szennyes szénakazalon hozta őket világra – mert ők természetesen – amerikaiak, és mi valamennyien kívülállók vagyunk „Amerika” számára?

Vagy: legyenek lojális és haljak meg ezekért a szerencsétlen, szánalmas fél-állatokért, „amerikai polgártársaimért” a saját fajom legragyogóbb biológiai példányainak milliószámra való legyilkolása által, mert egy csoport hollywoodi zsidó arra tanít minket, hogy az amerikaiaknak gyűlölniük kell a németeket?

Vagy: egy bizonyos földrajzi hely az, amelyhez lojálisnak kell lennem, és amelyért meg kell ölnöm a saját népem, és talán magamnak is meg kell halnom? Megáll-e ez a földrajzi lojalitás a kanadai határnál?

De talán az „amerikanizmus” az, amelyhez lojálisnak kell lennem, és amelyért háborúskodnom kell német férfakkal, nőkkel és gyermekekkel. De amikor megvizsgálom, hogy mi az, amiről nekem azt mondják, hogy „amerikanizmus”, úgy találom, hogy az elsődlegesen abból áll, hogy vessen alá alázatosan a zsidó vezetésnek a kultúrámat, hatalmam, vallásomat, szórakozásomat és még a szexuális életemet is.

Nem, mindez képtelenség.

Az egyedüli dolog, amihez teljesen mély meggyőződéssel lojális tudok lenni – az egyedüli lojalitás, aminek van értelme, – az én fajom, és ezért kulturális és testvéri kapcsolatban állok a saját népemmel, függetlenül attól, hogy a népemhez tartozók történetesen hol születtek! Amikor ezt a lojalitást kihívás éri, és a népem veszélyben van, szörnyűséges azt követelni, hogy gyanakodjunk egymásra csak azért, mert egy képzeletbeli földrajzi határ két oldalán élünk, és egy csoport nemzetközi zsidó sajátos felkészítésének és agitációjának hatására mi, fehér emberek menjünk

gyilkolni és porrá bombázni egymást, és örökké tartó gyűlölettel legyünk egymás iránt az amerikai demokráciáért, „a Brit Birodalomért” vagy bármi másért a világon, avagy azért, mert „kereskedelmi riválisok” vagyunk.

Én *fehér ember* vagyok, testvére minden más fehér embernek, és szükség esetén melléjük állok és vezetem őket a celszövő zsidók által irányított színes népek ellen, amelyek azért szállnak harcba, hogy lemészárolják és kifosszák a fehér embereket.

De hasonlóan az első emberhez, aki a kígyóktól hemzseggő dzsungelen megy keresztül, a mi fehér „vezetőink” közül túl sokan nem fogják fel a probléma kozmikus arányait, és úgy képzelik, hogy ez olyan valami, ami megoldható az „ő” országokban, félmegoldással.

Az a nagyon kevés ember, aki látta a fehér ember helyzetének félelmetes és totálisan sürgető voltát, a mi színrelépésünk előtt megpróbált harcolni, de nem totális fegyverekkel, pedig a túlélésért vívott harc ilyeneket követelt volna. A legjobb vezetők zöme azt képzelte, hogy a hadviselő fehér emberek kis csoportjai képzeletben létező határvonalak mögött, kis, földrajzilag meghatározott egységekben, különböző színű zászlókat bátran lengetve a küzdelmekben, képesek túlélni a poklot a többi fehér emberrel együtt, akiknek más színű zászlójuk van.

A zsidók SOHASEM követték el azt a hibát, hogy magukat komolyan osztották volna ezekbe az álságos, földrajzi alapú csoportokba. Ellenkezőleg: a zsidók – a bolsevizmusukkal, a cionizmusukkal és a keverék-fajúságot propagáló nézetükkel – MINDEN fehér embert, MINDENHOL ÉS MINDEN IDŐBEN támadnak. Ők elküldik a fekete hadseregeiket minden nemzetbe egy minden erőt mozgósító támadásra a világ fehér elitje ellen, abszolúte nem véve figyelembe a „nemzeti” határokat, zászlókat, nyelveket és kultúrákat. E FAJI megsemmisítés nemzetközi méretű fenyegetésének ellenére az tapasztalható, hogy több millióan azok közül, akik már látják a veszélyt, „jenki imperializmusról”, „Brit Birodalomról”, „mocsos katolikusokról”, „erkölcstelen ateistákról”, „republikánusokról”, „munkáspártiakról”, „átkozott jenkikről” fecsegnek az unalomig, és az „elsőszőr Németország!” [második világháborús] jelszót hangoztatják stb. Hasonlítanak a gyermekeklők és gyilkosok csöcseléke által körülvevett kisgyermekhez. Képtelenek ellenállni, mert azon civakodnak, hogy kié a legtöbb színes játékgolyó, a halálos veszély ellenére, amit átmenetileg elfelejtenek. A mi korunk küzdelme – ha egyáltalán kell lennie valamilyen küzdelemnek – a fehér faj túléléséért folyik.

És a túlélés érdekében a fehér embernek VISSZA KELL HÓDÍTANIA a Földet, amelyet egykor elődeinek oly sok vére által meghódított és civilizált. A nemzetközi zsidóság zászlói alatt a színes tömegek azzal fenyegetnek, hogy a civilizációt visszaszüllyeszti a barbárságba. Adolf Hitler horogkeresztes zászlója alatt a fehér ember világszerte a bolygónk ura akar lenni, hogy megmentsse a civilizációt.

A civilizáció elleni zsidó háború valójában világméretű, hatalmas FORRADALOM, amelynek során ők úgy intézik, hogy közülünk milliók legyilkolják egymást, ilyen csatakiáltásokkal: „Demokrácia!”, „Vélünk az Isten!”, „Szabadságot a rabszolgáknak!”, „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!”. És jelenleg a végső vérfürdőre készülnek, amelynek során azt fogjuk kiáltani: „Kapitalizmus!”, és a túloldalon: „Kommunizmus!”, miközben a fehér emberek két csapata egymást mészárolja le zsidók által finanszírozott H-bombákkal.

Ezen testvérgyilkos és öngyilkos háborúk során a zsidók nem rettentek vissza attól, hogy a saját testvéreik közül ezeket feláldozzák a maguk sátáni ügyük érdekében, ahogy ezt megtették a legutóbbi gyalázatos mészárlás során az 1940-es években. A zsidók tudják azt, amit nekünk tudatosítanunk kell: ők a legnagyobb tétre játszanak, mert tudják, hogy az emberiség – az egész Föld feletti uralom – a tét. Ők nem riadnak vissza az ilyen tétek által diktált stratégiájuk és taktikájuk elkerülhetetlen következményeitől. Ha életben akarunk maradni, akkor nekünk is rendelkezniünk kell azzal a bölcsességgel és lelki erővel, hogy szembe tudjunk nézni a helyzet halálosan komoly tényeivel, és cselekedni tudjunk KÖNYÖRTELENÜL, GYORSAN és EREDMÉNYESEN.

A zsidók majdnem megnyerték 4000 éves forradalmuk végső szakaszát – a NYÍLT világhatalmat. **Jelenleg a teljes titkos hatalom birtokában vannak, ami elegendő ahhoz, hogy manipulálni és irányítani tudják a világ összes tevékenységét, és már csak egy kis agymosás hiányzik, hogy megtörjék a tömegek akarátát, és a világhatalmu-**

kat elismert, hivatalos hatalommá tegyék. Páratlan eltöklétséggel és vasakarattal harcolták végig és nyerték meg ehhez a hihetetlen hatalomhoz vezető utat 40 évszázadon keresztül, és csak egy csoda akadályozhatja meg az ilyen fanatikus harcosoknak végső győzelmét, akármilyen tragikus és bűnösen gonosz is lenne az ilyen győzelem az emberiség számára.

Még az ateista zsidókban is – amilyen a legtöbbjük – él egy megmagyarázhatatlan hit az ősi zsidó jövendölésekben, miszerint amikor „a törvény közismertté válik Cion hegyéről” és Jeruzsálemből, az lesz a millenium a zsidók számára, és ők lesznek a birtokosai és irányítói a Földnek. *Ők jelenleg Jeruzsálemben vannak,* és csupán néhány háztömb hiányzik annak teljes birtoklásából! [Rockwell százados ezt 1967 előtt írta. Az 1967-es háborúban a zsidók elfoglalták a város többi részét is.] **Világméretű mámoros örjögést élnek át, mivel már érezhetik a teljes győzelmet, amit mi készülünk megadni nekik, és ők már készítik a győzelmi áldozati orgiát Tel Avivban!**

Ennek a kimondhatatlan fenyegetésnek küszöbén, hogy az egész világ és közülünk mindenki egy bűnöző, paranoiás csoport zsarnoki uralma alá kerül, a szűkkeblű sovinizmus, konzervativizmus és a legtöbb jobboldali vezető regionalizmusa a legnagyobb ostobaság! Amikor a fajkeveredést propagálók, a zsidók uralkodnak, amikor a vég – történelmi méreteken – csak néhány pillanatnyi távolságban van, csak a legrövidlátóbb vezetők tarthatják a gyermekeinket továbbra is megosztva, segítség nélkül az amerikaiak, demokraták, katolikusok, németek, jenki, ateisták, hollandok, konzervatívok, írek csoportjaiban, és még folytatni lehetne ezt a kicsinyes, siralmas felsorolást. A zsidó e csoportok mindegyikébe tartozhat – de ő ELSŐSORBAN ZSIDÓ!

Annak, aki meg akarja menteni a civilizációt – ami a fehér ember megmentésének előfeltétele –, elsőrendű feladata a fehér embert a legfelső fokban, teljesen tudatára ébreszteni annak, hogy a FAJ fölötté áll minden más elkötelezettségnek. A mi népeink lehetnek demokraták, németek, katolikusok, angolok, ha azok akarnak lenni, és ha ez megfelel céljaiknak, de ELSŐSORBAN FEHÉR EMBERNEK KELL LENNIÜK! Máskülönbén a zsidó megosztottan, segítség nélkül fog minket hagyni, hogy ne legyünk tudatában faji egységünknek és erőnknek, miközben ők fanatikus zsidókként harcolnak, amíg nincsenek túl mindenben, tekintet nélkül arra, hol élnek.

A TV, a rakéták és a sugárhajtású repülőgép világa túl kicsivé vált ahhoz, hogy a fehér emberek bármely csoportja megengedhetné magának azt az öngyilkos luxust, hogy újra egymás ellen harcoljanak a zsidók érdekében, bármilyen okkal áll is elő a propaganda. **Egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak, hogy egymás ellen harcoljunk, amikor megsemmisítő erejű, halálos támadás folyik ellenünk véget nem érő hordák részéről, amelyeket olyan fanatikus, ördögi ellenség vezet, mint a marxista, cionista zsidó.** Annak oka, hogy a fehér ember elvesztette az oly sokáig birtokolt első helyét, az, hogy nem látta meg, vagy nem volt hajlandó meglátni problémájának szörnyűségét és sürgető jellegét. Megengedte magának, hogy milliányi kicsiny, apróságokon civakodó csoportra szóródjék szét, miközben csaknem megsemmisítik.

A példánkban szereplő első emberhez hasonlóan nem értettük meg az út mivoltát, az akadályok természetét, és – ami a legrosszabb – nem ébredtünk annak tudatára, hogy a célunkat vagy elérjük – vagy meghalunk. Ez a cél szükségképpen az, hogy a FEHÉR EMBER LEGYEN A FÖLD URA, mivel a civilizáció egyedül az ilyen fehér uralomtól függ. Minden cél, ami ennél kisebb, éppen annyira értéktelen, mint ahogy teljesen értéktelen lenne számára tervbe venni, hogy felfüggeszti a vitaminok szedését, és akkor teljesen egészséges lesz.

Az ilyen fantasztikusan nehéz, kozmikus cél, mint a világhatalom, nem érhető el szerencse folytán, sompolygással, félmegoldásokkal, imákkal, reménykedéssel, szép beszédekkel, pamfletekkel, szörványosan alkalmazott erőszakkal. **A cél, amire mi törekszünk, s amelyet el akarunk érni, nem más, mint VILÁGMÉRETŰ ELLENFORRADALOM a zsidó marxista-cionista forradalommal szemben. És a forradalmak soha, soha, SOHASEM spontán, véletlen felkelések következményei, hanem MINDIG könyörtelen, tudományos tervezés és küzdelem eredményei, amelyek a nagy társadalmi felfordulások változhatatlan törvényein alapulnak.** A vasvillák és barikádok mögött mindig ott rejtőzik a tervezők gyertyafény mellett

összeesküvéseinek története – máskülönbén a forradalom egy szempillantás alatt véget érne.

A mi kisszámú vezetőinkből nemcsak a cél hallatlan nagyságának tudatosítása hiányzott, hanem különösképpen hiányzott belőlük a tervezés félelmetes kötelességével való szembenézés is. Időnként a mi állítólagos vezetőink felkeltek és olyan szánalmas erőfeszítések keretében vezettek minket, amelyek arra irányultak, hogy csípjük le a tigris farkának végét, s ezek csak arra voltak jók, hogy pocskolják állagunkat, vérünket és hősiességünket egy eredménytelen küzdelemben, amely mindig azzal végződik, hogy a vadállat összezúz minket lábának egyetlen, óriási erejű rúgásával.

A zsidó világorradalom csak egy világméretű ellenforradalommal törhető meg és verhető le.

Minden forradalmat gondosan, precízen meg kell tervezni, összhangban a tömegben való emberi viselkedést irányító vastörvényekkel. A zsidóság nemzetközi, óriási hatalmára való tekintettel egy világméretű forradalmat a világtörténelemben páratlan zsenialitással és könyörtelenséggel kell megtervezni és végrehajtani. **Egy ilyen katasztrófális társadalmi felfordulásnak, amilyen egy forradalom, legalapvetőbb törvénye: „A vértanúk vére az Egyház magja!”** Ez talán kegyetlennek és brutálisnak hangzik, de mindazonáltal igaz, hogy minél nagyobb volt a cél, annál több vérrrel és könnyel járt a cél elérése. Az olyan fajta előzmény nélküli, hatalmas mozgalom, amely egyedül képes megfordítani a nyugati világ öngyilkos irányát, és megnyitni a túlélés újabb évezredét a fehér ember számára, sohasem indítható el – annál kevésbé nyerhető meg – biztonságos, fájdalommentes, könnyű úton. Még az átlagos szenvedés és vértanúság is nagyon kicsi egy olyan mozgalom számára, amelyet nekünk kell beindítanunk. A világhatalomért folytatott jelenlegi halálos küzdelemmel kapcsolatban mindennek olimposzi jellegűnek kell lennie, és nem rettenhetünk vissza az olimposzi *gyötrelmek*től, ha remélni akarjuk a győzelmet.

A hatalmas mozgalmak mindig megkövetelik, hogy az emberek milliói áldozzák fel magukat az ügyért, az önfeláldozó odaadás szenvedélyében. És ezek az óriási embertömegek sohasem azzal a kiáltással vetették magukat a forradalom lángjaiba: „Kedvező kereskedelmi egyensúlyt!”, „Állami jogokat!” stb.

Csak az emberi lélek mélyéről fakadó ALAPVETŐ készletek képesek felemeli a lassan mozgó tömegeket a tudatlanságukkal párosuló apátiájukból az érzelmi felindulásnak olyan vad tetőfokára, amely elragadja őket egészen a forradalom dagályhullámaig. **Semmi sem érinti meg úgy a tömegek alapvető érzéseit, mint a HŐSIESSÉG, és csak a legnagyobb fokú hősiesség képes megmenteni a fehér embert letargiájától és a zsidóktól való bénító félelmétől.**

És nincs más szimbólum, mint a horogkereszt, és nincs más név, mint Adolf Hitler, amely alkalmas kiváltani az üldözést és az azt követő hősiességet, amely egyedül képes egyesíteni, lángra lobbantani és belevinni a fehér embert egy zsidó-marxista-cionista-ellenes forradalom ellenállhatatlan hullámába. Adolf Hitler eljöveteleig a világ fehér népeinek SEMMIJE SEM volt: nem volt közös ügyük, nem voltak közös hőseik, közös vértanúik, megszentelt helyszíneik, neveik és szimbólumaik. De most, miután több millió fiatal német fehér férfi hősiességgel odaadta értékes életét a fehér elitért a történelem során első ízben vívott igazi küzdelemben, végre vannak véráztatta helyszíneink, szimbólumaink és vértanúink, amelyek a forradalom legelementárisabb anyagát képezik.

Az ellenség oldalán ugyanolyan értékes fehér emberek milliói, akik a kommunista-cionista zsidók ördögi céljaiért harcolnak, fogják életüket veszíteni a semmiért, hacsak nem fogadjuk el ezt a döbbenetes önfeláldozást és nem használjuk annak biztosítására, hogy soha többé ne folyjon értékes fehér vér a zsidókért és négerekért folytatott küzdelemben.

Mindazonáltal, hihetetlen módon, ennek az önfeláldozásnak szerencsés örökösei – akik ezeket az értékes, vérről áztatott zászlókat és szent neveket megkapják – elvetik örökségüket, mint „nem gyakorlati hasznosságút”.

„Mi sohasem győzhetünk a nemzetiszocializmus és a horogkereszt nyílt támogatásával” – fejtették ki halkán ezek az urak. „A zsidók megtanították az embereket arra, hogy túlságosan gyűlöljék ezeket” – tették hozzá. „Ha mi a horogkeresztet és Hitlert túlságosan nyíltan magasztaljuk, ők minket börtönbe vetnek vagy megölnék!” És nem vetették börtönbe a forradalmak MINDEN kirobantóját, közöttük a vörös forradalom zsidó kirobantóit is? Sőt, meg ►

► is öltek közülük egyeseket! **Mi, nemzetiszocialisták félénkebbek és gyávábbak lennénk, mint a zsidó gengszterek?** Éppen azt az üldözést és vérhullatást akarják ezek a határozatlan jellemek elkerülni, ami a győzelmünk nélkülözhetetlen feltétele!

Ezek nem üres szavak. Én személyesen bizonyítottam igazságukat itt, Amerikában, a világszidóság hatalmi központjában, ahol megverték, börtönbe vetettek, értelmetlenül száműztek, elvesztettem drága családomat, és úgy éltem, mint egy állat. Amikor ezeket a sorokat írom, mátol számítva tizenhét nap múlva, újból börtön vár rám. Ezek a dolgok kellemetlenek, sőt szívet tépők, de SZÜKSÉGSZERŰ, HOGY LEGYENEK!

A fehér emberért vívott világméretű küzdelemben parancsnoki pozícióba emelkedtem, de egy fillér nélkül, segítség nélkül, egyedülálló személyként kezdtem, mint mások, több milliónyian, egyszerűen és kizárólag azért, mert hálattal és szeretettel emlegettem és használtam azokat az értékes neveket és szimbólumokat, amelyek a vérnek és a könnyeknek az óceánjában fürödtek – a horogkeresztet és a Führernek, Adolf Hitlernek nevét.

Az időleges és felszínes politikai sikerek mindig könnyűek. **Mindig egyszerűbb és gyorsabb adományokat tenni valakinek a zsebébe, mint az emberi izmokat úgy alakítani, hogy hónapról hónapra, évről évre a kabátot munkával és izzadsággal töltsék meg.** Ötven éven keresztül a teljesen adományokból felépített „jobboldal” és a fehér mozgalmak egyenletesen felemelkedtek és lesüllyedtek.

Az anyaságnak, az erénynek, a hazafiságnak stb. támogatásával, és az ilyen szervezetek igazi céljai (amely szükségképpen az emberiség kommunista-cionista ellenségeinek kiküszöbölése) brutális megvallásának elkerülésével az ijedős „hazafiak”, „konzervatívok”, sőt néhány „makacs” antiszemita nagyszámú nyája megkaparintható lenne. De ezek az emberek nem vonzódnak az olyan mozgalomhoz, amelynek tagjai annyira el vannak telve forradalmi buzgósággal, hogy aligha lehetne őket visszatartani attól, hogy megtámadják megkínzóikat az utcán. **Inkább a „hazafias” társasághoz csatlakoznak, megnyugtani bűnös lelkiismeretüket azzal, hogy a zsidók árulása és terrorja ellen küzdelmet színelnek „okos földalatti módszerekkel”. Ők a zsidók és négeres zsarnoksága miatt felgyülemlett frusztrációjuktól megkönnyítik magukat hetenként egyszer egy (természetesen privát lakáson tartott) gyűlésen, és azután sietnek boldogan haza egy újabb hétre, amelyet a profitok, a pártok és a TV töltenek ki.**

Az ilyen öntelt egerek megboroznának, amikor azt javasolják nekik, hogy talán osztozhatnának pamfleteket az utcán, vagy korlátozhatnák néhány gyalázatos példáját a zsidó-kommunista arroganciának. S ha valaki leleplezi nemcsak a zsidókat, hogy mik is ők valójában, hanem ezeket, a politikai semmittevőket is, akik elszívják a támogatást és az igazi harci energiát akkor, **ezek a hősök feleletlenül ordítozzák, hogy valaki agent provocateur, aki azért dolgozik, hogy őket keresztre feszítsék, mint egy náci csoportot, amelyek máskülönben lehetnének is, ha nem lenne a visszatartó gyávaságuk.**

Nem az a feladata a világméretű zsidóellenes forradalomnak, hogy magához vonzza és megszervezze ezeket a megvetésre méltó, alattomos, gyáva embereket, hanem az, hogy eltávolítsa őket az útból, és oda helyezze őket, ahol nem tudják megfosztani a Mozgalmat a kicsiny támogatottságától olyan haszontalan „projekteket” érdekében, amelyeken ők éveken át dolgoztak. **Semmi sem teljesíti ezt a feladatot úgy, mint a horogkereszt. A politikai herék, nyereszkedők, prostituáltak és gyávák úgy menekülnek (lábuk között a farkukkal) ettől a horogkeresztől, mint az ördög a szenteltvíztől.**

Másfelől a horogkeresztnek ellenállhatatlan vonzereje van azokra a bátor, vakmerő, vagány, *harcos fiatalokra*, akikre szükségünk van. Amerikában legtöbbször egyszerűen négergyűlölő, a fehér ember tiszta faji ösztöne miatt. Amikor megtudják, hogy a zsidóknak része van a visszatartó néger-szituációban, pillanatok alatt náciakká válnak. Azután csak hónapok munkája, hogy megértsék a mélyebb jelentést, az idealizmust, a Mozgalom igazi céljait.

De ezen előnyöknél még fontosabb, hogy a véráztatott horogkeresztnek természetfeletti hatása van a zsidókra. Pedig az végül is csupán néhány fekete vonal – de kiemeli a zsidókat a szokásos alattomoságukból és számító lelkiállagukból, és hisztérikussá teszi, megboldondítja őket. Számukra a horogkereszt nemcsak vonalakat jelent, hanem a könyörtelen feltárás rettenetes

fenyegetését, gyors igazságszolgáltatást és félelmetes bosszút, amelyre a bűnös lelkiismeretük szerint bőven rászolgáltak. Ez olyan, mint a villamosság képe egy üldözött gyilkos számára.

Egy higgadt, számítógató zsidó a legveszélyesebb vadállat a Földön. Az ördögi, elferdült, de ragyogó értelmével csaknem mindenki máson uralkodik. De a hisztérikus, kiabáló zsidó, akit kihoz sodrából a gyűlölete és a bűneiért kijáró büntetés félelme, védtelen nyomorult a jól számító nemzetiszocialista kezében.

Mi ezt ismételtén kipróbáltuk. A Zsidó Tanácsok dollármilliókat költöttek arra, hogy terjesszék a zsidók között: ne vegyenek figyelembe minket. De a kis bűnösök hordái képtelenek erre! **Amikor látják a horogkeresztet, hallják, hogy mi dicsérjük Adolf Hitlert, és hallják a gázkamrák jellemzését az árulók szemébe mondva, üvöltöző gettózsidókká válnak, akiket örökre felfuvalkodottá tettek a győzelmeik az utolsó percben, az esztelen gyűlöletük és bosszúállásuk által.**

Az eredmény egy politikai mozgalom éltető eleme: a nyilvánosság! Annak ellenére, hogy a zsidó uralkodik az egész médián, a horogkereszt bemutatása és a nemzetiszocialisták sem rejthetők el a csalásuk felfedése nélkül. Bizonyosan betilthatják az újságokat. De akkor túl sok ember ébred tudatára a sajtó elnyomásának és a cenzúrának. És ha a fiatal Mozgalom ki tudja erőszakolni a létezésé közzétételét a nagy országos TV-hálózatokban, magazinokban, a sajtóban stb., ez trombitajelként szolgál a frusztrált milliók számára, akik egy ilyen mozgalomra várnak. Csakis így tudunk kapcsolatba lépni ezekkel az egész világon, akik korábban egyetlen „hazafias” társaságnak sem voltak a tagjai, de nem tudtak ellenállni az Amerikai Nemzetiszocialista Pártnak és a Nemzetiszocialisták Világszövetségének. [NB. A Commander hivatalosan megváltoztatta a szervezetének nevét az utolsó országos konferencián, 1967 júniusában. Az új név: Nemzetiszocialista Fehér Emberek Pártja.]

A horogkereszt és Hitler, amelyek távolról sem malomkövek, ténylegesen választ adnak a jobboldal örök problémájára: a pénzre! Amikor nincs pénz az utcán, terembéretre stb. – ahogy a mi oldalunknak soha nincs pénze –, még mindig kimehettek az utcára, menetelhetek, osztozhatják a házilag készült röpcédulákat. Ez nem kerül semmibe. A zsidók vadul jönnek, támadnak, és akkor ingyen reklámot csinál rólatok a zsidó TV, sajtó stb. Természetesen veresre verhetnek és börtönbe is csukhatnak benneteket. De ez kis ár a meglepő eredményekért.

A nyílt nemzetiszocialista fellépésnek az ingyenes nyilvánosság mellett olyan előnye is van, hogy ez a merészség vonzó hatást gyakorol azokra a harcos fiatalokra, akikre szükségetek van, még ha semmit sem tudnak az ügy politikai vonatkozásáról, és nem is sokat törődnek vele. **Ők a pusztaság merészségét és bátorságát csodálják.** Később, amikor már kicsit jobban megismerik a tényeket, harcolni fognak az eszményekért és a fehér emberekért. De addig a szólásszabadságotoknak ezen értékes támogatói csupán a mulatság kedvéért harcolnak.

Mindenekelőtt a horogkereszt meg fog szabadítani titeket a jobboldal alapvető tévedésétől – attól, hogy az „édes” ész megváltoztatja a világot, és megszabadít minket a zsidó zsarnokoktól.

Az ész még mindig csecsemő az emberi ügyekben, értékes és ritka fejlettségi foka található a homo sapiens törpe kisebbségének mutációs agyában. És még azon kevesek is, akik képesek az eredeti, független gondolkodásra, majdnem teljesen képtelenek arra, hogy az ész követelményei szerint cselekedjenek. Ez az egyik oka annak, hogy közülük oly sokan végzik sikertelenül a világban, amely nem értékeli őket és az értelmüket.

Az erőszak, hatalom, erő az, ami uralja a világot, a folyók apályától-dagályától a szomszéd azon döntéséig, hogy csatlakozik-e a Rotary-hoz. **Az embereknek csupán elhanyagolható töredéke változtatja meg gondolkodását azért, mert meggyőzte egy magasabb rendű érv. A túlnyomó többség – beleértve a mai „értelmiségieket” is – csak azért változtatja meg a véleményét, hogy alkalmazkodjon. Más szóval: a túlnyomó többség mindig rábólint a legerősebb véleményre, amely jutalmazással jár, és amelyet nem büntetnek.**

A jobboldali megvizsgálja érveit és a tényeket, és úgy találja, hogy azok igazak és jók – mint ahogy lehet, hogy azok. Azután megsértődik, amikor az ostoba szomszédok nem értékelik az érvek helyességét, és valószínűleg kiutasítják a házból, mert „gyűlöletet” hirdet. De ez a dolgok szokásos

menete. Az egyszerű emberek azt a véleményt fogadják el, ami a legnagyobb erőt és a *hatalmi akaratot* mutatja. Ők teljesen, reménytelenül nőiesek az ész megközelítésében, és mindig olyanok. *Mindig* előnyben részesítik az erőt a „helyességgel” szemben.

Amikor ők nem mondanak a horogkeresztre és a nemzetiszocializmusra, akkor csak az örök női nemet mondják ki, de ennek az a jelentése: **„Ha elfogadod az általam ki-mondott nemet, akkor gyenge vagy, és nincs jogod a kegyeimre. Lássuk, van-e annyi férfiaság és erő benned, hogy eléred-e, hogy igent mondj.”**

Ők azért gyűlölnék most minket, mert gyengék és hatalom nélküliek vagyunk. A világ összes érve sem győzi meg őket sohasem, hogy szeressenek minket, és szeressék az eszméinket valamilyen áruházban, még ha cukorbevonattal kínáljuk is azokat, *amíg meg nem parancsoljuk nekik, hogy tiszteljének és csodáljanak minket akarataink, bátorságunk és erőnk miatt!* Amilyen ostobák, olyan tisztán megérik az ösztöneik az erőt, és a nemzetiszocialista eszméknek a „hazafias ligák” és más csoportok álarcban való felkínálása nagyon visszatartó számukra, mivel az a gyávaság és alattomoság cselekedete.

Pokolba az alattomos megközelítésekkel! Ugyanolyan üldözötté tesznek minket, mint az egyenes, nyílt megközelítés, és szomorú, gyászos kudarcra ítélnék minden alkalommal. Ha a fehér emberek közül mi vagyunk az utolsó, akik meghódítják a világot, ha végül megsemmisít minket egy sereg patkány, akkor legalább úgy nézzünk szembe fajunk halálával, ahogy őseink tették – mint férfiak. Ne kérjünk térden állva kegyelmet a patkányok között, és ne színeljük azt, hogy mi magunk is patkányok vagyunk!

Álljunk úgy a történelem vérpadjára – ha fel kell, hogy akasszanak –, mint Nürnberg mártírjai, emelkedetten és büszkén! Oly édes lenne az élet, oly kényelmes, oly értékes, oly szent, egy állás egy zsidó irodaházban, hogy félénk megragadni *Adolf Hitler* hatalmas kezét, amely elér hozzánk a dicsőséges múltunkból? Ismét: pokolba az alattomosággal és a biztonság keresésével!

A zsidók sajtósága alattomosnak és ravasznak lenni! A mi népünk szelleme mindig vidám, erős, egyenes, bátor, lángolóan hősiessé volt! Amikor a zsidók a gazdasági terrorizmusukkal, börtöneikkel, verőlegényeikkel, hóhéraikkal megfélemlítették a fehér embert, és az letette furkósbotját, és arra lett készletve, hogy színleléssel próbáljon kikerülni a zsidó zsarnokság alól, a zsidók teljesen kiherélték az egykor oly erős fehér embert; becstelenségre és vereségre ítélték. **A fehér ember sohasem győzhet színleléssel!**

Az északi civilizáció hajnalán kevesebb faj alázkodott meg a kezdetleges kunyhójában, és kevesebben imádkozták: „Uram, szabadíts meg az Észak férfainak haragjától!” Ez a fajta ember építette a nyugati civilizációt. Ha jelenleg a civilizációt meg kell szabadítani a degenerált zsidók tömegétől, kannibál bűnsegeideiktől és elmondhatatlanul elferdült liberális barátaiktól, ez a fajta ember lesz az, aki megszabadítja, a színlelő ember *soha!*

Fehér ember! Ugyanaz a vér folyik ereidben, mint hatalmas őseidnek! Adolf Hitler hatalmas alakja kinyújtja hatalmas kezét, hogy felemeljen téged a világhódító hatalomra! Elég sokáig megalázkodtál a törpék előtt! Most emelkedjél fel! Szállj szembe a lábodon lévő patkányokkal és férgelkkel! Éreztesd velük a lábad ujját és cipőd sarkát! Taposd el őket!

Te aludtál. Amikor felkelsz és felállsz a tömegek még egyszer látni fogják, hogy néz ki az ERŐ embere, szeretni fognak, ahogy most azt képzelik, hogy gyűlölnék. A nemzetiszocializmusnak Adolf Hitler által csiholt szikrájával, amely a lelkedben ég, legyőzhetetlen vagy! E jelben győzni fogsz! A horogkereszt jegyében hódítani fogsz!

Fogj kezét Amerika, Anglia, Izland, Dánia és más fehér országok hőseivel, akik felemelték a szent horogkeresztet zászlót és vérükkel védték azt. Ez a zászló fel-emelkedett Berlin hamujából, és sohasem fogják újra leereszteni. Állj velünk együtt Adolf Hitler és a fehér faj oltára elé, és ígérd meg, hogy életedet (hozzánk hasonlóan) arra szánod, hogy elviszed a fehér civilizációt még egyszer a világra! Tanítsuk meg az árulókat, a patkányokat és a törpéket még egyszer a kunyhójukban megalázkodni és ezt imádkozni:

„Uram, szabadíts meg az Észak férfainak a haragjától!”

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

GRÓF BATTYÁNY LAJOS KIVÉGZÉSE

(Részlet Horváth Mihály: Magyarország függetlenségi harcának története című művéből.)

Megírván a levelet [Feleségéhez – a szerk.], ágyába fektet. A porkolábtól már a szoba változtatásánál kikérte mindig magával hordott, lószőrrel töltött fejkendőjét, melyen aludni szokott.

Az örök egész éjen át a szobában, ágyához közel álltak. Október 6-án reggel a gróf még mély álomban látszék merülve, porkoláb ébreszteni ment őt. Egyik kezével a takarót szoroson fejére húzva találá őt, s midőn a takarót föllebbenté, eszméletlenül látá őt feküdni megaludt vérében; másik kezében egy rövidke tört tartott. Az orvosi vizsgálat kimutató, hogy egy szúrás a nyakán oly mély volt, mint csak a tör keresztvása engedé; de üteret szintűgy nem talál, mint egy másik a karján, s egy harmadik, mely szíve mellé fúródott. A hozzá közel álló örök egész éjen át a fájdalomnak egy rázkódását, egy nyöszörgését sem látták sem hallák e szörnyű műtét alatt a vasakarátú férfiún. Ha kezét a vérvesztés következtében beállott ájulás meg nem lankasztja, haláláig marcangolta volna magát. Orvosi szerek visszahozták az eszméletét; de a kivégeztetést tátongó nyaksebe miatt el kellett halasztani.

A segélyre hívott orvosok egyike, egy nagy hírű egyetemi tanár, megkérdezte, kijelenté, hogy a kivégeztetést, a sebek miatt végrehajtani nem lehet, de nem is szükséges: a beteg életereje a nagy vérvesztés miatt kimerült, s néhány óra múlva magától kialszik. De az illetőknek volt rá gondja, hogy a halál ki ne ragadja kezeikből idő előtt bosszúáldozatukat. Egy katonaoorvos utasítást vett, hogy izgató szerekkel legalább néhány órára hosszabbítsa meg a kialvó életet.

A város közönsége az ítélet kihirdetése óta az ámulat és fájdalom élő képe, a hang, mely még emelkedni merészelt, annyi csapás után is a legmélyebb fájdalom hangja volt. Battyányt úgy ismerte a közönség, mint oly férfiút, kiből a hazafiúi és alattvalói hűség egybeforrva, egy lángban lobog, mint a legforradalom ellenesebb, a törvényszerűséghez legaggodalmasabban ragaszkodó kedélyt. Megfoghatatlannak, hihetetlennek látszék az ítélet, s mindenki az utolsó perctől várta a megkegyelmeztetést. E hiedelmet, – a rendőrség-e, a támadható tüntetések megátlása végett, vagy az ártatlanságáról való közönséges meggyőződés? – szélben terjeszté. De az esti öt óra meghozta a szomorú valóságot. Nagyobb vasas és vadász osztályok foglalták el a laktanya ötödik szárnya előtt elnyúló tért, melyen egész napon át sűrű néptömeg rajonga.

Battyányt a napon át a nagy vérvesztés következtében többször beállott ájulásból az izgató szerek mindannyiszor eszméletre hozták. Midőn tudtára adaték, hogy nyaksebe miatt kötélt helyett golyó vetend véget életének, szinte vidámmá lett. A tör iránt kérdőre vonatván, válaszolá: „Én az Istennel és az emberekkel leszámoltam; válaszolni többé senkinek sem tartozom.” Öt óra után a vesztőhelyre vezetve, a katonaoorvost, ki őt bágyadtságában támogatni akará, elutasította s az őt kísérő francia papnak mondá: „Tisztelendő úr, adja karját; nem akarnám önnek egy ájulást látványát megújítani; de oly gyöngye vagyok, hogy lábaim alig bírnak.”

A papra támaszkodva, egy gránátos osztályból képezett

kísérettel jelent meg a téren. Járása, bágyadtsága dacára is szilárd vala. A tömegen keresztül haladva, mely őt hosszában, hódoló üdvözléssel fogadá, vizsga szemekkel kerese ismerősöket, kiket aztán, mint általában az üdvözlőket febillentésekkel köszönté. Arcán egy neme a nyugodt, vidám szívességnak, a nézőkbe is vigaszt öntő magosabb szelídségnek volt kifejezve, s azon meggyőződést látszék visszatükrözni, hogy a legfőbb bíró előtt pár perc múlva igazságosb ítéletet nyerend mint az emberektől.

Menet közben a paphoz még egyszer ily szavakat intézte: „Erősen kell önre támaszkodnom; de ne higgye, hogy szellemileg is gyöngye vagyok; testem azonban annál gyöngébb s örülök, hogy mindjárt helyemre érhetek, hogy ott állhassak vagy térdelhessek; mert lábaim már alig bírnak.” E nagy testi gyöngeség egyébiránt alig vala észlelhető járásán, s arcának nagy halványasága tanúsítá kimerültségét.

Az ítélet felolvasása után letérdelt s levélén ezüsttel hímzett kék szobafővegét, amennyire csak bágyadtsága engedheté hangosan felkiálta: „Éljen a haza! Allez Jäger!” Alig hangzott el ajkán a szó, a vadászok fegyvere dördült meg, s egy golyótól homlokán, más kettőtől szívére találva, élettelenül rogyott össze. Teteme éjjelre egy kórházba, onnan nagy csöndben a ferenczi szerzetesek templomának sírboltjába vitettek, ideiglenesen, míg a családjában szabad leend eltakarítani.

Köztudomású dolog lévén, hogy Battyány Lajos, a törvényesség ösvényétől egy hajszálnyira eltérni sem hajlandó, a forradalomnak minden áron elejét venni, az udvarral való szakadást a legsúlyosabb áldozatok árán is meggátolni ügyező, szintoly hű alattvaló, mint hű hazafi, hivatalviselésében semmi alapos vádat nem vont magára; ki még az év vége felé s csak azért választotta meg magát képviselőnek másod ízben, hogy Kossuthot ellensúlyozza s az udvar és a nemzet közt az országgyűlésen újabb kiegyezkedést kísértessen meg; elítélésének okairól tehát sokáig sokfelé beszélt a világ. Ki Schwartzberg miniszter, ki más magas egyéniség személyes bosszújának tulajdonította a nem indokolt, nem indokolható halálos ítéletet. Igen valószínű s majdnem bizonyosnak tartható, hogy volt része abban ezeknek is. Kétséget mindazáltal nem szenved, hogy Battyány, főleg mint az 1848-i márciusi törvények egyik fő szerzője, mint a nemzet alkotmányos, független kormányzati törekvéseinek leghűbb kifejezése s mint magának a magyar nemzetiségnek legtekintélyesebb s legcsatányosabb képviselője vontta magára a halálos ítéletet. Battyányban a nemzetet akarták halálosan sújtani; ő benne s vele együtt a nemzeti jogokat, nemzeti államéletet akarták sírba dönteni. Mily szerencse, hogy a nemzet élete szívósabb egyes emberek életénél! – hogy ezeknek a nemzeti szent ügy miatt igazságtalanul, erőszakosan eloltott élete a nemzet életének tőkét gyarapítja; – mert minden ügynek, mely igaz, jó és szép, melynek erkölcsi értéke van, a mártírok vére csak termékenyíti életgyökereit, a vértanúk szent emléke csak hatványozza életerejét!

Ily szent emlékü vértanúját bírja a nemzet Battyány Lajosban, bírja mind azon számos hazafiakban, kik október 6-án s e nap óta, mivel a nemzet jogainak kitűnő bajnokai

voltak, erőszakos halállal végeztettek ki, vagy hosszú évek sorára a várfogság súlyos szenvedéseire ítéltettek. És a győzők jogot s emberiséget, igazságot s méltányosságot egyaránt eltipró kegyetlensége gondoskodott arról, hogy a nemzetnek, annyi régiek után, legyen egy újabb kiadású martyrologiuma.

Gr. Battyány Lajosnak, a békés kiegyenlítés legelhatározottabb bajnokának, a törvényesség legaggodalmasabb őrének, a forradalmi irány leghevesebb ellenzőjének kivégeztése után, egy utóbbi vértétel sem lehetett többé a nemzetre nézve meglepő. Meglepő volt az, hogy Battyány, a béke és kiegyenlítés embere, a monarchiai és dinasztiai elvnek bonyodalmainak alatt legszívósabb képviselője, egy sorsra jutott azokkal, kik ellenkező irányt követve, miután az alkotmány megtámadtatása által ellentállásra kényszerítettek, a trónvesztés nyilatkozatához hozzájárultak s részben a harc terén fegyverrel is vívtak a nemzet törvényes önállóságáért s kormányzati függetlenségéért. Meglepő ezen utóbbiak elítélésénél az, hogy az ítéletek nem a forradalomban s háborúban való részvét mértéke, hanem indokolhatatlan szeszély szerint hoztattak a szerencsétlen foglyokra. Borzasztó az, hogy a nemzet virága, legkitűnőbb fiai estek a bosszú áldozatai, s hogy ezen áldozatok száma oly rémítő nagy. Iszonyú az, hogy végre az egész nemzet összesége minden jogaitól, vagyona nagy részétől megfosztott s a legkorlátlanabb kényuralom alá vettetett, holott elébb minden manifestumokban s kiáltványokban magok állították, hogy csak egy pártnak műve az ellenállás, a forradalom.

Ugyanazon október 6-án, melyen Pest lakóinak kebelét Battyány kivégeztetése a legkínosabb fájdalommal töltötte el, az aradi polgárok még bizonyatosb jelenetnek valának tanúi. Tizenhárom tábornokra, a dicső magyar sereg virágaira, egyszerre mondatott ki a halálos ítélet; az annyi diadalmos csatákban győztes vezérek egymásután, egymás szemeláttára múltak ki a bakó keze alatt. Míg Battyányt az udvari reactio pártja személyes bosszúból végeztette ki, a tizenhárom derék tábornok egyszersmind katonai bosszúnak is esett áldozatául. Az osztrák sereg vezérei nem tűrheték életben azon vezéreket, kik által annyiszor megverettek; nem szenvedhették éltben azon hadvezéreket, kik számra sem nagyobb újonc seregeik győzedelmeivel elhomályosították az osztrák fegyverek dicsőségét.

FEHERLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

<http://web.cetlink.net>
E-mail: szittyakurt@celink.net

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
PAUDITS ZOLTÁN

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

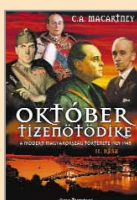
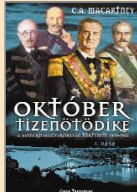
Külföldre előfizetés: Egy évre \$ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS! ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

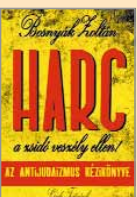
**Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története
1929-1945. I-II. Rész)**

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabban ismerteti a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált. Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

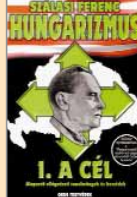
**Ksz. 25. BOSNYÁK ZOLTÁN
HARC A ZSIDÓ VESZÉLY ELLEN!
(Az antijudaizmus kézikönyve)**

„Szellemi fegyver akar ez a könyv lenni azok részére, akikben van közösségs- és felelősségtudat, akikben él az áldozatvállalás eszméje és hite, akik túl a maguk kicsinyes, egyéni életén, gondjain-báján, tudják, hogy életünk lényege, célja és értelme a közösségekben, a magyarságban testesül meg, amelynek örök életőmpolygésében az egyesek csak parányi atomok, elmúló kis vízcseppek.” – vallja a szerző az utolsó, de ma is időszerte, útmutató munkájában. Kartonált. 334 oldal. Ár: 1700 Ft.

**Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL**

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölni, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezetéről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tisztá igasággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit. Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

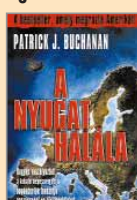
**Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMACIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL**

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének központjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége. Kemény borító. 402 oldal. Ár: 3900 Ft

**Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihalt népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációt.)**

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbenemő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerte, provokatív tanulmány. Kemény borító. 297 oldal. Ár: 3500 Ft

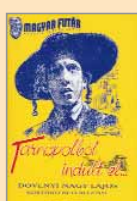
**Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.**

A magyar irodalom legjelentősebb írójének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolszevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert íróval ezelőtt e könyvvel vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban. Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

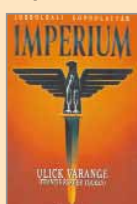
**Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...**

Ez a legendás híró regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopkodó, házaló galiciánus szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az író ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték. Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

**Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM**

A történelem és a politika filozófiája
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszméiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert. Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

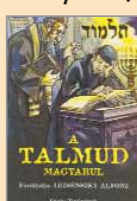
**Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELES!**
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő története. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteltetését. A magyar forradalomról írt korszakalkotó siker-kötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról. Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

**Ksz. 40. A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzašenszky Alfonz)**

Ezúttal a zsidó „magasztos morál”, „mély bölcsesség”, „csupa ész és felvilágosultság” Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör. Kartonált, 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

**Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG
AZ UTOLSÓ CSATA**

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyarul a per lefolyását. A korábban még soha közbe nem tett naplók és dokumentumok felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt. Kemény borító. 407 oldal. Ár: 4300 Ft.

**Ksz. 37. MARSCHALKÓ LAJOS
ORSZÁGHŐDÍTŐK**

A szerző ebben a kötetben a Világhódítók méltó párját, az Országhódítókat leplezi le. A könyv csupán magyar olvasóra számíthat, hisz csak a mi delégetett országhódítóinkról szól, de rájuk, a politikailag felelősen gondolkozó magyarokra: mindre. E munkát a felelősségtudat és a FELISMERÉS diktálta, hogy a vakok lassanak és az alvók felébredjenek. Kartonált, 379 oldal. Ár: 1950 Ft.

**Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHŐDÍTŐK
(Az igazi háborús bűnösök)**

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után veheti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág. Kartonált, 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

**Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN**

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépzet propagandaosztályának egyik máig élő rémhír, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermekét rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver. Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

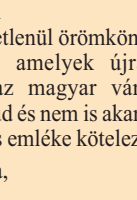
**ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK
VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS
FILMDOKUMENTUMAI**

Ksz. 2. ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3. KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfelelt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejtethetetlenül örömkönyvekben úszó napokat, amelyek újra eljövételére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez. Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

**LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME**

Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje
Leni Riefenstahl sokáig elvesztettnek hitt első mesetermőve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe. Eredeti német hang, magyar felirat. Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

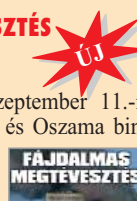
**Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?**

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összekövés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képezet felülülő, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról. Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

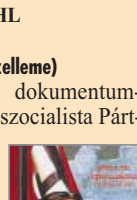
FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS

A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata
Az USA kormányának a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és árthatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkal inkább Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

**Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)**

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utóérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyugtözi le a nézőt. Eredeti német hang, magyar felirat. 113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4000 Ft.

**LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5. I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE**

Ksz. 6. II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE
Ez a mély benyomást keltő film több mint fél-évszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva. Eredeti német hang, magyar felirat. I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MEGJELENT AZ ELSŐ TELJES MAGYAR KIADÁS!

Mein Kampf
Adolf Hitler
HARCOM
Az első teljes magyar kiadás
Gede Testvérek
Kemény borító. 623 oldal. Ár: 4300 Ft.